சிவசிவ சிவசிவ சிவசிவ சிவசிவ சிவசிவ சிவசிவ சிவசிவ சிவசிவ சிவசிவ சிவசிவ

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

ஸ்ரீ மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்
அருளிச்செய்த

திருவாசகம்

எட்டாம் திருமுறை

தொகுதி – II

THIRUVAACHAKAM

Sacred Utterances of
Saint Maanickavaachakar
Eighth Thirumurai
Volume - II

சமூக சமயச் சங்கம்
"அப்பர் இல்லம்", 21, ஐந்தாம் குறுக்குத் தெரு,
மகாராஜநகர், திருநெல்வேலி - 627 011
தமிழ்நாடு, இந்தியா.

SOCIO RELIGIOUS GUILD
"APPAR ILLAM", 21, FIFTH CROSS STREET,
MAHARAJANAGAR, TIRUNELVELI - 627 011
TAMILNADU, INDIA.

2004

சிவசிவ சிவசிவ சிவசிவ சிவசிவ சிவசிவ சிவசிவ சிவசிவ சிவசிவ சிவசிவ சிவசிவ

சிவசிவ சிவசிவ சிவசிவ சிவசிவ சிவசிவ சிவசிவ சிவசிவ சிவசிவ சிவசிவ சிவசிவ

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

ஸ்ரீ மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்
அருளிச்செய்த

திருவாசகம்

எட்டாம் திருமுறை
தொகுதி – II

THIRUVAACHAKAM

Sacred Utterances of
Saint Maanickavaachakar
Eighth Thirumurai
Volume - II

சமூக சமயச் சங்கம்
"அப்பர் இல்லம்", 21, ஐந்தாம் குறுக்குத் தெரு,
மகாராஜநகர், திருநெல்வேலி - 627 011
தமிழ்நாடு, இந்தியா.

SOCIO RELIGIOUS GUILD
"APPAR ILLAM", 21, FIFTH CROSS STREET,
MAHARAJANAGAR, TIRUNELVELI - 627 011
TAMILNADU, INDIA.

2004

சிவசிவ சிவசிவ சிவசிவ சிவசிவ சிவசிவ சிவசிவ சிவசிவ சிவசிவ சிவசிவ சிவசிவ

சிவ சிவ

திருவாசகச் சிறப்பு

தொல்லை இரும்பிறவிச் சூழும் தளை நீக்கி
அல்லலறுத்து ஆனந்தம் ஆக்கியதே – எல்லை
மருவா நெறி அளிக்கும் வாதவூர் எங்கோன்
திருவா சகம் என்னும் தேன்

THE MERIT OF THIRUVAACHAKAM

Thiruvaachakam, the boundless pathway to God is the Ambrosia (Honey), which gets rid of "Bondage". As the Bondage, which is the Root cause for the cycle of birth and death, fades away, bliss settles down by chanting the Thiruvaachakam.

மாணிக்கவாசகர் துதி

எழுதரு மறைகள் தேறா இறைவனை எல்லில் கங்குல்
பொழுதறு காலத் தென்றும் பூசனை விடாது செய்து
தொழுத கை தலைமேல் ஏறத் துளும்பு கண்ணீருள் மூழ்கி
அழுது அடி அடைந்த அன்பன் அடியவர்க்கு அடிமை செய்வாம்

– திருவிளையாடல் புராணம்

SALUTATIONS

Lord Civan who could not be understood even by the hoary Vedas, was worshipped with deep devotion both day and night and on all days by Maanickavaachakar. Hands raised over his head and shedding tears he got immersed in his own tears. Thus he prayed for, and reached Lord Civan's holy feet. Let us offer our worshipful service to him and to his savants.

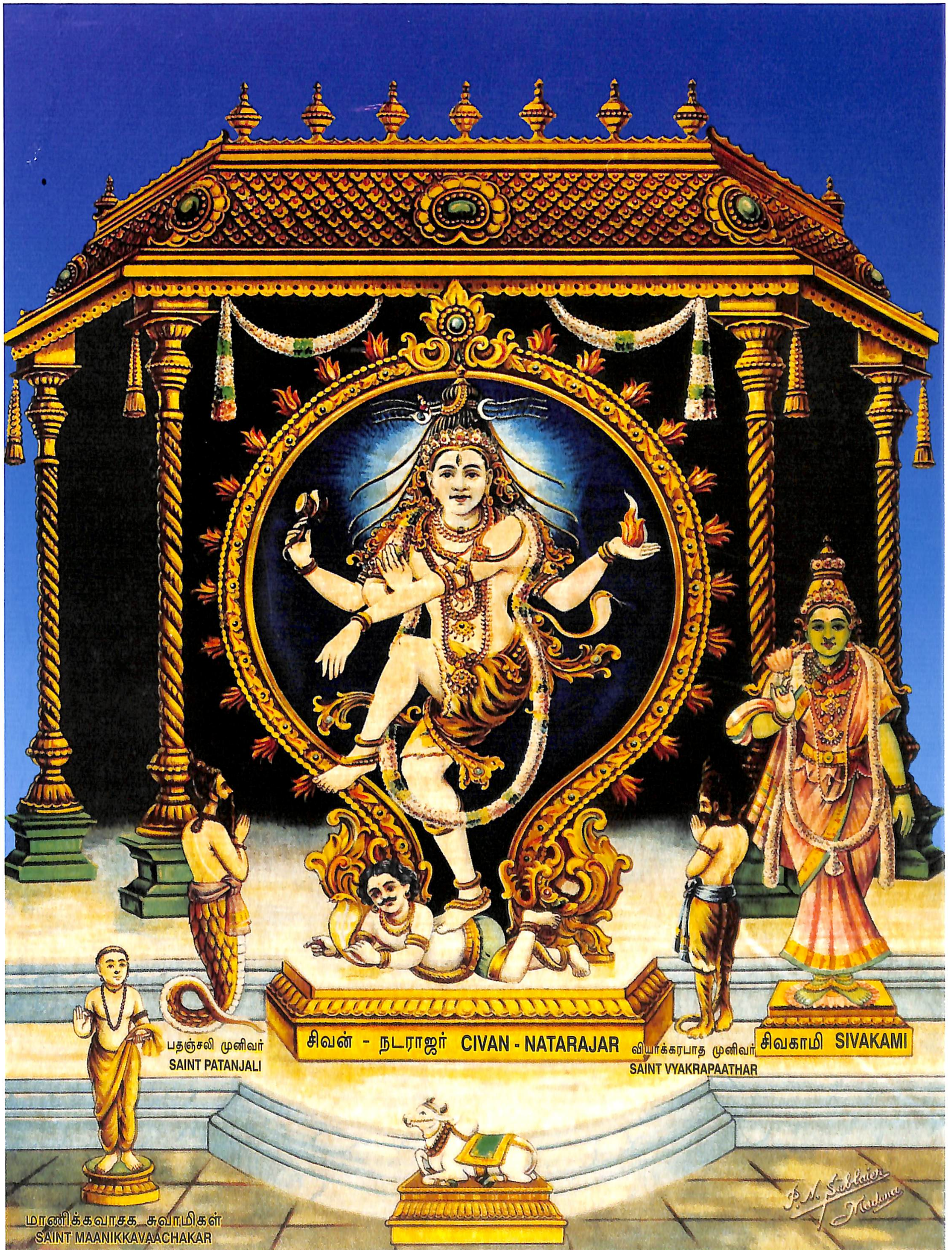
உ
திருச்சிற்றம்பலம்
சிவமயம்

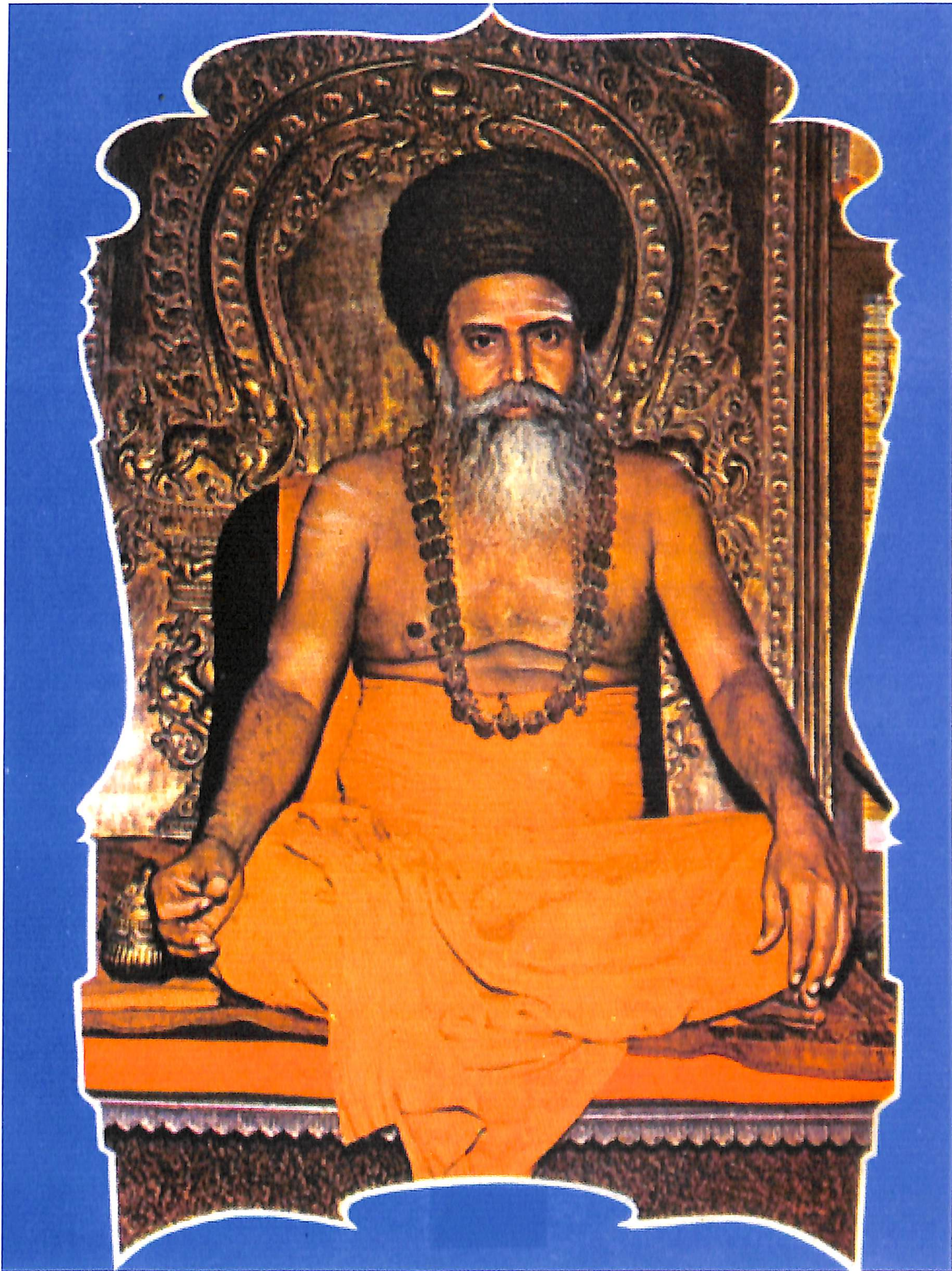
திருக்கைலாய பர்வதம் – Holy Mount Kailaas

காளை வாகனத்தில் ஸ்ரீகண்ட பரமசிவன் – பார்வதி – விநாயகர் – பாலமுருகன்

Lord Civa - Goddess Parvathi - Lord Vinayakar - Lord Murugan

பதஞ்சலி முனிவர்
SAINT PATANJALI
சிவன் - நடராஜர் CIVAN - NATARAJAR
வியாக்கரபாத முனிவர்
SAINT VYAKRAPAATHAR
சிவகாமி SIVAKAMI
மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்
SAINT MAANIKKAVAACHAKAR

திருக்கைலாய பரம்பரை தருமை ஆதீனம்
ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ சண்முக தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிகள்
26-ஆவது குருமகா சந்நிதானம் அவர்களால் இந்நூல்
30-07-2004ல் சிதம்பரத்தில் வெளியிடப் பெற்றது.

THIRUK KAILAAYA PARAMBARAI DHARUMAI AADHEENAM
SRI-LA-SRI SHANMUGA DESIKA GNAANASAMBANDA PARAMAACHAARYA SWAMIGAL
RELEASED THIS BOOK IN CHIDAMBARAM
ON JULY 30, 2004.

உ
சிவமயம்

ஸ்ரீ மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்
அருளிய

திருவாசகம்

(விளக்க உரை)
எட்டாம் திருமுறை

சிதம்பரம்
அருள்மிகு நடராசப் பெருமான்
அருள்தரும் சிவகாமி அம்பாள்

திருவடிகளில் சார்த்திப் பூசித்து,
தருமை ஆதீனம் 26ஆவது குருமகா சந்நிதானம்
ஸ்ரீலஸ்ரீ சண்முக தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிகள் அவர்களால்

தாரண வருடம் ஆடி மாதம் 15ஆம் நாள் வெள்ளிக்கிழமை
2004, ஜூலை மாதம் 30ஆம் தேதி அன்று
ஆயிரங்கால் மண்டபம் என வழங்கப்படும் இராஜ சபையில்
வெளியிடப்பெற்றது.

வெளியீடு:

சமூக சமயச் சங்கம்,
'அப்பர் இல்லம்', 21-ஐந்தாம் குறுக்குத் தெரு,
மகாராஜநகர், திருநெல்வேலி - 627 011
தமிழ் நாடு, இந்தியா
தொலைபேசி எண் 91 – 462 – 2574468
மின்மடல் (இ–மெயில்) apparva@yahoo.com

உ
SIVAMAYAM

THIRUVAACHAKAM

Sacred Utterances of

Saint Maanikkavaachakar

with detailed commentary

Released by the
26th Pontiff - Darumai Aadheenam Guru Mahaa Sannidhanam
Sri-la-Sri Shanmuga Desiga Gnana Sambanda Paramacharya Swamigal Avergal

on Friday, the 30th July 2004 in the

Thousand Pillar Hall at Sri Nataraja Temple

in Chidambaram, South India.

Publishers:

SOCIO RELIGIOUS GUILD

**'Appar Illam', 21-Fifth Cross Street,
Maharajanagar, Tirunelveli - 627 011
Tamil Nadu, South India.
Phone: 91 - 462 - 2574468
E-mail : apparva@yahoo.com**

உ
சிவ சிவ

"தன் கடன் அடியேனையும் தாங்குதல்
என் கடன் பணிசெய்து கிடப்பதே"

தவத்திரு
குன்றக்குடி பொன்னம்பல அடிகளார்

குன்றக்குடி – 630 206
சிவகங்கை மாவட்டம்
✆ 04577 – 264227; 264466

நாள் : 6 – 8 – 2004

வாழ்த்துரை

திருவாசகம்! ஊற்று எழும் கண்ணீரால் இறைவனைத் தொழும் ஞானநூல்! பக்திச் சுவை நனி சொட்டச் சொட்ட மணிவாசகப் பெருமான் கரைந்து உருகிய கனிந்த தெள்ளமுது! தான் கரைந்த மணிவாசகர் தந்த ஞானத்தேன்! ஊனும் உயிரும் இறைவனை உணர்வால் உணர்ந்து காட்டும்!

"கண்ணால் யானும் கண்டேன் காண்க!" மணிவாசகரின் கண்கள் கண்ட காட்சி ஞானக்கண்களை மலரச் செய்து திருவாசகம் என்ற சொல் ஓவியமாயிற்று!

அருஞ்சொற்பொருள்
விளக்க முடியாத
அமர கவிதை!
அமுது அமுது
உணர்ந்து உணர்ந்து
தெளிந்து தெளிந்து
தேட வேண்டிய
ஞானப் பாதை!
இறைமையைச் சுட்டிய இறைப்பொருள்!

நெல்லை சமூக சமயச் சங்கம் திருவாசக ஆராய்ச்சி நூலைத் தமிழ், ஆங்கிலம் மற்றும் மொழிப் பெயர்ச்சி (Transliteration) செய்து வெளியிடுவது மிகவும் போற்றுதலுக்குரியது. சமூக சமயச் சங்கம் இலவச வெளியீடாக வெளியிடுவது மற்றும் ஓர் தனிச் சிறப்பு. உயரிய ஞானப் பனுவலை வெளியிடும் சமூக சமயச் சங்கப் பணிகளைப் பாராட்டி வாழ்த்துகின்றோம்.

தென்னாடுடைய சிவனே போற்றி!
எந்நாட்டவர்க்கும் இறைவா போற்றி!
என்றும் வேண்டும் இன்ப அன்பு.

பொன்னம்பல அடிகளார்

திரு. V. ஆறுமுகம் அவர்கள்,
தலைவர், சமூக சமயச் சங்கம்,
'அப்பர் இல்லம்',
21, ஐந்தாவது குறுக்குத் தெரு,
மகாராஜநகர், திருநெல்வேலி – 627 011.

உ
சிவமயம்

✆ 0422 - 2341510

சைவசித்தாந்தப் பேராசிரியர்
Dr. *ர. வையாபுரி,* M.A., Ph.D.,
முன்னாள் முதல்வர், த. சா. அ. தமிழ்க்கல்லூரி, பேரூர்

76, தென்வடல் வீதி – 3
முத்துசாமி காலனி,
கோயம்புத்தூர் – 641 026

நாள் : 28 – 7 – 2004

பெருமதிப்பிற்குரிய சைவத்திரு வை. ஆறுமுகம்பிள்ளை அவர்களுக்கு,

வணக்கம். நலன். நலன் விழைவு.

ஸ்ரீ மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய தேனினும் இனிய 'திருவாசகம்' (தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும்) நூல் வெளியீட்டு விழா அழைப்பிதழ் பெற்றேன். மிகவும் மகிழ்ந்தேன்.

தருமை ஆதீனம் 26–ஆவது குருமஹா சந்நிதானம் ஸ்ரீலஸ்ரீ சண்முக தேசிக ஞானசம்பந்த பராமாசாரிய சுவாமிகள் அவர்களால் சிதம்பரம் ஸ்ரீ நடராஜப் பெருமான் சந்நிதியில் தில்லை வாழ் அந்தணர்கள் முன்னிலையில் நூல் வெளியிடப் பெறுவது மிகவும் பொருத்தமும் சிறப்பும் உடையது.

சிதம்பரம் ஸ்ரீ நடராஜப் பெருமானே தமது திருக்கரத்தால் எழுதிக் கைச்சாத்திட்டுச் சிற்றம்பலத்தில் வாயிற்படியில் வைத்தருளிய நூலாயிற்றே. இதனை வெளியிடுவதற்கு இதனைக் காட்டிலும் சிறந்த இடம் வேறு உண்டோ!

தமிழில் அமைந்த உண்மை மூலமும் ஆங்கிலத்தில் அமைந்த எழுத்துப் பெயர்ப்பு மூலமும் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் அமைந்த பொழிப்புரைகளும் கொண்டு விளங்கும் இந்நூல் தமிழறிந்த அன்பர்களுக்கும் தமிழில் அறிவதை மறந்து போன தமிழன்பர்களுக்கும் தமிழ்ப் பக்தி நூல்களை அறிய விரும்பும் அமெரிக்க, ஐரோப்பியராதிய ஆர்வலர்களுக்கும் மிகவும் பயன்படும். அவ்வகையில் நம் தமிழகத்துக்குரிய தத்துவஞானமும் பத்தி நெறியும் வெளிநாடுகளிலும் பரவும் வாய்ப்பை இந்நூல் நல்கும்.

இத்தகைய அரிய பணியினை ஒரு குறிக்கோளாக எடுத்துக் கொண்டு அயராது உழைத்து உரிய காலத்தில் நிறைவு செய்த தங்களைப் பாராட்டுவதற்கு வார்த்தையில்லை. தங்களின் பணியினை முன் மாதிரியாகக் கொண்டு என்னைப் போன்றவர்கள் பணிசெய்ய முயல்வர். தங்களது ஆசியும் இறையருளும் முன்நிற்க வேண்டும்.

மேலும் இத்தகைய பணிகளைத் தாங்கள் செய்து நிகழ்கால உலகிற்கும் வருங்கால சந்ததியினர்க்கும் வழிகாட்டியாக விளங்கும் வகையில் தங்களுக்கு நீடிய நல்லாயுளும் நிறை செல்வமும் அரோக திடகாத்திரமும் அளித்தருள வேண்டும் என்று எனது ஆன்மார்த்த மூர்த்தியாகிய ஸ்ரீகாமாட்சியம்பா சமேத ஏகாம்பரேசுவரர் திருவடியில் விண்ணப்பம் செய்து எனது மகிழ்வுரையை நிறைவு செய்கிறேன்.

வணக்கம்.

அன்பன்,
ர. வையாபுரி

உ
சிவ சிவ

திருவாசகச் சிறப்பு

தொல்லை இரும்பிறவிச் சூழும் தளை நீக்கி
அல்லலறுத்து ஆனந்தம் ஆக்கியதே – எல்லை
மருவா நெறி அளிக்கும் வாதவூர் . எங்கோன்
திருவா சகம் என்னும் தேன்

THE MERIT OF THIRUVAACHAKAM

Thiruvaachakam, the boundless pathway to God is the Ambrosia (Honey), which gets rid of "Bondage". As the Bondage, which is the Root cause for the cycle of birth and death, fades away, bliss settles down by chanting the Thiruvaachakam.

மாணிக்கவாசகர் துதி

எழுதரு மறைகள் தேறா இறைவனை எல்லில் கங்குல்
பொழுதறு காலத் தென்றும் பூசனை விடாது செய்து
தொழுத கை தலைமேல் ஏறத் துளும்பு கண்ணீருள் மூழ்கி
அழுது அடி அடைந்த அன்பன் அடியவர்க்கு அடிமை செய்வாம்

– திருவிளையாடல் புராணம்

SALUTATIONS

Lord Civan who could not be understood even by the hoary Vedas, was worshipped with deep devotion both day and night and on all days by Maanickàvaachakar. Hands raised over his head and shedding tears he got immersed in his own tears. Thus he prayed for, and reached Lord Civan's holy feet. Let us offer our worshipful service to him and to his savants.

BIBLIOGRAPHICAL DATA

Title	:	**Thiruvaachakam** **Volume I and II**
General Editor	:	Senthamil Sivaneri Chelvar **V. Arumugam**
Content	:	Hymns in praise of Lord Civan
Language	:	Tamil and English
Edition	:	First
Year of Edition	:	July 2004
Size of the Book	:	11" X 8.5"
Paper	:	80 GSM MAP LITHO
Binding	:	Hard Binding
Type	:	12 Point
Total Pages	:	896 + 332
Copies	:	1000
Typesetting	:	Siva Computers, 12, Paranjudar Street, Palayamkottai, Tirunelveli - 627 002 Tamil Nadu, India. ✆ 91 - 462 - 2579673
Printed by	:	The Sudarsan Offset Printers, 153-A, Mundaga Nadar Street, Sivakasi - 626 123. Tamil Nadu, India. ✆ 91 - 4562 - 220780
Publishers	:	SOCIO RELIGIOUS GUILD, 'APPAR ILLAM' 21- Fifth Cross Street, Maharajanagar, Tirunelveli - 627 011. Tamil Nadu, India. ✆ 91 - 462 - 2574468

உ
சிவ சிவ

நால்வர் வயது

அப்பருக்கு எண்பத்தி ஒன்று அருள் வாதவூரருக்குச்
செப்பிய நாலெட்டில் தெய்வீகம் – இப்புவியில்
சுந்தரருக்கு மூவாறு தொன் ஞான சம்பந்தருக்கு
அந்தம் பதினாறு அறி.

AGE OF THE FOUR SAINTS

Saint Appar (Thirunaavukkarasu Swamigal) was blessed with eighty one years of life while Saint Maanickavaachaka Swamigal attained Para Mukthi at thirty two. Here in this earth Saint Sundaramoorthy Swamigal lived upto eighteen years, while Sage Thirugnana Sambandha Swamigal had a spell of life for sixteen years.

நால்வர் குருபூசை நட்சத்திரங்கள்

சித்திரைச் சதயம் அப்பர் சிறந்த வைகாசி மூலம்
அத்தரைப் பணி சம்பந்தர் ஆனிமா மகத்தில் அந்த
முத்தமிழ் வாதவூரர் முதிய நல் ஆடி தன்னில்
சுத்தமாஞ் சோதி நாளில் சுந்தரர் கயிலை சேர்ந்தார்.

STARS ON THE GURU POOJA DAY OF THE FOUR SAINTS

In the Tamil month of "Chitrai" the time of star "Sadayam"(சதயம் - 24th Star) Saint Appar Swamigal reached Lord Civan's Holy Feet;

In the Tamil month of "Vaikasi" with star Mulam (மூலம்-19th Star) Sage Thirugnana Sambandhar attained Moksha; In the Month of "Aani" with star "Magham" (மகம் - 10th Star) Saint Maanickavaachakar became one with Lord Nataraja at Chidambaram;

While in the Tamil Month of "Aadi" with star "Swaati" (சுவாதி - 15th Star) Saint Sundara Moorthy Swamigal reached Lord Civan's aboard in Mount Kailas.

பொருளடக்கம் CONTENTS

ஸ்ரீ மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்

SAINT MAANIKKAVAACHAKAR

உ
சிவமயம்

மாணிக்கவாசகர் வரலாறு

திருநெறிச்செம்மல், நல்லிசைப்புலவர்
வித்துவான். திரு. வி. சா. குருசாமி தேசிகர் அவர்கள்
(பொறுப்பு முதல்வர், தருமையாதீனப் பல்கலைக் கல்லூரி)
எழுதி உதவியது

எழுதரு மறைகள்தேறா இறைவனை எல்லிற் கங்குல்
பொழுதறு காலத்து என்றும் பூசனை விடாது செய்து
தொழுத கை தலை மீது ஏறத் துளும்பு கண்ணீருள் மூழ்கி
அழுது அடி அடைந்த அன்பன் அடியவர்க்கு அடிமை செய்வாம்.

- திருவிளையாடற் புராணம்.

செந்தமிழ் மணமும் சிவமணமும் ஒருங்கே கமழும் திருநாடு தென்பாண்டி வள நாடு. இந்நாட்டை அணிசெய்வது, "புனல்யாறு அன்று இது பூம்புனல்யாறு" எனப் புலவர்களால் போற்றப்படும் வைகை ஆறு ஆகும். இந்நதி வரலாற்றுச் சிறப்பும், புராண இதிகாசச் சிறப்புகளும் உடையது.

திரு அவதாரம்

வைகை ஆற்றங்கரையில் மதுரை மாநகரத்திலிருந்து ஏழு மைல் தொலைவில் திருவாதவூர் என்ற தலம் உள்ளது. இத்தலத்தில் இறைவன் வாதபுரீசுவரர் என்னும் திருநாமத்தோடு எழுந்தருளி உள்ளார். இத்தலம் வாயு பூசித்த காரணத்தால் வாதபுரம் என வழங்கப்பெறுகிறது. இந்நகரில் அமாத்திய அந்தணர் குலத்தில் சிவநெறி பிறழாச் சிந்தையாளராகிய அந்தணர் ஒருவர் வாழ்ந்து வந்தார். அவர் பெயர் சம்புபாதாசிருதர். அவர் மனைவியாரின் பெயர் சிவஞானவதி என்பதாகும்.

இவ்விருவரும் இல்லறம் வழுவாது ஒழுகிவரும் நாளில் தென்னாட்டில் புறச் சமயமாகிய பௌத்தம் மேலோங்கி இருந்தது. சைவ சமய வளர்ச்சி குன்றியிருந்தது. இறைவன் திருவருளால் இவ்விருவருக்கும் சைவம் தழைக்கவும், வேத சிவாகம நெறிகள் விளங்கவும் திருமகனார் ஒருவர்

திருஅவதாரம் செய்தருளினார். தாய் தந்தையர் மனம் மகிழ்ந்து அம்மகனார்க்கு "திருவாதவூரர்" என்னும் திருப்பெயர் சூட்டினர்.

அமைச்சுரிமை ஏற்றல்

திருவாதவூரர்க்கு வயது ஏற ஏறக் கலைஞானங்களும் நிரம்பின. பதினாறு வயதளவில் வாதவூரர் கலைஞானங்கள் அனைத்தும் கைவரப் பெற்றார். இவரது கல்வித் திறத்தையும், நல்லொழுக்கத்தையும் கண்டு அனைவரும் வியந்தனர். அக்காலத்தில் பாண்டிய நாட்டை ஆண்டு வந்த மன்னன் **அரிமர்த்தன பாண்டியன்** என்பவன் ஆவான். திருவாதவூரரது அறிவுத்திறனைக் கேள்வியுற்ற அரிமர்த்தன பாண்டியன் அவரைத் தனது அவைக்கு அழைத்து அளவளாவி, அவரது அறிவு நலனைக் கண்டு வியந்து "தென்னவன் பிரமராயன்" என்னும் பட்டம் சூட்டித் தனது முதன் மந்திரியாக அமர்த்திக் கொண்டான். திருவாதவூரரும் இஃது இறைவனுடைய ஆணையென்று எண்ணி அதனை ஏற்றுக்கொண்டு அமைச்சுரிமைத் தொழிலை மிகக் கவனத்தோடு இயற்றி வந்தார். வாதவூரரது அமைச்சியலால் குடிமக்கள் மிக்க மகிழ்ச்சி அடைந்தனர். வாதவூரரும், அரிமர்த்தன பாண்டியனுக்குக் கண்ணும் கவசமுமாக விளங்கி வந்தார்.

பதவியில் பற்றின்மை

வாதவூரர் தமக்குக் கிடைத்த அமைச்சுரிமைத் தகுதியால் உலக அனுபவ இன்பங்களில் மகிழ்ச்சி அடையவில்லை. உலக வாழ்வும், வாழ்வில் காணும் பெரும் போகமும் நிலையற்றவை என்று அறிந்தமையால், அப்பதவியில் அவர்க்கு உவர்ப்புத் தோன்றியது. "கூத்தினர் தன்மை வேறு கோலம் வேறு ஆகுமாறு போல" இவர் மேற்கொண்டிருந்த அமைச்சுரிமைக்கும், இவருக்கும் தொடர்பில்லாமல் இருந்தது. ஒரு சிறந்த குருநாதரைத் தேடும் வேட்கை இவருக்கு மிகுந்து வந்தது. பிறவிப் பெரும் பயனை அடைவதற்குரிய வழி என்ன என்பதிலேயே இவருடைய சிந்தனை சுழன்று கொண்டிருந்தது.

குதிரைகள் வாங்கச் செல்லல்

ஒரு நாள் வாதவூரர் அரசவையில் அமைச்சராய் வீற்றிருந்தார். அப்போது அரசனுடைய குதிரைச் சேவகர்கள் வந்து 'அரசே! நமது குதிரைப்படைகள் குறைந்துவிட்டன. வயது முதிர்ந்த குதிரைகளும், நோய் நிறைந்த குதிரைகளுமே இப்போது உள்ளன. சிறந்த குதிரைகள் நம்மிடம்

இல்லை. ஆதலின் குதிரைப் படைகளைப் பலப்படுத்தவேண்டும் என்று நினைவுறுத்துவது எங்கள் கடமை' என்று வணங்கித் தெரிவித்துக் கொண்டார்கள். அப்போது அரசவையிலிருந்த சில தூதர்கள் கீழைக் கடற்கரையில் நல்ல குதிரைகள் வந்து இறங்கியிருக்கின்ற செய்தியை அரசனிடத்துத் தெரிவித்தார்கள். அரசன் அமைச்சர் பெருமானாகிய வாதவூரரைப் பார்த்து "நம்முடைய கருவூலத்திலிருந்து வேண்டும் பொருள்களைப் பணியாளர் மூலம் எடுத்துச் சென்று நல்ல குதிரைகளை வாங்கி வருக" என்று ஆணையிட்டான்.

வாதவூரரும் அக்கட்டளையை ஏற்றுப் பொற்பண்டாரத்தைத் திறந்து அளவிறந்த பொருள்களை ஒட்டகத்தின் மீதேற்றிக் கொண்டு, படைகளும் பரிசனங்களும் தன்னைச் சூழ்ந்துவர மதுரைச் சொக்கேசன் ஆலயத்திற்குச் சென்று வணங்கி மதுரையை விட்டுப் புறப்பட்டார். பல காதங்களைக் கடந்து திருப்பெருந்துறை என்னும் தலத்தை அடைந்தார். அவ்வூரை அணுக அணுக அவர் மேல் இருந்த ஏதோ ஒரு சுமை குறைந்து வருவது போலத் தோன்றியது. இத்தலமே இறைவன் தன்னை ஆட்கொள்ளும் இடம் போலும் என்ற உணர்வு தோன்றியது.

குரு உபதேசம்

அவ்வேளையில் சிவநாம முழக்கம் எங்கிருந்தோ வருவது அவர் செவிகளுக்கு எட்டியது. அவ்வொலி வரும் திசை நோக்கி வாதவூரரும் விரைந்து சென்றார். ஓரிடத்தில் கல்லால மரம் போன்ற பெரியதொரு குருந்த மரத்தடியில் சீடர்கள் சிலரோடு ஞானமே வடிவாக ஒருவர் எழுந்தருளியிருந்தார். வேத சிவாகமங்களும், புராண இதிகாசச் சமய நூல்களும் ஆகிய பல நூல்களையும் கற்றுத் தெளிந்தவர்கள் போன்று சீடர்கள் பலர் அவர்முன் குழுமி இருந்தனர். அச்சீடர்களின் பாசமாம் பற்றறுக்கும் ஆசானாக அக்குருநாதர் வீற்றிருந்தார். அவரது வலத் திருக்கை சின் முத்திரையைக் காட்டிக் கொண்டிருந்தது. அவரது திருமுகம் ஒளி மண்டிலமாகத் திகழ்ந்தது. அவரது கண்கள் திருவருள் விளக்கத்தைச் செய்து கொண்டிருந்தன. இவ்வாறு வீற்றிருந்த குருநாதரைக் கண்ட வாதவூரர் தாம் பல நாட்களாக விரும்பியிருந்த குருநாதர் இவரே என்று எண்ணினார். காந்தம் கண்ட இரும்புபோல வாதவூரர் மனம் குருநாதர் வசமாயிற்று. இந்நிலையில் விரைந்து அருகில் சென்ற வாதவூரர் அடியற்ற மரம் போல அவரது திருவடியில் வீழ்ந்து பணிந்தார். 'ஐயனே! எளியேனை ஆட்கொண்டருளுக" என வேண்டி நின்றார். வாதவூரரின் பரிபாக நிலையைக் கண்ட குருநாதர் திருக்கண் நோக்கம், பரிசம் முதலிய தீட்சைகள்

செய்து திருவடி சூட்டித் திருஐந்தெழுத்தை அவருக்கு உபதேசம் செய்தருளினார். இவ்வாறு தம்மை ஆட்கொண்டருளிய பெருங்கருணைத் திறத்தை வியந்த வாதவூரர் அன்போடு குருநாதருடைய திருவடிகளை மீண்டும் வணங்கி எழுந்து நின்றார். ஞானாசிரியரது திருவருள் நோக்கால், ஞானத்தின் திருவுருவாக வாதவூரர் மாறினார். தமது குருநாதரின் திருவடிகளுக்குத் தம்மை ஆட்கொண்ட கருணையைக் குறித்துச் சொல்மாலைகள் பலவும் சூட்டினார்.

மாணிக்கவாசகர்

ஞானாசிரியர் திருமுன் வாதவூரர் பாடிய தோத்திரங்கள் இனிமையோடும் கேட்போர் மனத்தை உருக்கும் அருள் விளக்கத்தோடும் இருந்த காரணத்தால் ஞானாசிரியர் வாதவூரரை நோக்கி "உனக்கு 'மாணிக்கவாசகன்' என்ற பெயர் தந்தோம்" என்று கூறி அவருக்கு அப்பெயரைத் தீட்சா நாமமாகச் சூட்டினார். அன்று முதல் வாதவூரர் என்ற திருப்பெயருடன் மாணிக்கவாசகர் என்ற பெயரும் அவருக்கு வழங்குவதாயிற்று.

திருப்பெருந்துறைத் திருப்பணி

மாணிக்கவாசகர் குருநாதரை வணங்கி 'என்னை ஆட்கொண்ட போதே என்னுயிரும் உடைமையும் தங்கட்கு உரியவாயின. ஆதலால் அடியேன் கொண்டுவந்த பொருள்கள் அனைத்தையும் ஏற்றுக்கொண்டு அருளல் வேண்டும்' என்று குறையிரந்தார். குருநாதரும் 'அப்பொருளைக் கொண்டு சிவப்பணி செய்க' என்று அருளாணையிட்டார். அக்கட்டளையின்–படியே மாணிக்கவாசகர் அரசன் குதிரை வாங்குவதற்குத் தம்மிடம் அளித்த பொருள்கள் அனைத்தையும் சிவப்பணிகளுக்கே செலவிட்டார். நாட்கள் பல சென்றன. மாணிக்கவாசகர் அருளாரமுதத்தை உண்டு கொண்டே தெருளார் சிவானந்த போகத்துத் திளைத்திருந்தார். அமைச்சரின் வேறுபட்ட நிலையை உடன் வந்தவர்கள் கண்டு மாணிக்கவாசகரிடம் 'குதிரைகொண்டு மதுரை செல்ல வேண்டுமே' என்று தாங்கள் எண்ணி வந்த செயலை நினைவூட்டினர். மாணிக்கவாசகர் அவ்வுரைகளைக் கேளாதவராய் இறைவழிபாட்டில் ஈடுபட்டிருப்பதை அறிந்த பணியாளர்கள் மதுரை மாநகருக்குத் திரும்பிச் சென்று பாண்டிய மன்னனிடம் நிகழ்ந்தவற்றைத் தெரிவித்தனர்.

பாண்டிய மன்னன் அழைப்பு

இச் செய்தியை அறிந்த பாண்டிய மன்னன் சினந்து திருமுகம் ஒன்று எழுதி அதை வாதவூரரிடம் சேர்ப்பித்து அவரை அழைத்து வருக என ஆணையிட்டுச் சிலரை ஏவினான். பணியாளரும் திருப்பெருந்துறையை அடைந்து அரசன் அளித்த திருமுகத்தை அமைச்சர் பிரானிடம் கொடுத்து அரசன் கட்டளையை அறிவித்து நின்றனர். அதைக்கேட்ட வாதவூரர் தம் குருநாதரிடம் சென்று நிகழ்ந்ததை விண்ணப்பித்து நின்றார். குருநாதர் புன்முறுவல் பூத்து "அஞ்சற்க, ஆவணி மூலத்தன்று குதிரைகள் வரும் என்று மன்னனிடம் அறிவித்து விலையுயர்ந்த மாணிக்கக் கல்லையும் கையுறையாகக் கொடுக்க" எனக் கூறி மாணிக்க மணியை அளித்து விடை கொடுத்து அனுப்பினார். வாதவூரரும் குருநாதரைப் பிரிய மனமில்லாதவராய்ப் பிரியா விடைபெற்று மதுரைக்கு எழுந்தருளினார்.

அரசவைக்கு வந்த மாணிக்கவாசகர் இறைவன் அருளிய மாணிக்க மணியை மன்னனிடம் கொடுத்து, 'வருகின்ற ஆவணிமூல நாளில் குதிரைகள் மதுரை வந்தடையும்' என்று கூறினார். அரசனும் சினம் மாறி மனம் மகிழ்ந்து அமைச்சரை அன்போடு வரவேற்று அருகிருத்தி அவரை மகிழ்வித்தான்.

நரிகள் பரிகளாயின

வாதவூரருக்கு தாம் அளித்த வாக்கை நிறைவேற்ற, பெருமான் நரிகளையெல்லாம் குதிரைகளாக மாற்றி, தேவர்கள் குதிரைச் சேவகர்களாகப் புடைசூழ, தான் குதிரைத் தலைவன் போலத் திருக்கோலம் கொண்டு, வேதமாகிய குதிரையில் அமர்ந்து, மதுரையை நோக்கிப் புறப்பட்டான். குதிரைப் படைகள் மதுரை நோக்கி வருவதை ஒற்றர்கள் மூலம் மன்னன் அறிந்தான். அவன் மனம் மகிழ்ந்தது.

பாண்டியன் பரிசு

கடல் அலைகள் போல் வந்த படைகளின் விரைந்த நடையால் எழுந்த புழுதிப் படலம் வானை மறைத்தது. குதிரைக் கூட்டம் மதுரை மாநகரை அடைந்தது. குதிரைத் தலைவனாக வந்த சிவபிரான் பாண்டியன் முன்னிலையில் குதிரைகள் அனைத்தையும் கொண்டு வந்து நிறுத்தினான். குதிரைகளைப் பல வகை நடைகளில் நடத்திக் காட்டியும், ஆடல்கள் புரியச் செய்தும் பாண்டியனை

மகிழ்வுறுத்தினான். பெருமகிழ்ச்சி அடைந்த பாண்டியன் குதிரைத் தலைவனுக்கு ஒரு பட்டாடையைப் பரிசாகக் கொடுத்தான். குதிரைத் தலைவனாக வந்த பெருமான் அப்பரிசைப் புன்னகையோடு தன் செண்டினால் வாங்கினான். தான் அளித்த பரிசை மரியாதைக் குறைவாகக் குதிரைத் தலைவன் பெறுவதைக் கண்ட மன்னன் வெகுண்டான். அருகிலிருந்த வாதவூரர் 'செண்டினால் பரிசு பெறுதல் அவர்கள் நாட்டு வழக்கு' என்று கூறி, மன்னன் சினத்தை மாற்றினார். பின்னர் குதிரை இலக்கணமறிந்த வல்லவர்கள் குதிரைகளையெல்லாம் ஆராய்ந்து, இவைகள் நல்ல நிறமும், நடையும், நல்ல சுழிகளும் பெற்றுள்ளன என்று பாராட்டினர். அரசனும் தானளித்த பொருளைவிடப் பலமடங்கு அதிகமான குதிரைகளைப் பெற்றதாக மகிழ்ந்து அவைகளைப் பந்தியில் சேர்க்குமாறு பணித்தனன். குதிரைத் தலைவன் குதிரைகளையெல்லாம் கயிறுமாறிக் கொடுக்கும்படி தன் உடன் வந்தவர்களிடம் கூறி அரசனிடம் விடைபெற்றுச் சென்றான்.

பரிகள் நரிகளாயின

அன்று இரவு நடுநிசியில் குதிரைகளெல்லாம் நரிகளாக மாறின. பந்தியில் இருந்த பழைய குதிரைகளையும் கொன்று தின்று ஊர்மக்கள் அஞ்சும்படி மூலை முடுக்குகளில் எல்லாம் ஓடி மறைந்தன. காலையில் குதிரைச் சேவகர்கள் உள்ளம் பதறி, உடல் நடுங்கி, அரசனிடம் வந்து முறையிட்டனர். இச்செய்தியைக் கேட்ட மன்னன் சினம் பொங்கி அமைச்சர்களை அழைத்து வாதவூரர் செய்த வஞ்சனையைக் கூறிப் படைத் தலைவர்களை அழைத்து, வாதவூரரைச் சுடுவெயிலில் நிறுத்தித் தண்டனை அளித்து அவரிடத்தில் கொடுத்த பொருள்களையெல்லாம் திரும்பப் பெற்றுக்கொண்டு வருமாறு உத்தரவிட்டான். படைவீரர்கள் இவரை அழைத்துச் சென்று சுடுவெயிலில் நிறுத்தித் தலையிலே கல்லேற்றி ஒறுத்தார்கள். வாதவூரர் இறைவன் திருவருளை நினைந்து எனக்கு இத்தகைய துன்பங்கள் வருதல் முறையாகுமா ? என்று கூறி வருந்தி நின்றாா.

வைகையில் வெள்ளம்

வாதவூரருடைய துன்பம் துடைக்க எண்ணிய பெருமான், வைகை ஆற்றில் வெள்ளம் பெருகுமாறு செய்தருளினார். வைகையில் தோன்றிய பெருவெள்ளம் மதுரைநகர் முழுவதும் விரைந்து பரவத் தொடங்கியது. பெரு வெள்ளத்தைக் கண்ட ஊர் மக்கள் ஊழிக்காலமே வந்துவிட்டது என்று அஞ்சி நின்றனர். பாண்டியனும் ஆற்று வெள்ளத்தைத் தணிக்க, பூ, பொன், பட்டு முதலிய அணிகலன்களை ஆற்றில் விட்டு வெள்ளம் தணியுமாறு ஆற்றைப் பணிந்தனன்.

வெள்ளம் மேலும் பெருகியதே அல்லாமல் சிறிதும் குறையாதது கண்டு அமைச்சர்களோடு கூடி ஆராய்ந்து மதுரை மக்களை எல்லாம் ஒருங்கு கூட்டி ஒவ்வொருவருக்கும் இவ்வளவு பங்கு என்று அளந்து கொடுத்து ஆற்றின் கரையை அடைக்கும்படி ஆணையிட்டான்.

மண் சுமந்தது

அரசன் ஆணையைக் காவலர் ஊர் முழுவதும் முரசறைந்து அறிவித்தனர். அந்நகரில் பிட்டு விற்று வாழ்க்கை நடத்தும் வந்தி என்னும் மூதாட்டி தனக்கு அளவு செய்துவிட்ட ஆற்றின் பங்கை அடைக்க ஆள் கிடைக்காமல் வருந்தினாள். நாள்தோறும் ஆண்டவனிடம் அன்பு செலுத்தி வந்த அவ்வந்தியின் துன்பத்தைத் தவிர்க்க இறைவன் அவளிடம் கூலி ஆள் போலத் தோன்றினான். 'யாரேனும் கூலி கொடுத்து என் வேலை கொள்வார் உண்டோ ?' என்று கூவிய வண்ணம் தன்னை வந்தடைந்த அப்பணியாளனைக் கண்ட வந்தி மகிழ்ந்து, 'நீ எனக்குக் கூலியாளாக வரவேண்டும்; அவ்வாறு வந்து என் ஆற்றின் பங்கை அடைத்துத் தருவாயானால் நான் விற்கும் பிட்டைக் கூலியாகத் தருகிறேன்' என்று கூறினாள். அதற்கு இசைந்த அக்கூலியாள் அவள் கொடுத்த பிட்டை வாங்கி உண்டு, தாயே! என் பசி தீர்ந்தது; இனி நீ ஏவிய பணியை நான் செய்து முடிப்பேன் என்று அவள் பங்கை அறிந்து அதை அடைப்பதற்கு முற்பட்டான். வந்தி மேலும் அளித்த பிட்டை எடுத்துக் கொண்டு ஆற்றங்கரையை நோக்கிச் சென்றான்.

பாண்டியன் பிரம்படி

வேலையைத் தொடங்கிய அவ் வந்தியின் ஆளாகிய சிவபெருமான் ஒரு சிறிது மண்ணை வெட்டித் தன் திருமுடியில் எடுத்துச் சென்று கரையில் கொட்டிவிட்டுக் களைப்படைந்தவன் போல ஓய்வு எடுத்துக்கொள்வதும், வந்தி அளித்த பிட்டை உண்பதும், ஆடுவதும் பாடுவதுமாக இருந்து, பொழுது போக்கினான். வேலை செய்து களைத்தவன் போலக் கூடையைத் தலையணையாக வைத்து உறங்கவும் செய்தான். ஆற்றின் கரை அடை பட்டதா என்பதைப் பார்வையிட வந்த மன்னனிடம் காவலர், ஊரில் உள்ளோர் ஒவ்வொருவரும் தத்தம் பங்கை அடைத்து முடித்தனர். பிட்டு விற்கும் வந்தி என்னும் கிழவியின் பங்கு மட்டும் அடைபடாமல் கிடக்கிறது. வந்திக்கு ஆளாய் வந்த ஒருவன் நாங்கள் கண்டித்தும் சரிவரத் தன் பணியைச் செய்யாமல் பொழுதைக் கழிக்கிறான்; அதனால் அப்பகுதி "நூற்றைக் கெடுத்தது குறுணி" என்பது போல, ஒருத்தி பங்கு ஊரார் பங்கையும் கரைக்கிறது என்று கூறினர். உடனே அப்பகுதியைப் பார்வையிட வந்த

பாண்டியன் அக்கூலியாளை அழைத்து வரச்செய்து தன்னுடைய கைப்பிரம்பால் முதுகில் அடித்தான். அடித்த அளவில் கூலியாளாக வந்த பெருமான் ஒருகூடை மண்ணை உடைப்பில் கொட்டி மறைந்தான். வெள்ளமும் வற்றியது. பாண்டியன் அடித்த அப்பிரம்படி அரசன், அரசி, அமைச்சர், காவலாளர்கள் முதலிய எல்லோர் மேலும் பட்டது. அண்ட சராசரப் பொருள் அனைத்தின் மேலும் பட்டது. அதுசமயம், ஓர் அசரீரி வெளிப்பட்டு அரசனும் ஏனையோரும் கேட்டனர் 'எமது அடியான் மாணிக்கவாசகன் பெருமையை உலகறியச் செய்யவே நாம் இந்த நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் செய்தோம். அவரைப் போற்றி நீ பெருவாழ்வு வாழ்வாயாக'. அப்போது வாதவூரர் இறைவன் தன் பொருட்டுக் கூலியாளாக வந்த திருவருளை எண்ணி வியந்தார். பாண்டிய மன்னன் வாதவூரர் பெருமையை நன்கறிந்து அவரை வணங்கி, 'நற்றவப் பெரியீர்! எனக்கு அமைச்சராய் அமர்ந்து எம் குல தெய்வத்தை என் கண்ணாரக்காட்டிக் குதிரைச் சேவகனாகவும், கூலியாளாகவும் வரச்செய்து என் பிறவி மாசை ஒழித்த பெரியவரே, ~~என்னை~~ மன்னித்தருளவேண்டும். தங்கள் பெருமையை இறைவன் எனக்கு நன்கு உணர்த்தினான். என் அரசுரிமையை இன்று முதல் தாங்கள் ஏற்றருளல் வேண்டும்' என்று வேண்டினான். வாதவூரர் பாண்டியனிடம் 'இறைவனுடைய திருவடித் தொண்டு செய்ய என்னை உரிமையாக்குவதே இவ்வுலக ஆட்சியை எனக்குத் தருவதற்கு ஒப்பாகும்' என்றார். மன்னனும் அதற்கு இசைந்து அவர் விரும்பியவாறு அவரைச் செல்ல விடுத்துத் திருவருள் உணர்வோடு தம் அரண்மனைக்குச் சென்றான். மாணிக்கவாசகருக்கு திருப்பணி செய்ய வேண்டும் பொருளைப் பண்டாரத்திலிருந்து கொடுக்கவும் ஆணையிட்டான்.

அமைச்சியலைத் துறந்து தவவேடம் தாங்கிய வாதவூரடிகள் இறைவன் திருவிளையாடல்—களை எண்ணி மகிழ்ந்தவராய், திருப்பெருந்துறையை அடைந்தார்.

குருநாதர் பிரிவு

மீண்டும் தன் குருநாதரை அடைந்த வாதவூரடிகள் அடியவர் கூட்டத்தோடு கலந்து மகிழ்ந்திருந்தார். ஞான தேசிகனாய் வந்த பெருமான் தாம் கயிலைக்குச் செல்ல வேண்டியதைச் சீடர்களுக்கு உணர்த்தி அவர்களை இன்புற்றிருக்குமாறு பணித்தார். அடியவர்கள் தம் குருநாதரைப் பிரிய மனம் இல்லாமல் பெரிதும் வருந்தினர். அதைக் கண்ட குருநாதர் இக் குருந்த மரத்தின் நிழலில் ஒரு தெய்வப்பீடம் அமைத்து அதில் நம்முடைய திருவடிகளை எழுப்பி வழிபாடு செய்து வருவீர்களானால் ஒருநாள் 'இக்கோயில் திருக்குளத்தில் தீப்பிழம்பு ஒன்று தோன்றும்;

அதில் அனைவரும் மூழ்கி எம்மை அடையலாம்' என்று திருவாய் மலர்ந்து தம்மைப் பின் தொடர்ந்து வந்த அடியார்களை 'நிற்க' எனக் கட்டளையிட்டுக் கயிலை சென்றார். வாதவூரடிகள் மட்டும் அவரைப் பின் தொடர்ந்து சென்று கொண்டிருந்தார். அவரைக் கண்ட குருநாதர், 'நீ எம்மைப் பின் தொடர்ந்து வருதல் வேண்டா; உத்தரகோசமங்கை என்னும் திருப்பதிக்குச் சென்று அங்கு எண்வகைச் சித்திகளையும் பெற்று, திருக்கழுக்குன்றம் முதலான தலங்களைத் தரிசித்துப் பின்னர் தில்லையை அடைவாயாக' என்று கூறிச் சென்றார். மாணிக்கவாசகரும் அவ்வாறே திருப்பெருந்–துறையில் குருந்த மரத்தின் கீழ் ஒரு தெய்விகப் பீடம் அமைத்து அதில் குருநாதரின் திருவடிகளை எழுந்தருளச் செய்து அடியார்களோடு தாமும் வழிபட்டு வரலாயினர்.

தல யாத்திரை

மாணிக்கவாசகர் திருவருட்போகத்தில் திளைத்து வாழும் நாட்களில் நமச்சிவாய வாழ்க என்று தொடங்கும் சிவபுராணம், அற்புதப் பத்து, அதிசயப் பத்து, குழைத்த பத்து, சென்னிப் பத்து, ஆசைப் பத்து, வாழாப் பத்து, அடைக்கலப் பத்து, செத்திலாப் பத்து, புணர்ச்சிப் பத்து, அருட்பத்து, திருவார்த்தை, எண்ணப் பதிகம், திருவெண்பா, திருப்பள்ளியெழுச்சி, திருவேசறவு, ஆனந்த மாலை, உயிருண்ணிப் பத்து, பிரார்த்தனைப் பத்து, திருப்பாண்டிப் பதிகம் முதலிய பதிகங்களைத் திருவாய் மலர்ந்தருளி அடியார் கூட்டத்துடன் பலநாள் திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளியிருந்தார். ஒருநாள் திருக்குளத்தில் தீப்பிழம்பு தோன்றிற்று. அடியார்கள் அனைவரும் ஐந்தெழுத்தை ஓதிக்கொண்டு அதில் மூழ்கினர். பெருமான் அம்மையப்பராய் இடப வாகனத்தில் எழுந்தருளி அருட்காட்சி வழங்கியருளினான். அடியார்கள் அனைவரும் மூழ்கிச் சிவகணங்கள் ஆயினர். மாணிக்கவாசகர் இவ்வேளையில் கொன்றைமர நிழலில் சிவயோகத்தில் அமர்ந்திருந்தார். இந்நிகழ்ச்சியை யோகக் காட்சியில் அறிந்த அடிகள் அடியார்களின் பிரிவாற்றாது வருந்தி, குருந்த மரத்தினடியில் இருந்த குருநாதரின் திருவடிப் பீடத்தைப் பற்றிக் கொண்டு அழுதார். திருச்சதகம் என்னும் பாமாலையால் இறைவன் திருவருளைத் தோத்தரித்தார். பின்னர் குருநாதர் தனக்குப் பணித்த அருளாணையின் வண்ணம் திருவுத்தரகோசமங்கைக்குச் சென்று நீத்தல் விண்ணப்பம் என்னும் திருப்பதிகத்தால் தோத்திரம் செய்தார்.

அப்போது அத்தலத்தில் இறைவன் திருப்பெருந்துறையில் காட்டிய குருந்தமர் கோலத்தைக் காட்டியருளினான். அத்திருக்கோலத்தைக் கண்டு மகிழ்ந்த அடிகள், அங்கு அட்டமாசித்திகள் கைவரப் பெற்றார். பின்னர் பல திருப்பதிகளையும் வணங்கிக் கொண்டு பாண்டிய நாட்டைக்

கடந்து சோழவளநாட்டைச் சேர்ந்த திருவிடைமருதூரை வந்தடைந்தார். இடைமருதில் ஆனந்தத் தேனாக எழுந்தருளியுள்ள இறைவன் அருள் நலத்தை நுகர்ந்து திருவாரூரை அடைந்து புற்றிடம் கொண்ட பெருமானை வணங்கி, திருப்புலம்பல் என்னும் பதிகத்தை அருளிச் செய்தார். அதன் பின்னர்ச் சீர்காழியை அடைந்து தோணியப்பரைத் தரிசித்து பிடித்த பத்து என்னும் பதிகத்தை அருளிச் செய்தார். பின்னர் அங்கிருந்து புறப்பட்டு, சோழநாடு கடந்து நடுநாட்டை அடைந்து திருமுதுகுன்றம், திருவெண்ணெய்நல்லூர் முதலிய தலங்களைத் தரிசித்துக் கொண்டு திருவண்ணாமலையை அடைந்தார். அங்கும் இறைவன் குருந்தமர் திருக்கோலம் காட்டி அருளினன். அக்காட்சியைக் கண்டு வணங்கிய அடிகள் அத்தலத்தில் பல நாட்கள் தங்கியிருந்தார்.

திருவண்ணாமலையில்

அடிகள் அண்ணாமலையில் தங்கியிருந்த போது மார்கழி மாதம் வந்தது. திருவாதிரைக்கு முன் பத்து நாட்களில் கன்னிப் பெண்கள் விடியற்காலம் எழுந்து வீடுகள் தோறும் சென்று ஒருவரையொருவர் துயிலெழுப்பிக்கொண்டு நீராடி வழிபாடு செய்வதைக் கண்டு, அவர்கள் வாய் மொழியாகவே வைத்து திருவெம்பாவையையும், அவ்வூர்ப் பெண்கள் அம்மானையாடும் காட்சியைக் கண்டு அவர்கள் பாடுவதாக வைத்து திருவம்மானையையும் அருளிச் செய்தார்.

சிதம்பர தரிசனம்

பின்னர் அண்ணாமலையை நீங்கிக் காஞ்சிபுரம் அடைந்து அவ்வூர் இறைவனைத் தரிசித்துத் திருக்கழுக்குன்றம் அடைந்து திருக்கழுக்குன்றப் பதிகம் பாடினார். அங்கே பெருமான் பெருந்துறையில் அவரை ஆட்கொண்ட குருநாதர் திருக்கோலத்தோடு காட்சி வழங்கினான். பின்னர் அங்கிருந்து புறப்பட்டுத் திருத்தில்லையின் எல்லையை அடைந்து அத்திருத்தலத்தைத் தரிசித்தார். தில்லை சிவலோகம் போலக் காட்சியளித்தது. அந்நகரை அடைந்த மாணிக்கவாசகர் திருவீதிகளைக் கடந்து கிழக்கு திருவாயில் வழியே திருக்கோவிலுக்குள் சென்றார். சிவகங்கையில் நீராடி வலமாகச் சிற்சபையில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஆனந்த நடராசப் பெருமானை ஆரா அன்பினில் கண்டு கண்ணீர் வார உளம் நெகிழ்ந்து வணங்கினார். குருநாதராக எழுந்தருளி வந்து காட்சி கொடுத்த இறைவனைத் தில்லைச் சிற்றம்பலத்திலே கண்டு தரிசித்து பேரானந்தம் உற்று ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருக கண்ட பத்து என்னும் பதிகம் பாடி வழிபட்டார். பின்னர்

தில்லையின் கீழ்த்திசையில் ஒரு தவச்சாலை அமைத்துப் பலநாட்கள் தங்கியிருந்து தினமும் அம்பலவாணனின் ஆனந்த நடனத்தைத் தரிசித்து வந்தார். அங்கிருந்து திருப்புலீச்சரம், திருநாகேச்சரம் முதலான தலங்களுக்குச் சென்று தரிசித்து மீண்டும் தில்லை வந்தடைந்தார். தில்லையில் அடிகள் அருளிச் செய்தவை குலாப்பத்து, கோயில் திருப்பதிகம், கோயில் மூத்த திருப்பதிகம், கீர்த்தித் திருவகவல், திருவண்டப்பகுதி, போற்றித் திருவகவல், திருப்பொற்சுண்ணம், திருத்தெள்ளேணம், திருவுந்தியார், திருத்தோள் நோக்கம், திருப்பூவல்லி, திருப்பொன்னூசல், அன்னைப் பத்து, திருக்கோத்தும்பி, குயில் பத்து, திருத்தசாங்கம், அச்சப்பத்து, என்பனவாம்.

புத்த மதத்தாரோடு சமய வாதம்

மாணிக்கவாசகர் தில்லையில் வாழ்ந்துவரும் நாட்களில் சிவனடியார் ஒருவர் சிதம்பரத்திலிருந்து ஈழநாட்டிற்குச் சென்றிருந்தார். அவ்வடியார் செம்பொன்னம்பலம், திருவம்பலம், திருச்சிற்றம்பலம் என்ற திருநாமங்களை இடைவிடாது சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் இயல்பு உடையவர்.

அவர் ஈழம் சென்றிருந்த காலத்தில் ஈழநாட்டில் பௌத்த சமயம் மேலோங்கியிருந்தது. இவ்வடியாரின் இயல்பைக் கண்ட சிலர் அரசனிடம் சென்று அவரது செய்கைகளை உணர்த்தினர். அரசன் அச்சிவனடியாரைச் சபைக்கு அழைத்து வருமாறு செய்தான். அரசவைக்கு வந்த அடியவர் செம்பொன்னம்பலம், திருவம்பலம், திருச்சிற்றம்பலம் என்று சொல்லிக்கொண்டே தன் இருக்கையில் அமர்ந்தார். அரசன் வியந்து இதன் பொருள் யாது ? என்று அவரைக் கேட்டான். அவ்வடியவர் அதன் சிறப்புக்களை எடுத்துரைத்து ‘தீயவரும் உள்ளன்போடு இப்பெயரை ஒருமுறை கூறினால் 21,600 தடவை திருவைந்தெழுத்தைக் கூறியதனால் உண்டாகும் பயனை இது தரும்’ என்று கூறித் தில்லைப் பெருமானின் சிறப்பை எடுத்துரைத்தார். அங்கு இருந்த புத்தமத ஆசாரியன் சிவனடியார் கூறுவதைக் கேட்டுச் சினந்து ‘திரிபிடகம் அருளிய எங்கள் புத்தனைத் தவிர வேறு தெய்வம் உண்டோ ? ஆதலால் நான் தில்லைக்குச் சென்று சைவத்தை வென்று புத்தனே கடவுள் என்று நிலைநாட்டி வருவேன்’ என்று சூளுரைத்து எழுந்தான். ஈழத்தரசனும் தன் ஊமைப் பெண்ணையும் உடனழைத்துக் கொண்டு புத்தாசாரியனுடன் தில்லைக்குப் புறப்பட்டான். தில்லையை அடைந்த புத்தகுரு, அரசன் முதலானோர் திருக்கோவிலை அடைந்து அக்கோவில் மண்டபம் ஒன்றில் அமர்ந்தனர். கோவில் காப்பாளர் அவர்களை அணுகி புறச்சமயத்தார் இங்கு தங்குதல் கூடாது என்று கூறினர். அதைக் கேட்ட புத்தகுரு யாம் உங்கள் சமயத்தை வென்று

எங்கள் சமயத்தை இங்கு நிலைநாட்ட வந்துள்ளோம் என்று வாதிற்கு அறைகூவினான். அச்சூளுரை தில்லைவாழ் அந்தணர்களுக்கு எட்டியது. அவர்கள் சோழ மன்னனுக்கு இந்நிகழ்ச்சியை உடன் தெரிவித்தனர். அன்றிரவு தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் அனைவரும் புத்தமத குருவை எவ்வாறு வெல்வது என்ற கவலையுடன் தில்லைச்சிற்றம்பலவனை எண்ணி வணங்கித் துயில் கொண்டனர். நடராசப் பெருமான் அவர்கள் கனவில் எழுந்தருளி 'தில்லையின் கீழ்பால் சிவயோகத்தில் அமர்ந்து தவமியற்றி வரும் நம் அடியவனாகிய மாணிக்கவாசகனை அழைத்து வந்து இப்புத்தகுருவோடு வாதிடச் செய்க; அவன் அவர்களை வெல்வான்; கவலற்க' என்று தெரிவித்தார். மறு நாள் தாம் கண்ட கனவை ஒவ்வொருவரும் ஒருவருக்கொருவர் சொல்லிக் கொண்டு இறைவன் திருவருளை வியந்து அரசனிடம் தெரிவித்து மாணிக்கவாசகர் எழுந்தருளி உள்ள தவச்சாலையை அடைந்து மாணிக்கவாசகரிடம் "அடிகளே! நம் சைவ சமயத்தை அழித்து புத்த மதத்தை நிலை நாட்டும் எண்ணத்துடன் ஈழநாட்டு மன்னனும், புத்தமதகுருவும் வந்துள்ளனர். தாங்கள் வந்து அவர்களை வாதில் வென்று நம் சமயத்தை நிலை நிறுத்தல் வேண்டும்" என்று அழைத்து, தாங்கள் அனைவரும் கண்ட ஒரே மாதிரியான கனவையும் அரசனது விருப்பத்தையும் தெரிவித்தனர்.

ஊமைப்பெண் பேசியது

மாணிக்கவாசகர் அதற்குச் சம்மதித்து, தில்லை மூவாயிரவருடன் திருக்கோவில் சென்று ஆனந்தக் கூத்தனை வணங்கி அவனருள் பெற்று புத்தமதகுரு இருந்த மண்டபத்தை அடைந்தார். தீயவர்களைக் காண்பது தீது என்றெண்ணி அவர்களுக்கெதிரே ஒரு திரையிடச் செய்து தான் மறு பக்கத்தில் அமர்ந்தார். சோழ மன்னனும் மறையோரும், புலவர்களும் அந்த அவையில் கூடியிருந்தனர். சோழன், மாணிக்க–வாசகரைப் பணிந்து, 'புத்தர்களை வாதில் வென்று நம் சமயத்தை நிலைபெறச் செய்வது தங்கள் கடமை. தோல்வியுற்ற புத்தர்களை முறை செய்வது என் கடமை' என்று வேண்டிக் கொண்டான். பின்னர் மாணிக்கவாசகர் புத்தகுருவை விளித்து 'வந்த காரியம் என்ன ?' என்று வாதத்தைத் தொடங்கினார். வாதம் தொடர்ந்து நடைபெற்றது. மாணிக்கவாசகர் எத்துணை உண்மைகளை எடுத்து உரைத்தாலும் அவை புத்தகுருவின் செவிகளில் ஏறவில்லை. மாணிக்கவாசகர் கூறிய வாதத்தை மறுக்கும் வழியின்றி, சிவநிந்தை செய்யத் தொடங்கினான். அதைக் கண்ட மாணிக்க–வாசகர் கலைமகளை வேண்டி சிவநிந்தை செய்யும் நாவில் நீ இருத்தல் பொருந்துமோ ? இவர்கள் நாவைவிட்டு அகல்வாயாக; இது இறைவன் ஆணை' என்று கூறினார். அவ்வளவில் புத்தகுருவும், அவருடன் வந்தவர்களும் ஊமைகளாயினர்.

இதைக் கண்டு வியப்புற்ற ஈழமன்னன் மாணிக்க–வாசகரை வணங்கி 'அடிகளே என் மகள், பிறவி முதல் ஊமையாக இருக்கின்றாள். அவளைப் பேசும்படிச் செய்தால் நான் தங்களுக்கு அடிமையாவேன்' என்று கூறினான். மாணிக்கவாசகர் அதற்கிசைந்து அப்பெண்ணை அவைக்கு வரவழைத்து அமர்த்தி, 'பெண்ணே! இப்புத்தன் கேட்ட கேள்விகளுக்கு விடை கூறு' என்று கூறினார். அப்பெண்ணும் அனைவரும் வியந்து மகிழும்படி, புத்தகுருவின் வினாக்களை மாணிக்கவாசகர் தாமே அப்பெண்ணிடம் கேட்க அப்பெண் அதற்கு விடையளித்தாள். அந்த வினா–விடைகளே 'திருச்சாழல்' என்ற திருப்பதிகமாக அமைந்தது. ஈழமன்னனும் அதைக்கண்டு மகிழ்ந்து மாணிக்கவாசகர் திருவடிகளிலே விழுந்து வணங்கி சைவம் சார்ந்தான். அவையோர் அனைவரும் மாணிக்கவாசகப் பெருமானைப் போற்றித் துதித்தார்கள். ஈழமன்னன் திருநீறும் கண்டிகையும் பூண்டு அடிகளைப் பணிந்து, புத்தகுருவும், மற்றவர்களும் பேசும் திறம்பெற அருள் செய்ய வேண்டும் என்று வேண்டினான். மாணிக்கவாசகர் அவர்கள்மீது திருவருட் பார்வையைச் செலுத்தினார். அவ்வளவில் அனைவரும் ஊமை நீங்கிப் பேசும் திறம் பெற்று மாணிக்கவாசகரை வணங்கித் தாங்கள் செய்த குற்றத்தை மன்னிக்கும்படி வேண்டிக் கொண்டனர். புத்தகுருவும் அவரைச் சூழவந்த அனைவரும் சைவர்களாக மாறினர். மாணிக்கவாசகரும் திருக்கோவிலுக்குள் சென்று சபாநாயகரை வணங்கித் தம் தவச்சாலைக்கு எழுந்தருளினார். இவ்வாறு தவச்சாலையில் தங்கியிருந்த காலத்தில் மாணிக்கவாசகர் திருப்படையாட்சி, திருப்படையெழுச்சி, அச்சோப் பதிகம், யாத்திரைப் பத்து என்ற பதிகங்களைப் பாடியருளினார்.

இறைவன் திருவாசகம் கேட்டு எழுதியது

இவ்வாறு சிதம்பரத்தில் மாணிக்கவாசகர் வாழ்ந்துவரும் நாட்களில், ஒருநாள் அந்தணப் பெருமான் ஒருவர் அவரிடம் வந்து தான் பாண்டிய நாட்டைச் சேர்ந்தவர் என்றும், சிவபிரான் மாணிக்கவாசகருக்காகச் செய்த அருட்செயல் உலகெங்கும் பரவியுள்ளது என்றும் வியந்து கூறி மாணிக்கவாசகர் பல தலங்களிலும் பாடிய பாடல்களை முறையாகச் சொல்லும்படி கேட்டுக் கொண்டார். மாணிக்கவாசகரும் அந்தணரை அருகில் இருத்தித் தாம் பாடிய திருவாசகப் பாடல்கள் அனைத்தையும் பலநாட்களாகச் சொல்லியருளினார். அந்தணரும் தம் திருக்கரத்தால் அவைகளை எழுதி முடித்து 'பாவைபாடிய தங்கள் திருவாயால் ஒரு கோவை பாடுக' என்று கேட்டுக் கொண்டார். அவ்வேண்டுகோளுக்கு இணங்கிய மாணிக்கவாசகர் இறைவனது திருவடிப் பேற்றை உட்கருத்தாகக் கொண்ட இனிய "கோவையார்" என்று நூலை அருளிச்செய்தார். அந்தணர் பெருமான் அந்த நூலையும் தம் திருக்கரத்தால் எழுதி முடித்தார். பின்னர் அந்தணர்

வடிவில் வந்த சிவபெருமான் மறைந்தான். அதைக் கண்ட மாணிக்கவாசகர் இப்படித் தன்னை ஆட்கொண்டவர் சிவபிரானே என்பதை அறிந்து ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருக்கித் திருவருளை எண்ணி வழுத்தினார்.

திருவாசக உட்பொருள்

திருவாதவூரின் திருவாசகத்தையும், திருக்கோவையையும் தம் கையால் எழுதிய இறைவன் அந்நூல்களை உலகறியச் செய்ய வேண்டி, நூலின் முடிவில் மாணிக்கவாசகர் சொற்படி 'திருச்சிற்றம்பலமுடையான் கையெழுத்து' எனத் திருச்சாத்திட்டு தில்லைச் சிற்றம்பலத்தில் பஞ்சாக்கரப் படியில் வைத்திருந்தார். காலையில் கோவிலில் இறைவனைப் பூஜை செய்யவந்த அருச்சகர்கள் பஞ்சாக்கரப் படியில் நூல் ஒன்று இருப்பதைக் கண்டு வியந்து அதை எடுத்து ஆண்டவனால் இது தரப்பட்டதாகும் என்ற அன்புணர்வோடு பிரித்துப் பார்த்துப் படித்தார்கள். அந்த ஏடுகளின் முடிவில் "மாணிக்கவாசகர் சொற்படி திருச்சிற்றம்பலமுடையான் கையெழுத்து" என்றிருந்ததைக் கண்டு, உடல் சிலிர்த்து இறைவன் திருவருளைப் பெறுவதற்குரிய நூல்களில் இது தலையானது என்று புகழ்ந்து இந்நூலைப் பாடிய மாணிக்கவாசகரைச் சென்று கண்டு வணங்கினர். திருவாயிற்படியில் இந்நூல் இறைவனால் வைக்கப்பட்டிருந்த நிகழ்ச்சியை அவரிடம் தெரிவித்தார்கள். வாதவூரர் அதைக் கேட்டுத் திருவருளை எண்ணி வணங்கினார். முடிவில் அந்தணர் அனைவரும் இந்நூலின் பொருளைத் தாங்களே விளக்கம் செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டனர். அதற்கு மாணிக்கவாசகர் இதன் பொருளைத் தில்லைச் சிற்றம்பலத்தில் வந்து தெரிவிக்கின்றேன் என்று சொல்லி அவர்களோடு சிற்சபைக்கு எழுந்தருளினார். அங்கு வந்து "இந்நூற்பொருள் இச்சபையில் எழுந்தருளி உள்ள ஆனந்தக் கூத்தப்பெருமானே ஆவான்" என்று காட்டி, அச்சபையில் எல்லோரும் காண மறைந்தருளினார். இவ்வற்புத நிகழ்ச்சியைக் கண்ட அனைவரும் வியந்து மகிழ்ந்து தொழுது போற்றினர். நடராஜப் பெருமான் மாணிக்கவாசகருக்கு தம் திருவடிகளிலே இரண்டறக் கலக்கும் பேரின்பப் பேற்றைத் தந்து அவரை ஆட்கொண்டு அருளினார்.

அடிகள் காலம்

மாணிக்கவாசகர் காலத்தைப் பற்றி ஆராய்ச்சியாளர்கள் பல வேறு கருத்துக்களைக் கொண்டுள்ளனர். ஒவ்வொருவரும் தாங்கள் கருதிய கருத்துக்களை நிலைநாட்டுவதற்கு, பல்வேறு ஆதாரங்களைக் காட்டுகின்றனர். எல்லோருடைய ஆராய்ச்சியும் அடிகளார், கடைச் சங்க

காலத்திற்குப்பின் தொடங்கி 7–ஆம் நூற்றாண்டு வரை உள்ள காலங்களில் ஏதேனும் ஒருகாலம் மாணிக்கவாசகர் வாழ்ந்த காலம் என முடிவு செய்கின்றனர். இக்கால ஆராய்ச்சிகளைத் தொகுத்து ஆராய்ந்து மாணிக்கவாசகர் காலம் கி.பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டு என முடிவு செய்து தருமை ஆதீனத் திருவாசக நூல் வெளியீட்டில் மகாவித்துவான், திரு. ச. தண்டபாணி தேசிகர் அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். அவர்களுடைய கால ஆராய்ச்சித் தொகுப்பு உரையின் ஒரு பகுதியைச் சுருக்கித் தருகின்றோம்.

"திருமலைக்கொழுந்துப் பிள்ளை அவர்கள் முதல் நூற்றாண்டாகவும், பொன்னம்பலப் பிள்ளை அவர்கள் இரண்டு அல்லது மூன்றாம் நூற்றாண்டாகவும், மறைமலையடிகளார் அவர்கள் மூன்றாம் நூற்றாண்டாகவும், வில்ஸன்வுட் என்பவர் ஏழாம் நூற்றாண்டு என்றும், ஜி.யூ.போப் ஏழு, எட்டு அல்லது 9–ஆம் நூற்றாண்டு என்றும், சூலின் வின்ஸன் ஒன்பது அல்லது 10–ஆம் நூற்றாண்டு என்றும், திரு. கௌடி எட்டிலிருந்து பத்தாம் நூற்றாண்டுக்குள் என்றும், டாக்டர் ரோஸட்டு பதின்மூன்று அல்லது பதினான்காம் நூற்றாண்டு என்றும், நெல்சன் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு என்றும், கே.ஜி. சேஷய்யர் மூன்று அல்லது நான்காம் நூற்றாண்டு என்றும், சீனிவாசப் பிள்ளை ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு என்றும், சி.கே. சுப்பிரமணிய முதலியார் மூவர்க்கும் முந்தியவர் என்றும் கூறுகின்றனர்".

மூவர்க்கு முந்தியவர் மாணிக்கவாசகர் என்ற கருத்தே பொருத்தமுடையதாகத் தோன்றுகிறது. மாணிக்கவாசகர் காலத்தில் நம் நாட்டில் தலையெடுத்திருந்த புறச்சமயம், பௌத்தம் ஒன்றே எனத் தெரிகிறது. மூவர் காலத்தில் பௌத்தம் ஓரளவிலும் சமணம் சிறப்புற்றும் இருந்தன. மாணிக்கவாசகர் வாக்கில் சமண சமயக் குறிப்பேதும் காணப்பெறவில்லை. திருவாசகத்தில் விநாயகரைப் பற்றிய குறிப்பு ஏதுவும் காணப் பெறவில்லை. இன்ன பல காரணங்களால் மாணிக்கவாசகர் மூவர்க்கும் முந்தியவர் என்று கொள்ளலாம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

THE LIFE HISTORY OF SAINT MAANIKKAVAACHAKAR

Paandya Nadu is the land that lies in the southernmost part of India, stretching between the Western Ghats and the Eastern Coast. When this land was ruled by the Pandyan Kings, the language was Tamil and the religion was Saivism; both were flourishing hand in hand. The historic river Vaigai, celebrated in the classics flows across Paandya Nadu.

BIRTH

Vaadhavoor (வாதவூர்) is a village situated seven miles away from Madurai, the capital of Pandya Nadu. *Vaadhu* or *Vaayu*, the God of Wind worshipped Lord Civan, the *Eeswarar*, here. The village is, therefore, also known as Vaadhapuram, and in the village Temple, Lord Civan is worshipped as *Vaadhapureeswarar*. Here, an *Amaadhya* Brahmin named *Sambupaadhaa Sirudhar* (சம்புபாதாசிருதர்) lived with his devoted wife *Sivagnaanavathi* (சிவஞானவதி). Both were ardent devotees of Lord Civan.

At this point of history, Buddhism was slowly creeping from North into South India, trying to dominate Saivism. God felt the need to revive *Saivite* creed. So He blessed *Sambupaadhar* couple in *Vaadhavoor* (வாதவூர்) to beget a divine child. The child was named *Vaadhavoorar* (வாதவூரர்).

Vaadhavoorar, as he was growing, acquired knowledge in all fields. By the time he reached sixteen years, he had become a master of all arts. His erudition, expository powers, and intellectual knowledge won him the admiration of the Pandyan King.

CHIEF MINISTERSHIP

King *Arimarthana Paandyan* (அரிமர்த்தன பாண்டியன்) who was then ruling the Paandyan Kingdom invited *Vaadhavoorar* to his court and conferred the title "*Thennavan Brahmaraayan*" (தென்னவன் பிரமராயன்) on him. He then appointed him as his Chief Minister. Vaadhavoorar bowed to the will of God and accepted this honour. He served the king and the subjects so well that the people were pleased with him. The King was properly counselled and his powers strengthened.

DETACHMENT

However, the ministerial powers and the benefits that followed, failed to interest Vaadhavoorar. He was well aware of the transitoriness of the worldly life and its pleasures. The Minister's post was sitting on him like water on a duck's back; his main desire being to seek a Guru who could guide him to attain Salvation.

PURCHASE OF HORSES

Once, the Cavalrymen of the court submitted to the king, that the Royal Cavalry needed reinforcements. Some messengers in the court also submitted to the king that horses of good quality imported from other countries were available in the Eastern sea coast. The king, then ordered Vaadhavoorar to take sufficient gold and other treasures from the Royal Treasury and to proceed to the Eastern Coast to buy horses.

Vaadhavoorar, obeying the king, offered prayers to Lord *Chokkanaathar* (சொக்கநாதர்) (the other Name of Lord Civan) and left Madurai for the Eastern Coast. He was followed by soldiers, servants, horses and camels loaded with treasures. They travelled many miles and reached "*Thirupperunthurai*" (திருப்பெருந்துறை) on the Eastern Coast. Even as they were nearing *Thirupperunthurai*, Vaadhavoorar felt as though he was shedding off his bad karma from his physical body, and his longing to seek a Guru is nearing fulfillment. At that moment he heard some congregation chanting the name of Civan which attracted him towards that place. There he saw a Venerable Saint sitting under a "*Kuruntha*" tree (குருந்த மரம்) along with His disciples. Spontaneously *Vaadhavoorar* surrendered himself, prostrated and pleaded for His Grace.

INITIATION

Lord Civan who was seated in the guise of a Guru accepted him as His disciple. Through the glowing rays emanating from His eyes, by touching him with His hands and imparting the mystic five letter 'Mantra' and also by placing His Holy Feet on his head, He gave him the

'*Theeksha*' name (தீட்சா நாமம்) as '*Maanikkavaachakar*' (மாணிக்கவாசகர்) (Maanikkam = Ruby, Vaachakam = words; Maanikkavaachakar = one whose words are like Ruby).

From this time onwards Vaadhavoorar came to be known as *Maanikkavaachakar*. He now offered to his Guru all the treasures he had brought with him to buy horses. Surrendering himself completely to his Guru, he said that himself and everything he had brought belong to God. The Guru bade him to use all that he had brought in the service of God. Thereafter Maanikkavaachakar built a small abode for Lord Civan at Thirupperunthurai. (This later on became the Sanctum Sanctorum of the modern Temple built by later kings). By this and other related activities he exhausted almost all the treasures he had brought for buying horses.

THE SUMMONS

Days rolled on. Maanikkavaachakar was completely transmuted and immersed in the Lord's Service. However, his attendants reminded him of their unfulfilled task of buying horses. Maanikkavaachakar's mind was so engrossed in Lord Civan, that his mind could not perceive the attendant's remarks. Thereafter the king's men returned to Madurai and reported the matter to the king. On hearing the news, the king sent a messenger with a message summoning Maanikkavaachakar to come to Madurai immediately. On receipt of the King's message only, Maanikkavaachakar realised the purpose of his mission. Not knowing what to do, he prayed to his Guru for guidance. The Guru advised Maanikkavaachakar to assure the king that the horses will reach Madurai on the day of *Aavani Moolam* (ஆவணி மூலம்) (Aavani falls during August - September, Moolam = One of the 27 stars). Also He gave a ruby to be given as a gift to the king. Maanikkavaachakar then left *Thirupperunthurai* for Madurai. Reaching Madurai, he met the king and offered the ruby, promising that the horses will come on the day of "Aavani Moolam". The king was pleased by his reply.

TRANSFORMATION OF FOXES

The time had come for Civan to keep his assurance. He transformed the foxes in the forest as horses. He made the celestials to become horsemen. He Himself mounted on a horse as the Chief horseman. They all galloped towards Madurai. Learning the imminent arrival of the horses the king was happy.

The horses were galloping forward in such large numbers that the dust raised by them appeared to cover the earth like a second sky. Lord Civan brought the entire herd before the king and paraded the horses up and down. The horses were also made to perform different kinds of steps. The king, well pleased, honoured the Chief horseman by presenting a silk shawl to Him. The Chief horseman (Lord Civan) received the gift at the tip of His horsewhip. This disrespectful act made the king unhappy. The king was pacified immediately by Maanikkavaachakar explaining that in the land of the Chief horseman, this was the custom. The experts, who knew all about the horses testified to the king that the horses were of good colour and gait. The king's men then led the horses to the Royal stables.

In the same night the horses took their original form as foxes, killed all the other real horses in the stables, and escaped, creating panic in Madurai city. The stable men became terrified and reported the scary event to the king. The king was upset. He summoned his ministers and others and discussed the event. He then gave orders that Maanikkavaachakar be punished and the treasures taken from the treasury be recovered from him. As per the king's orders Maanikkavaachakar was made to stand under the hot sun with a brick on his head. Maanikkavaachakar, suffering thus, prayed to Lord Civan.

THE DELUGE

To make the king realize the greatness of Maanikkavaachakar, Civan created immediately a deluge in the river Vaigai followed by heavy rain. Water rose in the river breaching its bank and entered into the city. The people got alarmed and hurried to the King for relief. The king prayed to the river goddess and offered flowers and gold to appease her. However, the floods did not recede. The king held urgent discussions with his ministers, and ordered that all the citizens of Madurai should join hands to close the breaches on the banks of river Vaigai.

CIVAN BECOMES A LABOURER TO VANDHI

There was an old lady called '*Vandhi*' (வந்தி) in Madurai, who earned her livelihood by selling 'puttu' (புட்டு) (steamed and sweetened rice flour). She had none to help her to carry out her portion of the task in filling the bank of river Vaigai. Civan, in the guise of a labourer, came

near Vandhi and called out loudly "can any one pay me and keep me as a helping hand?" Vandhi was delighted and asked Him to work for her in filling her portion of work. She promised to give '*puttu*' as wages. He agreed, ate some '*puttu*' and then proceeded to do His work.

Vandhi's labourer carried sand on His head and started dumping sand on the breach. However, He availed frequent breaks, during which He danced, sang and relaxed. When the king came to see the progress of the relief work, his men complained to the king, that everyone in the city were doing their share of duty in closing the breaches, except Vandhi's labourer despite their command.

The king ordered that the hired labourer be brought before him. When Vandhi's labourer appeared before the king, he beat Him with a cane. Lo! The lash of the cane was felt on the back of the king, the queen, the ministers, the guards and indeed on the back of everyone in the universe! Lo! By then Vandhi's man dumped a basketful of sand on the breach and vanished. The flood receded! The king then realised that it was Lord Civan who created the deluge! Realizing the greatness of Maanikkavaachakar, the king beseeched him to forgive and bowed before him and said, "Great Soul! I am Blessed! Because of you only, I was able to see with my own eyes Lord Civan in the form of a Horseman, and also as a Labourer. Forgive me; absolve me of all my natal sins; I pray you, to take over the rule of my kingdom from me".

DIVINE MISSION

Maanikkavaachakar expressed his desire to the king that allowing him to serve God is more blessed than to rule the Pandyan Kingdom. As desired by Maanikkavaachakar the king relieved him from his ministership and asked him to take any amount he wanted from the Treasury to serve Lord Civan in any manner he wanted. Maanikkavaachakar then moved from Madurai to Thirupperunthurai. From there, he proceeded to the temple in *Thiru-Uthara-Kosa-Mangai,* (திரு உத்தர கோச மங்கை) where Lord Civan conferred on him '*Ashtamaa Siddhi*' (அஷ்டமா சித்தி) (eight occult powers). He continued his pilgrimage to '*Thirukkazhukkundram*' (திருக்கழுக்குன்றம்) and various other Holy places, finally reaching Chidambaram.

During his sojourn he outpoured his love of God in the following poems.

Civapuraanam (சிவபுராணம்), which begins with "*Namachchivaaya Vaazhha*" (நமச்சிவாய வாழ்க), Arupudhap Paththu (அற்புதப் பத்து), Adhisayap Paththu (அதிசயப் பத்து), Kuzhaitha Paththu (குழைத்த பத்து), Sennip Paththu (சென்னிப் பத்து), Aasaip Paththu (ஆசைப் பத்து), Vaazhaap Paththu (வாழாப் பத்து), Adaikkalap Paththu (அடைக்கலப் பத்து), Chethilaap Paththu (செத்திலாப் பத்து), Punarchip Paththu (புணர்ச்சிப் பத்து), Arul Paththu (அருட் பத்து), Thiruvaarthai (திருவார்த்தை), Ennappathigam (எண்ணப் பதிகம்), Thiruvenbaa (திருவெண்பா), Thiruppalli Ezhuchi (திருப்பள்ளியெழுச்சி), Thiruvesaravu (திருவேசறவு), Aanandamaalai (ஆனந்த மாலை), Uyirunnip Paththu (உயிருண்ணிப் பத்து), Prarthanaip Paththu (பிரார்த்தனைப் பத்து), Thiruppaandippathigam (திருப்பாண்டிப் பதிகம்), Thiruchchathakam (திருச்சதகம்), Neethal Vinnappam (நீத்தல் விண்ணப்பம்), Thiruppulambal (திருப்புலம்பல்), Piditha Paththu (பிடித்த பத்து).

On his way to Chidambaram, he stopped in *Thiruvannaamalai* (திருவண்ணாமலை). In that place during the month of "Maargazhi" (மார்கழி) (December - January), he observed young maidens, getting up at dawn and going from door to door waking up other maidens for a bath. This joyous scene has been brought forth in Thiruvembaavai (திருவெம்பாவை). He, by seeing the maidens playing an indoor game called 'Ammaanai' (அம்மானை), composed Thiruammaanai. In Thiruk-kazhuk-kundram he composed the Thirukkazhukundrap Pathigam (திருக்கழுக்குன்றப் பதிகம்).

In Chidambaram, he entered the temple through the Eastern gate and had a holy dip in the Sivaganga (சிவகங்கை) tank. Thereafter, he reached the Sanctum Sanctorum and offered worship to Lord Civan in cosmic dance posture known as *Nataraajaa* (நடராஜா). With loving tears he sang in praise of Lord Nataraajaa as found in Kanda Paththu (கண்ட பத்து). From Thillai he proceeded to Naageshwaram and Thiruppullicharam and offered worship. After that Maanikkavaachakar settled down finally in Chidambaram.

Maanikkavaachakar sang the following songs in Chidambaram – Kulaap Paththu (குலாப் பத்து), Koil Thirup-padhigam (கோயில் திருப்பதிகம்), Koil Mootha Thirup Padhigam (கோயில் மூத்த திருப்பதிகம்), Keerthith Thiruagaval (கீர்த்தித் திருஅகவல்), Thiru Aandappaguthi (திருவண்டப் பகுதி), Potrith Thiruagaval (போற்றித் திருஅகவல்), Thirup Porchunnam (திருப்பொற்கண்ணம்), Thiruththellenam (திருத்தெள்ளேணம்), Thiru Vundhiyaar (திருவுந்தியார்), Thiruththonokkam (திருத்தோணோக்கம்), Thiruppoovalli (திருப்பூவல்லி), Thirupponnoosal (திருப்பொன்னூசல்), Annaip Paththu (அன்னைப் பத்து), Thirukkothumbi (திருக்கோத்தும்பி), Kuyil Paththu (குயில் பத்து), Thiruththasaangam (திருத்தசாங்கம்), Achchap Paththu (அச்சப் பத்து).

EELAM BUDDHIST KING EMBRACES SAIVISM

A devotee of Lord Civan had gone to Eelam (North Sri Lanka) whose habit was to chant continuously the mystic words "*Chemponnambalam*" (செம்பொன்னம்பலம்), "*Thiruambalam*" (திரு அம்பலம்) "*Thiruchitrambalam*" (திருச்சிற்றம்பலம்). This reached the ears of the Buddhist king who was then ruling Sri Lanka. He summoned the devotee to his court. The devotee, even while occupying his seat, was muttering '*Chemponnambalam*', '*Thiruvambalam*', '*Thiruchitrambalam*'. The king asked him to explain the significance of what he was saying. The devotee explained all about the mystic words and also about the greatness of Saivism, which flourishes from its epicenter, Chidambaram. He further asserted that if anyone sincerely utters these mystic words even once, they will receive the benefit arising out of saying '*Namachchivaaya*' (நமச்சிவாய) 21,600 times, (This figure represents the total number of breaths one normally makes in 24 hours).

A Buddhist priest, who was present at the Court, was provoked by this assertion. He claimed that there was no God greater than Lord Buddha who gave the world the "*Thirupedagam*" (திருபிடகம்). He also challenged that he will go to Chidambaram soon and establish the greatness of Buddhism over Saivism. The king took this challenge to himself and journeyed to Chidambaram with his followers and his daughter. The king's daughter was born deaf and dumb. They settled themselves in the Temple Hall in Thillai. The guards objected to their stay in the Temple premises. The Buddhist priests said that they had come to challenge

Saivism and to establish the greatness of their own religion. The priests in Chidambaram brought this to the notice of the Chola king. The king was concerned over these events. That night Lord Natarajaa appeared in the dream of all the Temple priests and conveyed to them to request Maanikkavaachakar to face the challenge thrown by the Buddhists.

Next morning all the priests shared their dream experience and in consultation with the King approached Maanikkavaachakar. They explained to him the situation and the dream they had on the previous night and requested him to challenge the threat of Buddhists. He agreed and reached the temple accompanied by the three thousand resident priests. Maanikkavaachakar worshipped, implored the Grace of Lord Civan and then reached the Temple Hall to face the Buddhists. The Chola King, scholars and poets have also assembled in the same Hall. Maanikkavaachakar arranged a curtain to be hung between him and the Buddhist priests. Maanikkavaachakar opened the debate and it went on and on. The Buddhist priest refused to see the truth in the arguments and continued to insist on their own views. In a trice the Buddhist priest and other followers with him lost their power of speech. The king of Eelam was perplexed. He then requested Maanikkavaachakar to grant the power of speech to his daughter, promising to embrace Saivism if his daughter could be made to speak.

Maanikkavaachakar directed the king's daughter to answer all the questions thrown by the Buddhist priests, which was repeated by him. Immediately the girl started speaking by replying the questions. The questions and answers formed the verse Thiruchchaazhal (திருச்சாழல்). Elated by the events, the Eelam king prostrated at the feet of Maanikkavaachakar and embraced Saivism. The king later requested Maanikkavaachakar to restore the power of speech to his followers also. Maanikkavaachakar graced them and their speech was restored. Asking forgiveness they all too embraced Saivism.

Maanikkavaachakar continued to remain in Chidambaram and sang more verses such as Thiruppadaiaatchi (திருப்படையாட்சி), Thiruppadai Ezhuchi (திருப்படை எழுச்சி), Achchap Paththu (அச்சப்பத்து), and Yaathiraip Paththu (யாத்திரைப் பத்து), Pandaaya Naanmarai (பண்டாய நான்மறை) etc.

One day Lord Civan in the guise of an elderly learned man came to Chidambaram and requested Maanikkavaachakar to repeat all the poems he had sung so far to enable him to put them in writing on Palm Leaves. He obliged and repeated all the poems. After writing all these poems in Palm Leaves, the Old Man requested Maanikkavaachakar to bring out a treatise on 'Kovai' (கோவை). This he did and the same was recorded. These four hundred poems are known as "Thirukkovaiyar" (திருக்கோவையார்). After writing these two great works for a few days, the Old Man suddenly disappeared! Maanikkavaachakar then only realised that the Old Man who wrote his poems was none other than Lord Civan Himself! Maanikkavaachakar was deeply moved by Civan's grace.

Next morning the priests who came to the Chidambaram Temple saw a big Palm Leaf Bundle on the steps leading to the Sanctum Sanctorum. The Temple Priests were astounded and amazed to find a Palm Leaf Bundle in the inner steps leading to the Sanctum Sanctorum enclosed by another room, which was locked by them in the previous night. On opening the Palm Leaf Bundle, they found a number of poems written on it, and at the end found the following words; "Retold by Maanikkavaachakar and written by the Lord of Thiruchchitrambalam" (மாணிக்கவாசகன் சொல்ல திருச்சிற்றம்பலம் உடையான் கைச்சாத்திட்டது).

The Priests approached Maanikkavaachakar and learned from him that it was Lord Civan Himself in the guise of an Old Man had been to Maanikkavaachakar, wrote all these poems as narrated by him and disappeared instantly. The Priests then realised that Lord Civan alone must have placed it on the inner steps of the temple.

The priests then requested Maanikkavaachakar to explain the inner meaning of these poems. He agreed and came to the Temple. Standing in front of Lord Natarajaa, Maanikkavaachakar said, "The Sum and Substance of his entire poems is nothing else than the Supreme Lord Natarajaa Himself". Saying thus, Maanikkavaachakar disappeared and merged with the Supreme in front of the king, ministers, priests and many others

THIRUCHCHITRAMBALAM

திருவாசகத்துள் வந்துள்ள கதைகள்

1. அடிமுடி தேடியது

படைப்புக் கடவுளாகிய பிரமனுடைய நாட்கள் ஒவ்வொன்றும், தேவர்கள் ஆண்டில் 12,000 ஆண்டுகள் கொண்ட பகற்பொழுதும், அதே அளவுள்ள இராப்பொழுதும் கொண்டதாகும். தேவர்கள் ஆண்டு 12,000 என்பது, மண்ணுலக ஆண்டு 4,320,000,000க்குச் சமமாகும். பிரமனுடைய இராப் பொழுதில், எவ்வகைச் செயலும், எவ்வகைத் தோற்றமும் அற்று, எல்லா உலகமும் உயிரும் ஒடுங்கி, ஏற்றத் தாழ்வு இல்லாத ஒரே அமைதியே நிலவும்; இதை, யாவும் அழிந்த ஊழி எனக் கூறுவர். இத்தகைய இரவு ஒன்றில், பிரமன், அண்டங்களுக்கு எல்லாம் முதல்வனும் உயிருமாகி ஆயிரங் கண்களுடன், நீர் உருவம் பெறாத நீர் மேல் ஆயிரம் படங்களையுடைய அனந்தன் என்னும் உயர் வெள்ளையணையில் நாராயணன் கண் வளர்வதைக் கண்டு, பெருவியப்பும் மகிழ்வும் உடையவனாய், என்றும் உள்ள அப்பொருளைக் கையினால் தொட்டு 'நீ யார்? சொல்' என்றான். செந்தாமரைக் கண்ணன், அனந்தலொடு கடைக்கண் சாத்தி, புன்னகை பூத்து "மகனே வருக" எனலும், பிரமன் வெகுண்டு "எண்ணிறந்த உலகங்களைத் தோற்றியழித்து யாவைக்கும் மூலமும் உயிருமாய் விளங்கும் என்னை, 'மகன்' என அழைக்கும் மடமை ஏன் கொண்டாய்?" எனக் கூறினான். திருமால் "உலகங்களை எல்லாம் படைத்துக் காத்து அழிக்கும் நாராயணன் நான் என்பது அறிந்திலையா? நான் அன்றோ 'பரம்பொருள்'; நீ என் அழியாத் திருமேனியிலிருந்து தோன்றினவன் அன்றோ" எனக் கூற, இருவருக்கும் 'யார் பரம்பொருள்' என்பதில் பூசல் தோன்றிப் போராகப் பெருகியது. அப்பொழுது, அண்டங்களை எல்லாம் அழிக்க எழுந்தது போல் முதல், நடு, ஈறு இல்லாத ஒரு பேரழற் பிழம்பு தோன்றவே, இருவரும் திகைத்து நின்றனர். அண்டம் அனைத்தும் கடந்து நின்ற பேரொளித் தூணமாகிய அனற்பிழம்பின் அடியையும் முடியையும் காணும் முயற்சியில் இருவரும் ஈடுபட்டு, காவதக்கணக்கான நீளமும் அதற்கேற்ற பருமனும் கொண்ட நீலமணிக் குன்று போன்ற பன்றி உருவில், நிலத்தை அகழ்ந்து அடியைக் காண திருமாலும், திசையனைத்தும் விரிந்த சிறகுகளுடன் தூய வெண்மையான அன்னத்தின் உருவில், விரைந்து பறந்து முடியைக் காண பிரமனும் சென்றனர். ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகள் உழன்றும் காணவியலாது களைத்துக் கையற்றுத் தங்கள் ஆணவம் ஒடுங்கப் பெற்றனர். இந்த நிலையில், முன்தோன்றிய அனற்பிழம்பு, சிவலிங்க உருவில் காட்சியளித்து இருவருக்கும் அருள் செய்தது. தம் பேதமையால் 'பரமம் யாம் பரமம்' என்ற பிரமன் அரி இருவரும், தம் பதைப்பு ஒடுங்கி, பரம்பொருள் சிவபெருமானே என உணர்ந்து வழிபட்டார்கள். பிரமன்,

முடியைக் கண்டதாகப் பொய் கூறியபடியால், சிவபெருமான், அவனுடைய ஐந்து தலைகளில் ஒன்றைக் கிள்ளி எறிந்து, அவனை நான்முகனாக நிலைக்க அருளினார்.

2. அத்தி உரித்து அது போர்த்தது

முன்னொரு காலத்தில் யானை வடிவம் கொண்ட கயாசுரன் என்னும் ஓர் அசுரன், நான்முகனை நோக்கித் தவம் செய்து அழியாத வலிமை, வாழ்நாள், செல்வம் முதலிய பல வரங்களைப் பெற்று மூன்று உலகங்களிலும் சுற்றித் திரிந்து எல்லோருக்கும் துன்பம் செய்து வந்தான். திசைக் காவலர்களை வெருட்டினான்; இந்திரன் ஏறிச் செல்லும் ஐராவதத்தின் வாலைப் பிடித்துச் சுழற்றி எறிந்து, இந்திரனும் தேவர்களும் புறங்கொடுத்து ஓடச் செய்தான். தேவர்களும், முனிவர்களும், மற்றுமுள்ளோரும், பெருநடுக்கம் கொண்டு, சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் காசிப்பதியில் அடைக்கலம் புகுந்தார்கள். கயாசுரன், தான் பெற்ற வரங்கள் எல்லாம் சிவபெருமான் முன்னம் நில்லாது என்பதை அறவே மறந்தும், தன் வெற்றியிலும் வலிமையிலும் செருக்குற்றும், சிவபெருமான் கோயில் கொண்டிருக்கும் திருப்பதியில் அடைக்கலம் புகுந்தவர்களையும் கொன்று சிதைக்கும் கொடிய நோக்கத்துடன் யானையின் வடிவு கொண்டு, திருக்கோயிலின் முன்பு சீற்றத்துடன் சென்று இடிபோலப் பெருமுழக்கம் செய்தான். அடியவர்களுக்கு அரணாகிய சிவபெருமான், கண்டார் நடுங்கும் தோற்றத்துடன், கயாசுரன் முன் தோன்றினார். முடிவு நெருங்கியபடியால் சிவபெருமானுடனும் போர் செய்வதற்காகத் துடித்து ஓடினான். சிவபெருமான் திருவடியால் உதைக்கப் பெற்றுப் பதைபதைத்துக் கீழே விழுந்தான். அவ்வாறு விழுந்த கயாசுரனாகிய யானையின் தலையை ஒரு திருவடியாலும், தொடையை மற்றொரு திருவடியாலும் மிதித்துக்கொண்டு திருக்கைகளின் நகங்களால் முதுகில் கிழித்து நான்கு கால்களும் பக்கங்களில் பொருந்தும் படி தோலை உரித்தார். இதைக் கண்டு உமையம்மையும் நடுங்கினார். பெருமானின் உக்கிரத் திருமேனியின் பேரொளியில் உயிர்களின் கண்கள் பார்வையை இழந்தன. ஒளியின் கொடுமையைக் குறைத்து, உயிர்களின் கண்ணொளி மயக்கத்தைப் போக்கத் திருவுளங்கொண்டு உரித்த யானைத் தோலைத் திருப்புயத்தின் மேல்போர்த்துத் தன் கடுவொளியை மாற்றினார். கயாசுரன் அழிந்தது கண்டு மூவுலகும் பெருமகிழ்ச்சியடைந்து சிவபெருமான் திருவருளைப் போற்றி வாழ்த்தின.

"எண் திசையோர் அஞ்சிடுவகை கார்சேர் வரையென்னக் கொண்டெழு கோலமுகில் போல்
பெரிய கரிதன்னைப் பண்டுரி செய்தோன்"

(தேவாரம் 1053)

"வேழம் உரித்து உமை அஞ்சக்கண்டு ஒண் திருமணிவாய் விள்ளச் சிரித்தருள் செய்தார்"

(தேவாரம் 4870)

"உரித்துவிட்டாய் உமையாள் நடுக்கெய்த ஓர் குஞ்சரத்தை"

(தேவாரம் 4994)

"உமையவளை அஞ்சநோக்கிக் கலித்து ஆங்கு இரும்பிடி மேல்
கைவைத்து ஓடும் களிறு உரித்த கங்காளா"

(தேவாரம் 6715)

3. அத்திக்கு அருளியது

துருவாச முனிவர், சிவபெருமானை முறைப்படி வழிபாடு செய்யும் பொழுது பெருமான் திருமுடியிலிருந்து நறுமணம் மிக்க பொன்னிறத் தாமரை மலர் ஒன்று முனிவர் கையகத்து விழுந்தது; அதைப் பன்முறையும் வணங்கிக் கையில் ஏந்திக்கொண்டு பொன்னுலகுக்குச் சென்றார்; அங்கு, இந்திரன், பேரார்வத்துடன் தேவர்களும் முனிவர்களும் பல்லாண்டு இசைக்கவும், அரமகளிர் ஆடிப்பாடி சூழ்ந்து வரவும், இன்னியம் பல ஒலிக்கவும், சாமரைகள் இரட்டவும், வெண்கொற்றக்குடை நிழற்றவும், ஐராவதத்தின் மேல் அமர்ந்து, உலா வருவதைக் கண்ணுற்றார். உலாப்போந்த வாசவனை வணங்கி வானவர்கள் பல கையுறை வழங்கினர்; முனிவரும் தன் கையகத்திருந்த பொன்மலரைக் கையுறையாகக் கொடுத்தார். அத் தெய்வமலரின் மாட்சியறிய மாட்டாத புரந்தரன், அதைப் பொருட்படுத்தாமல் ஒரு கையால் வாங்கித் தான் ஊர்ந்து வந்த ஐராவதத்தின் முடியில் வைத்தான்; அந்த வெள்ளையானை, களிப்பு மிகுதியால், அம்மலரைக் கீழே தள்ளிக் காலால் தேய்த்து விட்டது. தான் கையுறையாகக் கொடுத்த சிவபெருமான் திருமுடிமேல் சாத்தப் பெற்ற பொற்றாமரைக்கு நேர்ந்த இழிவையும், ஆகண்டலன் (இந்திரன்) ஆணவத்தையும், நான்கு கொம்பு யானையின் செருக்கையும் கண்டு மனங்கொதிப்பேறிய முனிவர், இந்திரனை நோக்கி "ஆயிரங் கண்ணோய்!

வண்டுளருந் தண்டுளாய் மாயோன் இறுமாப்பும்
புண்டரிகப் போதுறையும் புத்தேள் இறுமாப்பும்
அண்டர் தொழ வாழ் உன் இறுமாப்பும் ஆலாலம்
உண்டவனைப் பூசித்த பேறென்றுணர்ந்திலையால்

உன் முடி, மண்ணுலக மன்னன் பாண்டியன் ஒருவனால் சிதறக்கடவது, இந்த வெள்ளையானையும் மண்ணுலகத்தில் காட்டானையாகப் பிறந்து அலைந்து உழலக்கடவது'' எனச் சாபமிட்டார். ஈரிறு மருப்பின் சீரிய யானையும் கரியாக மண்ணுலகிற் பிறந்து யானைக் கூட்டங்களுடன் காடுகளிலும் மலைகளிலும் அலைந்து கொண்டிருக்கலாயிற்று. இவ்வாறு திரிந்து கொண்டிருக்கும் பொழுது, ஒரு நாள், கடம்பவனத்துள் நுழைந்து அங்கிருந்த தாமரைக் குளத்தில் நீராடியது. முனிவர் சுடுசொல் விடுதலையாகும் காலம் வந்துற்றபடியால் காட்டானை உருவம் நீங்கி, பண்டைய வடிவும் அறிவும் பெற்றது. அங்கு சொக்கலிங்க மூர்த்தியாகக் காட்சியளித்த சிவபெருமானை வணங்கி, தாமரைப் பொய்கையிலிருந்து, தன் துதிக்கையால் நன்னீர் கொண்டு வந்து இறைவன் திருமேனிக்குத் திருமஞ்சனம் செய்து, தாமரை மலர்களைச் சாத்தி வழிபட்டது. வெள்ளை யானையின் பூசைக்குத் திருவுளம் மலர்ந்த சிவபெருமான், வேண்டிய வரங்களைத் தந்து, வானவர் உலகில் முன்புபோலச் சீரும் சிறப்பும் பெற்று வானவர் தலைவர் ஊர்தியாகத் திகழும் வண்ணம் திருவருள் செய்தார்.

4. அந்தகனை மாயா வடுச் செய்தது

அந்தகன் என்னும் அசுரன் ஒருவன் சிவபெருமானை எதிர்த்து அவரது சூலப்படையினால் அழிவுற்றான் என்னும் பழஞ்செய்தி

"காளமேகந்நிறக் காலனோடு அந்தகன் கருடனும்
நீளமாய் நின்று எய்த காமனும் பட்டன நினைவுறின்
நாளுநாதன் அமர்கின்ற நாகேச்சர நண்ணுவார்
கோளு நாளுந் தீயவேனும் நன்காங் குறிக்கொண்மினே''

(தேவாரம் 2763)

"நஞ்சினை உண்டு இருள் கண்டர் பண்டு அந்தகனைச் செற்ற
வெஞ்சின மூவிலைச் சூலத்தர் வீழிமிழலையார்...''

(தேவாரம் 2891)

"............. தண்வயல் கண்டியூர் உறை வீரட்டன்
... ... அமரரானவர் ஏத்த அந்தகன் தன்னைச் சூலத்தில் ஆய்ந்ததே''

(தேவாரம் 3209)

எனத் திருமுறைகளில் காணப்படுகின்றது. 'அந்தகன்' என்பதற்கு 'யமன்' என்றும், 'சனி' என்றும் பொருள் கூறுவாரும் உண்டு.

5. அந்தணன் ஆகி ஆண்டு கொண்டது

திருவாதவூரடிகளுக்குச் சிவபெருமான் ஞான குரவனாகத் தோன்றி ஆட்கொண்டதைக் குறிப்பிடுகின்றது.

6. அந்தரத்து இழிந்து பாலையுள் அமர்ந்தது

இச்செய்தி, திருப்பெருந்துறையில் சிவபெருமான் எழுந்தருளியதைக் குறிப்பிடுவதாகச் சிலர் கொண்டு "தென்பாலைத் திருப்பெருந்துறை" (550) என அடிகளார் குறிப்பிடுவதைத் துணையாகக் கூறுவர். சிலர், 'அழகனே கழிப்பாலை எம் அண்ணலே' (தேவாரம் 5627)

"அத்தனை அணியார் கழிப்பாலைஎம்
சித்தனைச் சென்று சேருமா செப்புமே"

(தேவாரம் 5632)

"ஐயனே அழகே அனலேந்திய
கையனே கறைசேர்தரு கண்டனே
மையுலாம் பொழில் சூழ் கழிப்பாலை எம்
ஐயனே விதியே அருள் என்னுமே"

(தேவாரம் 5631)

என்னும் திருமுறைப் பகுதிகளைத் தொடர்புபடுத்தி, 'பாலை' என்பது "கழிப்பாலை" என்னும் திருப்பதியைக் குறிப்பிடுகிறது என்றும், "அணியார்", "அழகன்", "அழகு" என வருவன 'அழகமர் பாலை', "சுந்தர வேடம்" என்பனவற்றோடு இயைபுடையன எனவுங் கூறுவர். சிலர், அடிகளார் காலத்தில் வழக்கிலிருந்த நான்கு கயிலாயங்களுள், மேற்குக் கயிலாயத்தை இத்தொடர் குறிப்பிடுகின்றதென்றும், அங்கு, வானத்திலிருந்து இழிந்தருளிய சிவலிங்கம் ஒன்று நிலைபெற்றுப் பல சமயத்தாராலும் வணங்கப்பெற்று வந்ததென்றும், அத் தெய்வநிலை, இப்போது அரபிய நாட்டில் தெய்வச் சிறப்புற்றுத் திகழும் 'மெக்கம்' என்னும் திருப்பதியாக இருக்கக்கூடும் என்றும்,

'அந்தரத்து இழிந்து வந்து அழகமர் பாலையுள்
சுந்தரத் தன்மையொடு துதைந்து இருந்தருளியும்'

என்பன, எல்லா வழியாலும் தங்கள் கொள்கையையே வலியுறுத்துகிறது என்றும், "தன்மை" என்பது "தொன்மை" என இருந்திருக்க வேண்டும் என்றும், ஆழ்ந்த ஆராய்ச்சிக்கு உரிய கருத்துக்களைக் கூறுகின்றனர்.

7. அயன் தலை கொண்டு செண்டாடியது

60–ஆவது கதை பார்க்க.

8. அயனை மாயா வடுச் செய்தது

பிரமனை ஐந்து தலைகளில் ஒன்றைச் சிவபெருமான் கிள்ளி எறிந்ததாகப் பல கதைகள் கூறப்படுகின்றன. 'அடிமுடிதேடிய' கதையுள் ஒன்று கூறப்பெற்றது. சிவபெருமானினும் தான் உயர்ந்தவனாக எண்ணிப் பிதற்றியமையால், பெருமான் அவ்வாறு பிதற்றிய ஐந்தாவது தலையைக் கொய்து எறிந்தார் என்றும்; பிரமன் காமக்குறும்புடன், தன்னிடமிருந்து தோன்றிய ஒரு பெண்ணின் அழகைப் பார்த்தமையால், சிவபெருமான், அவ்வாறு பார்த்த கண்களையுடைய ஐந்தாவது தலையைத் துணித்தனர் என்றும்; சிவனை, தனக்கு மகனாகப்பிறக்க வேண்டும் என்று பிரமன் வரம் கேட்ட போது, அப்பெருமான் இட்ட சாபத்தால், ஐந்தாவது தலை வெடித்து உதிர்ந்தது என்றும்; பழங்கதைகளில் காணப்பெறுகின்றது.

9. அரக்கன் தோள் நெரித்தது

வானினும் நீரினும் செல்லவல்லவர்களும் பல மாயங்களும் கற்றுக் கைதேர்ந்தவர்களுமாகிய அரக்கர்களுக்குத் தலைவனாக, இலங்கையைத் தலைமையிடமாக வைத்து மூவுலகங்களையும் ஆட்சி செய்துவந்த இராவணன் என்னும் அரக்கன், சிவபெருமானை நோக்கிக் கடுந்தவம் புரிந்து பல வரங்களையும் பெற்றுத் தேவர்களும் மூவர்களும் அடிபணியவும் இருசுடரும் ஐம்பெரும்பூதமும் ஏவல் கேட்கவும் தனக்கு மிக்காரும் ஒத்தாரும் எவ்வுலகத்திலும் இல்லை என இறுமாப்புக் கொண்டு திரிந்து வந்தான். ஒரு நாள் அவன் வான் வழியாக விமானத்தில் செல்லும்போது, சிவபெருமான் கயிலைக் குன்றம் எதிர்ப்பட்டது; பாகன், விமானத்தை நிறுத்தி, கயிலைக்குன்றத்தை வணங்கி வலம் செய்து செல்வதே முறை எனக் கூறினான். ஆணவம் தலைக்கேறிய அரக்கன், தான் பெற்ற பேறு அனைத்தும் சிவபெருமான் அளித்தவையே என்பதை அறவே மறந்து, ஒரு சிறிதும் பணிவு இன்றி, விமானத்தைக் கயிலைக்குன்றுக்கு மேலே செலுத்துமாறு கட்டளையிட்டான்; விமானம் மேற்செல்லும் ஆற்றலின்றி நின்றுவிடவே, கடுஞ்சினங்கொண்டு, குறுக்கே நின்ற கயிலாய மலையையே எடுத்து எறிந்து விடுவதாக விமானத்தினின்றும் இறங்கித் தன் வீரத்தோள்களால் மலையைப் பெயர்க்கத் தொடங்கினான். மலையும் சிறிது அசைவுற்றது: கயிலையில் இறைவனோடு வீற்றிருந்த உமையம்மையும் துணுக்குற்றனர். சிவபெருமான் தன்

திருவடியின் சிறு விரலைச் சிறிது அழுத்தினார். ஒரு மலையைத் தூக்கி எழும் மற்றொரு மலைபோல் கயிலையைத் தோள்கொடுத்துத் தூக்கிய அரக்கனது முடியும் தோளும் நெடுநெடு என நெரிபட்டு அரக்கனும் யானைக் காலில் அகப்பட்ட அத்திப்பழம்போல் நசுக்குண்டு கதறினான். பல காலம், மலையடியிற் கிடந்த வண்ணமாகவே சிவபெருமானைப் பணிந்து பல இனிய சாம கானப் பாடல்களைப் பாடி, விடுதலையடைந்து சிவபெருமான் திருவருளையும், மேலும் பல வரங்களையும் பெற்று இலங்கைக்குத் திரும்பினான்.

10. அரியொடு பிரமற்கு அளவறியாமை

1–ஆவது கதை பார்க்க. அனற் பிழம்பாக நின்ற சிவபெருமான் அடியையும் முடியையும் அரியும் பிரமனும் அளந்து காணவியலாது நின்றதைக் குறிப்பிடுவது.

11. அருக்கன் எயிறு பறித்தது

60–ஆவது கதை பார்க்க.

12. அலரவனும் மாலவனும் அறியாத அழல் உருவம்

1–ஆவது கதை பார்க்க. அலரவன் – தாமரை மலரிலுள்ள பிரமன். மால் = திருமால்.

13. அலைகடல் மீமிசை நடந்தது

14–ஆவது 99–ஆவது கதைகள் பார்க்க.

14. அலைகடல்வாய் மீன் விசிறியது

முன்பு ஒரு காலத்தில், சிவபெருமான், வேதங்களின் உண்மைகளை, உமையம்மைக்குச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். அம்மை, அவ்வுண்மைகளை உளம்பற்றிக் கேளாது பராமுகமாக இருந்தார். சிவபெருமான் வெகுண்டு “நீ உண்மைப் பொருளை உணர்ந்து கொள்வதில் நாட்டமில்லாது இருந்தமையால், மண்ணுலகத்தில் வலைச்சேரியில் வலைஞர் மகளாகத் தோன்றக் கடவாய்” எனச் சபித்தனர். அம்மை, நடு நடுங்கி “இறைவனே ஒரு கணமேனும் பிரியாது உடன் உறையும் யான் எவ்வாறு பிரிந்திருப்பேன்” என அழுதார்; இறைவன் உளமிரங்கி, “என் செய்வது ?

இனிச் சாபத்தை மாற்ற முடியாது; ஆனால், நீ, வலைஞர் குலப் பெண்ணாக வளரும் நாட்களில், நாமே நின்பால் எழுந்தருளித் திருமணம் செய்து சாபத்தை நீக்குவோம்'' என ஆறுதல் கூறி அனுப்பி விட்டார். அன்னைக்கு நேர்ந்த அலக்கணைக் கேள்வியுற்ற பிள்ளைகள் இருவரும், இவ்வளவும் இந்த வேதங்களாலன்றோ நிகழ்ந்தது என வெகுண்டு, சிவபெருமான் இருப்பிடம் சென்று அருகிருந்த வேதங்களைப் பறித்துக் கடலில் வீசி எறிந்து விட்டார்கள். இச்செயல் கண்டு கடுஞ்சினம் கொண்ட கறைமிடற்று அண்ணல், குறும்பு செய்த தன் மக்களைச் சபிக்க முடியாமல், இவர்களை உள்ளே விட்ட வாயிற் காவலனான நந்தி தேவரைச் சினந்து "நீ சுறாமீனாகப் பிறந்து கடலில் எறியப்பட்ட வேதங்களைச் சுமந்து திரிவாயாக'' எனச் சபித்தனர்.

சாபம் பெற்ற அம்மையார், பாண்டிய நாட்டில், ஒரு பரதவர் சேரியில், அக்குல மன்னனின் மகளாகவும், நந்திதேவர் அச்சேரியை அடுத்த கடலில், உச்சியில் வேதமும் உள்ளத்தில் சிவபெருமான் திருவடியும் வீற்றிருக்கும் சுறாமீனாகவும் வாழ்ந்து வந்தார்கள். கடலில் மீன் பிடிக்கும் பரதவர்களுக்கு, புதிதாக வந்த சுறா பல இடுக்கண்களைச் செய்து, கடற் பரப்பில் படகோ நாவாயோ ஓடாதபடி அச்சம் விளைவித்து வந்தது. வலைவளம் குன்றி, பரதவர்குடி வாட்டம் உறுவதாயிற்று. பரதவர் மன்னனும், அச்சுறுத்தும் அச்சுறாவினைப் பிடிக்கப் பலவாறு முயன்றும் பயன்படாது போயிற்று. வாட்டமுற்ற வலைஞர் பெருமகன் ஒன்றும் தோன்றாமல், இக்கடலைக் கலக்கித் திரியும் குன்றம் போன்ற சுறாவினைப் பிடிப்பவனுக்கே தன் மகளை மணஞ்செய்து கொடுப்பதென உறுதி கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது, சிவபெருமானே வலிய வலைமகன் உருக்கொண்டு பரதவர் சேரியை அணுகி, அவர்கள் வேண்டிய வண்ணம், கடலினுள் சென்று வலை வீசி, எவர்க்கும் பிடிபடாத சுறாமீனைப் பிடித்து வலைவாழ்நர் இடுக்கணைப் போக்கினார். பரதவர் மன்னனும் தான் உறுதிகொண்டபடியே, தன் மகளை சுறாவினை ஒரே வீச்சில் பிடித்த இளைஞனுக்கு மணம் செய்து கொடுத்தான். உடனே அம்மையப்பனாகச் சிவபெருமான் வலைஞர் கோவிற்குக் காட்சி கொடுத்து, உமையும் நந்தியும் பெற்ற சாபத்தை விலக்கியருளி முன் நிலையிலே இருக்கத் திருவருள் செய்தார்.

15. அலைநீர் விடம் உண்டது

முன் ஒரு காலத்தில், தேவர்கள் வலிமை குன்றியும் அசுரர்கள் வலிமை மிக்கும் இருந்தார்கள். வலிமை மிக்க அசுரர்கள் தேவர்களைப் பல வழியிலும் துன்புறுத்தி அவர்களுடைய உடைமைகளை எல்லாம் சிறுகச் சிறுகக் கவர்ந்து கொண்டார்கள். இந்த நிலை தொடருமானால்

திருஞானசம்பந்தர்
THIRUGNAANASAMBANDAR

திருநாவுக்கரசர்
THIRUNAAVUKKARASAR

சுந்தரர்
SUNDARAR

மாணிக்கவாசகர்
MAANIKKAVAACHAKAR

சேக்கிழார்
SEKKILAAR

SOCIO RELIGIOUS GUILD
COMMITTEE MEMBERS

From Left to Right

K. SOMASUNDARAM, R.V.P. GOPALAKRISHNAN

N. VENKATACHALAM, V. ARUMUGAM

P.N. NAYAGAM, K.S. VADIVALAGIA NAMBI, P.J. VICTOR

Standing

K. SIVAMURUGAN, G. PARTHASARATHY
(SIVA COMPUTERS)

தேவர்கள் அறவே ஒழிந்துவிடுவார்கள் என்ற அச்சம் பிறந்தது. தேவர்கள் அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து நான்முகனைச் சரண் அடைந்து தாங்கள் வாழ்வதற்கான வழியை வகுத்தருள வேண்டினார்கள். பிரமதேவன், எல்லாத் தேவர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு திருப்பாற்கடலின் வடகரை வழியாகச் சென்று அரவணையில் கண் துயிலும் பெருமானாகிய திருமாலிடம் தேவர்கள் குறையைத் தெளிவாகக் கூறி யாவரையும் காத்தருள வேண்டினான். கமலக் கண்ணன் கருணை பொழியும் திருமுகம் மலர்ந்து கடைக்கணித்து "தேவர்களே உங்கள் அனைவரையும் காப்பாற்றி வலிமையுடையவராக்கி அசுரர்களைப் புறங்கொடுத்து ஓடச்செய்வன். திருப்பாற்கடலிலுள்ள அமிர்தத்தைக் கடைந்து எடுத்து உண்பீர்களானால் மரணமின்மையையும், பல செல்வங்களையும் வலிமையையும் பெறுவீர்கள். பாற்கடலிலிருந்து அமுதம் பெறுவதற்கு, மத்தாக மந்திர மலையை நாட்டி நாணாக வாசுகியைப் பூட்டித் தக்க வலிமையுடன் இருபுறமும் நின்று கடையவேண்டும். ஆனால், இப்போது, தேவர்களாகிய நீவிர் அனைவரும் வலிமையின்றி வாடுகின்றீர்கள்; நீங்கள் அனைவரும் கூடினால் ஒரு புறம் தான் நிற்க முடியும், மற்றொரு புறத்திற்கு அசுரர்களை ஆசைகாட்டிச் சேர்த்துக்கொள்வீர்களானால், அவர்கள் உழைப்பைப் பெற்றுக்கொண்டு கிடைக்கும் பொருள்களில் பங்கில்லாமல் ஏமாற்றிவிடலாம், எல்லா வழியிலும் நான் முன் நின்று உங்களைக் காத்து அமிழ்தம் ஈவேன்" என உறுதி கூறினார். தேவர்கள் வாசுகியின் வாற்புறமும், அசுரர்கள் தலைப்புறமுமாக நின்று கடைந்தார்கள். வாசுகி வலி பொறுக்காமல் நஞ்சைக் கக்கியது; கடலினின்று கொடிய நஞ்சும் வெளிவந்தது; இரண்டும் கூடி ஆலாலமாகி அண்டங்களை எல்லாம் அழிப்பது போல் பரந்தது. திருமாலும், பிரமனும், தேவர்களும், அசுரர்களும் அஞ்சி, ஓடோடிச் சென்று சிவபெருமானைச் சரண் அடைந்தார்கள். சிவபெருமான் கொடிய ஆலகாலவிடத்தைத் தினையளவாகச் சுருக்கி அமுது செய்தருளி வானவரையும் தானவரையும் அழியாமற் காத்தார். இறைவன் நஞ்சு உண்டு வானவரை அமுதுண்ணச் செய்த பேரருளை, அந்நஞ்சு, இறைவன் திருமிடற்றில் நீலமணிபோல் நின்று உலகுக்குக் காட்டுகின்றது.

"நாகந்தான் கயிறாக நளிர்வரை அதற்கு மத்தாகப்
பாகந் தேவரோடு அசுரர் படுகடல் அளறு எழக்கடைய
வேகநஞ்சு எழ ஆங்கே வெருவொடும் இரிந்து எங்கும் ஓட
ஆகம் தன்னில் வைத்து அமிர்தம் ஆக்குவித்தான் மறைக்காடே"

(தேவாரம் 2459)

16. ஆகமம் வாங்கியது

14–ஆவது கதையிற் கண்டபடி உமையம்மையார் சிவபெருமானை மணந்து, தான் ஆகமங்களைக் கருத்தூன்றிக் கேளாமையால் வந்த விளைவு என்பதை உணர்ந்து, இறைவனை வேண்டி ஆகமங்களின் உண்மையை இறைவன் உரைப்ப அவர் கேட்டுத் தெளிந்தமையையும், கடலில் எறியப்பெற்ற ஆகமங்களை நந்திதேவர் சுறாவடிவில் சுமந்து கொண்டிருப்ப, அத்தேவர் சிவபெருமான் வீசிய வலையில் பிடிபட்ட போது ஆகமங்களும் அவருடன் வலையிற்பட்டு மீண்டும் நிலவுலகுக்கு வரச் செய்ததையும் குறிப்பிடுகின்றது.

17. ஆட்டின் தலையை விதிக்குக் கூட்டியது

60–ஆவது கதையைப் பார்க்க. விதி என்பது பிரமனுடைய பெயர்களுள் ஒன்று. துணைப் பிரமர்களில் ஒருவனாகிய 'தக்கன்' சிறு விதி எனப் பெறுவான். இங்கு விதி என்பது துணைப்பிரமர்களுள் ஒருவனாகிய தக்கனுக்கே வழங்கப்பெற்றுள்ளது.

18. ஆலாலம் உண்டது

15–ஆவது கதையைப் பார்க்க.

19. ஆலின் கீழ் அறம் உரைத்தது

சநகர், சநந்தனர், சநாதனர், சநற்குமாரர் என்னும் நான்கு முனிவர்களுக்கும் சிவபெருமான் ஞானாசிரியனாகக் கல்லாலின் கீழ் வீற்றிருந்து, சரியை, கிரியை, யோகம் என்னும் முதல் மூன்று பகுதிகளை விளக்கிக் கூறி, நான்காவதாகிய ஞானத்தை, இருந்தபடி இருந்து, மோன முத்திரையினால் அருளிச்செய்தார் என்பது பெருவழக்கிலுள்ள வரலாறு. சிவபெருமான், இந்தத் திருக்கோலத்தில் தக்ஷிணாமூர்த்தி அல்லது தென்முகக்கடவுள் எனப் போற்றப் பெறுவர்.

கல்லாலின் புடையமர்ந்து நான்மறை ஆறு அங்கமுதல் கற்ற கேள்வி
வல்லார்கள் நால்வருக்கும் வாக்கிறந்த பூரணமாய் மறைக்கு அப்பாலாய்
எல்லாமாய் அல்லதுமாய் இருந்ததனை இருந்தபடி இருந்து காட்டிச்
சொல்லாமல் சொன்னவரை நினையாமல் நினைந்து பவத் தொடக்கை வெல்வாம்

– திருவிளையாடற்புராணம்.

சிவபெருமான் திருவுருவத்தையே ஐம்புலன்களாலும் துய்த்து மனம் இறந்த மாண்பினராய் எவ்வுயிர்க்கும் தண்மையே பூண்டு ஒழுகும் அறவோர்க்கு அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நான்கின் உண்மைகளையும், முக்கண்ணான், திருவாய் மலர்ந்தருளினான் என்றும், ஐந்தவிந்தடங்கிய ஆன்றோர் காட்சியிற்கண்ட உண்மைகள் பொதிந்த முதல் நூல்களின் வழி நின்று இறைவன் தாளினை அடைய முயன்றார்க்கு, அவன் திருவருள் காட்டிய நெறியே, ஆலின் நிழலில் அருமறையாகச் சொல்லப்பெற்றதென்றும், அறநெறிகளைக் கிளரும் நான்கு வேதங்களை ஆலின் கீழ் அமர்ந்து நிமலன் அருளினான் என்றும், நேர்மையான நான்கு மறைகளின் பொருளை உரைத்ததோடு திருவருட் பிரகாசமாகிய பேரொளியைச் சேரும் சிறந்த வழிகளையும் அருளினான் என்றும், ஆளுடைய பிள்ளையார் கூறுகின்றார். (575. 515. 1411) திருவாதவூரடிகள், ஆலின் கீழ் உரைத்த அறம் முதல் நான்கால் அருந்தவர் உலகியற்கையைத் தெரிந்தனர் எனக் கூறுகின்றனர். ஆலடி அமர்ந்த தென்முகக் கடவுளை முன்னிலைப் படுத்தித் தாயுமானவர் பாடியுள்ள 'சின்மயானந்தகுரு' என்னும் பகுதி படித்துப் பயன் கொளற்பாலது.

20. இத்திதன்னில் இருமூவர்க்கு அருளியது

முன்பு ஒரு காலத்தில், திருக்கயிலாயமலையில், உமையவள் உடனிருப்ப, சிவபெருமான் போக குருமூர்த்தியாய் எழுந்தருளி, சிவகணத் தலைவர்களுக்கும் முனிவர்களுக்கும், அரிய மறைப்பொருளை இனிமையாகச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போது, முருகக் கடவுளுக்குப் பால் கொடுத்த கார்த்திகைப் பெண்களான இயக்கமாதர் அறுவரும், எம்பெருமான் திருவடிக் கமலங்களை வணங்கித் தங்களுக்கு அட்டமா சித்தியை உபதேசித்தருள வேண்டினார்கள். இறைவன் கருணை கொண்டு உபதேசம் செய்து, உடனிருக்கும் உமையைச் சுட்டிக் காட்டி, "இந்த அம்மையை இடைவிடாது வழிபட்டுச் சிந்திப்பீர்களாயின் இச்சித்திகள் அனைத்தும் நிலைக்கப் பெறுவீர்கள்" என்று கூறினார். வினை வயத்தால் இயக்கமாதர் உமை வழிபாட்டை மறந்து சித்திகளும் கைவரப் பெறாமல் போயினர். அவர்கள் மறந்த குற்றத்திற்காக, சிவபெருமான் சாபத்திற்கு ஆளாகி, பாண்டி நாட்டில் பட்டமங்கை என்னும் பதியில் ஒரு ஆலமரத்தின் (இத்தி என்றும் பேசப்படுகிறது) கீழ், கற்பாறைகளாகக் கிடக்க வேண்டியதாயிற்று. பல ஆயிரம் ஆண்டுகள் கழித்து, மதுரையில் எழுந்தருளியுள்ள திருக்கோலத்தில் சிவபெருமான், பாறையாகக் கிடந்த இயக்கமாதர் முன் தோன்றி, சாபத்தை விடுதலை செய்து மீண்டும் அட்டமாசித்திகளை

அவர்களுக்கு உபதேசித்தார். இயக்கமாதரும் உபதேசப்படி பயின்று உமையம்மையை வழிபட்டு வான்வழியாகக் கயிலையை அடைந்தார்கள்.

21. இந்திர ஞாலம் காட்டிய இயல்பு

வாதவூரடிகளுக்குச் சிவபெருமான் ஞானாசிரியனாகத் தோன்றி இவ்வுலக வாழ்வு நிலையாதது என உணர்த்தியதைக் குறிப்பதாகும். இக் கருத்தையே "இந்திர ஞால இடர்ப் பிறவித்துயர்" என 635ஆம் செய்யுளிலும் குறிப்பிடுகின்றார். இந்திரசாலம், கனா, கழுதிரம் (கானல் நீர்) என்பன உலக நிலையாமைக்கு எடுத்துக்காட்டுகளாக நூலோர் கொண்டனவாகும். இந்திரசாலம் தோன்றும் பொழுதே இல்லையாய் வேறாதற்கும், கனா, முற்றும் நிகழ்ச்சியின்றி இடையில் மாறுதலுக்கும், கானனீர், ஒரு காரணங்காட்டி அழிவெய்தலுக்கும் உவமையாவன. 'இந்திரஞாலம் காட்டிய இயல்பு' என்பதற்கு இறைவன் நரிகளைப் பரிகளாகச் செய்த மாயத்தைக் குறிப்பிடுவதாகவும் சிலர் கூறினர்.

22. இந்திரனைத் தோள் நெரித்தது

60–ஆவது கதை பார்க்க.

23. இயக்கிமாரை எண்குணம் செய்தது

அமரர், சித்தர், அசுரர், தைத்தியர், கருடர், கின்னரர், நிருதர், கிம்புருடர், கந்தருவர், இயக்கர், விஞ்சையர், பூதர், பிசாசர், அந்தரர், முனிவர், உரகர், ஆகாயவாசியர், போகபூமியர் என்னும், பதினெண் கணத்துள் இயக்கர் என்பர் ஒரு பகுதியினர். அப்பகுதியைச் சேர்ந்த பெண்பாலர் அறுபத்து நால்வர் சிவபெருமானை நோக்கித் தவம் செய்து, தன் வயத்தர் ஆதல், தூய உடம்பினர் ஆதல், இயற்கை உணர்வினர் ஆதல், முற்றும் உணர்தல், இயல்பாகவே பாசங்களினின்றும் நீங்கல், பேரருள் உடைமை, வரம்பு இல் இன்பம் உடைமை என்னும் எட்டு வகையான பேறுகளையும் பெற்ற ஒரு பழஞ் செய்தியைக் குறிப்பிடுகின்றது. இந்த வரலாறு ஆந்திரம், கன்னடம், தென்மராடம் முதலிய நாடுகளில் சில சிற்றூர்களில் வழங்கி வருகிறதென்றும், சில கோயில்களில் கற்சிலைகளும் காணப்பெறுகின்றது என்றும் கூறுவர்.

குறிப்பு: அட்டமாசித்திகளைப்பற்றி வேறு விளக்கங்களும் உள்ளன. கதை 71–ஐப் பார்க்கவும்.

24. இராவணன் பரிசு அழிந்தது

9–ஆவது கதையைப் பார்க்க.

25. இலங்கையில் பந்தணை விரலாட்கு அருளியது

திருவுத்தரகோசமங்கையில், முன்பு ஒரு காலத்தில், இலந்தையம்பொதுவில் சிவபெருமான் அருட்டிருமுன், ஆயிரம் முனிவர், நின்று ஆகமப் பொருளைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர். அப்போது இலங்கைவேந்தன் இராவணனது கற்பிற்சிறந்த மனைவி மண்டோதரியின் பூசனைக்கு அருள் செய்யவேண்டி, சிவபெருமான் இம்முனிவர்களுக்கு உபதேசம் செய்வதை நிறுத்திவிட்டு, இலங்கை மன்னன் மனைவிக்கு அவள் வேண்டியபடி குழந்தை உருவத்தில் காட்சியளித்து அருள் செய்தார். சிவ வழிபாட்டில் சிறந்தவனாகிய இராவணனும், குழந்தை உருவிற் காட்சியளித்த சிவபெருமானைத் தன் மனைவி மண்டோதரியின் கைகளில் இருந்து தூக்கி எடுத்து உச்சிமோந்து பேரானந்தம் கொண்டான். மண்டோதரி, தன் கணவனுக்குச் சிவபெருமானைத் தொட்டு எடுத்து மார்பில் அணைத்துக்கொள்ளும் நற்பேறு கிடைக்க வேண்டுமென்றே, குழந்தை உருவில் காட்சியளிக்க வேண்டினள் போலும். பந்தணை விரலாள் = மண்டோதரி.

26. எச்சன் தலையை அரிந்தது

60–ஆவது கதையைப் பார்க்க

27. எரி மூன்று தேவர்க்கு அருளியது

மண்ணகத்தில் அந்தணர் ஓம்பும் வேள்வித்தீயின் வகையாகிய ஆகவனீயம், காருகபத்தியம், தக்ஷிணாக்கினி, என்னும் மூன்று எரி(தீ)யையும் தேவர், பிதிரர், முதலியோர் அடையுமாறு வகுத்த இறைவனது பேரருள் குறிப்பிடப்பட்டது.

28. எரியைக் கரம் தூய்மை செய்தது

60–ஆவது கதையைப் பார்க்க.

29. ஏகம்பத்தில் இயல்பாய் இருந்தது

முன்பு ஒரு காலத்தில் சிவபெருமானும் உமையம்மையும் தலைவன் தலைவி முறையில் மகிழ்பொங்க விளையாடிக் கொண்டிருக்கும்போது, அம்மை, இறைவன் கண்களை தன் இரு கைவிரல்களால் மூடினார். இரு கண்களும் இரு சுடர்களானபடியால் (சூரியன், சந்திரன்) கண்கள் அம்மை திருக்கரத்தால் புதைபட்டவுடன் உலகம் எங்கும் இருள் பரவியது. உயிர்கள் எல்லாம் நடுக்குற்றன. யாவும் மயங்கின. இறைவி கரம் நீத்தவுடன் மீண்டும் ஒளி பரவியது. உலகத்தில் ஒளியை மறைத்து இருளைப் பரவச் செய்தல் தீய செயலானபடியால், அத்தீமையினின்றும் தீர்வு பெறுதற்கு, அம்மை, காஞ்சிநகரை அடைந்து முறைப்படி முப்பத்திரண்டு அறங்களையும் செய்து சிவ பூசையை நியமம் தவறாது செய்து கொண்டுவர வேண்டும் என இறைவன் பணித்தார். அம்மையாரும் காஞ்சியை அடைந்து எண்நான்கு அறங்களையும் எழில் பெறச் செய்து,

"ஆனுடைப் பாற்குடம் கோடி அருஞ்சுவை நெய்க்குடம் கோடி
தேனுடைப் பொற்குடம் கோடி செழுங்கரும்பு அட்டதண்சாறு
தானிறை பொற்குடம் கோடி தயிருடைப் பொற்குடம் கோடி
வானமிழ்தக் குடம் கோடி"

ஒரு சார் சேடியர் கொணரவும், பல்வகைப்பட்டும் ஒருசாரர் கைஏந்தி நிற்கவும் பல்வகைத் தீபமும் ஒரு சாரர் ஏந்தி நிற்கவும்.

"வழுவறு தோற்றமாதி வழுக்கிய பாவத்தீமை
கழுவநின் பூசை இந்நாட் கடைப்பிடித்து அருளால் செய்கேன்"

என்று சங்கற்பம் செய்து கொண்டு சிவபூசை செய்து வருநாளில், கம்பையாறு பெருகிக் கடல் புரண்டாற்போல் பரந்து வந்தது. தான் பூசை செய்துவரும் சிவலிங்கத் திருவுருவுக்கு என்ன நேருமோ என்ற அச்சத்தால் நடுநடுங்கி வேதியின் மேல் தன் வலமுழந்தாளை ஊன்றி இரு திருக்கரங்களாலும் சிவலிங்கத்தை இறுகத் தழுவிக் கொண்டார். ஊடனே "சுந்தரம் திகழ்சுடர் ஒளி இலிங்கத்தினின்று, முந்து தோன்றினர் மூவருக்கு அறிவருமுதல்வர்" (மூவராலும் அறிவதற்கு அருமையான சிவபெருமான் உமையம்மை கட்டித் தழுவிய இலிங்கத்தினின்று வெளிப்பட்டார்). பின்னர் இறைவனும் இறைவியும் திருமணக் கோலத்துடன் அடியவர்க்குக் காட்சியளித்து மறைந்தனர். இதன்கண் இயல்பான பல நிகழ்ச்சிகள் பொதிந்துள்ளமை காண்க.

30. ஏனக்குருளைக்கு அருளியது

முன்னொரு காலத்தில் வேளாளர் குலத்திற் பிறந்த சேனைத்தலைவன் ஒருவனுக்குப் பன்னிரண்டு பிள்ளைகள் பிறந்து சிறப்புற வளர்ந்து வரும்போது, சேனைத்தலைவனும் அவன் மனைவியும் இறப்ப, பன்னிரு பிள்ளைகளும் போற்றுவாரின்றி, நாட்டைவிட்டு வேற்று நாட்டுக்குச் சென்று காடுகளைத் திருத்தி வயிறு வளர்த்து வந்தார்கள். ஒரு நாள், அந்தக் காட்டில் தவம் செய்துவந்த ஒரு முனிவனைப் பார்த்துச் சிரித்து ஏளனம் செய்தார்கள். முனிவன் சீற்றம் கொண்டு "நீவிர் பன்னிருவரும் பன்றிக்குட்டிகளாகப் பிறந்து, தாயை இழந்து இன்னலுறுவீர்களாக " என சுடுமொழி கூறினான். தங்கள் குற்றத்தை உணர்ந்து முனிவனைப் பணிந்து, சுடுமொழியை விடுவிக்க மன்றாடிக் கேட்டனர். முனிவனும் இரங்கி "சோமசுந்தரக் கடவுள், உங்களுக்கு நற்கதி அளிப்பார்" எனப் பகர்ந்தான். அவ்வாறே பன்னிருவரும் பன்றிக்குட்டிகளாகப் பிறந்தனர்; தாய்ப் பன்றியை, அங்கு வேட்டையாடி வந்த அரசன் எய்து கொல்லவே, அக்குட்டிகள் பால் இல்லாமல் துயருற்று அழுங்குவனவாயின. இத்துயர் கண்டு உலகுக்கு எல்லாம் அம்மையப்பராகிய சோமசுந்தரக் கடவுள், கேழல் உருவத்துடன் வந்து அப்பன்றிக்குட்டிகளுக்குப் பால் கொடுத்து வளர்த்தார். அவையும் யானைக் கன்றுபோல் ஓங்கி மேட்டைப் பள்ளமாகவும் பள்ளத்தை மேடாகவும் கோட்டால் உழுது திரிந்தன.

பின்னர், திருவருளால் பன்றியாக்கையை விட்டு ஒரு வேளாண் தலைவனுக்குப் பிள்ளைகளாகப் பிறந்து ஒத்த உருவம், நிறம், அறிவு, குணம் முதலிய வாய்க்கப்பெற்று உலகத்தோர் மதிக்கும் வண்ணம் வளர்ந்தனர். இவர்களது அறிவின் மேம்பாட்டைக் கேள்வியுற்ற பாண்டியன், பன்னிருவரையும் அழைத்து, அவர்கள் ஒரே தன்மையாய் விளங்குவதைக் கண்டு மந்திரிகளாக அமர்த்தினான். அவர்களும், படிப்படியாக அரசாங்கப் பணியில் உயர்ந்து தலமெலாம் அதிசயிப்பச் சாற்றரும் பகை கடந்து சிலைபொலி தடக்கை வேந்தைத் திசை விசயஞ் செய்வித்து வரிசை புனை வன்னியராகிச் சிலகாலம் மண்மேல் வாழ்ந்து கொன்றைச் சடிலமுடியான் திருவருளால் சிவலோகம் புக்கனர். அவர்கள் வாழ்ந்த மலை பன்றிமலை என வழங்கப்பெறுகிறது.

31. ஏனத் தொல்எயிறு அணிந்தது

தேவர்களுக்குப் பேரிடர் இழைத்துவந்த இரணியாக்ஷன் என்னும் அசுரன் நிலமடந்தையைக் கவர்ந்து கீழுலகத்திற்குக் கொண்டுபோய் மறைத்துவைத்துவிட்டான். தேவர்கள் எல்லாம்

நடுங்கினார்கள். திருமால் பன்றி உருவம் கொண்டு மலைபோல் வளர்ந்து நொடிப் பொழுதில் பாதலத்திற் புகுந்து இரணியாக்ஷனைக் கொம்பினால் குத்திக் கொன்று, நிலமகளை மீண்டும் தன் நிலையில் நிலைக்கச் செய்தார். இந்த அருஞ்செயலால், திருமால், தானே பரம்பொருள் என்று எண்ணி அகந்தை கொண்டு நிலத்தைத் தன் கொம்புகளால் தோண்டிக் கடலை உடைத்தார். சிவபெருமான், திருமாலின் அகந்தை அகல, அவர் கொம்பு ஒன்றைப் பறித்தார்; திருமாலும் நல் நினைவு வரப்பெற்றுப் பன்றி உருவத்தைப் போக்கித் தன் மூதுருவத்தோடு சிவபெருமானை வணங்கினார். திருமாலிடமிருந்து பறித்த எயிற்றை வெற்றி அணிகலனாக மார்பில் பிறை போல் ஒளிரும் வண்ணம் அணிந்தார்.

32. ஏனப்பின் கானகத்தே நடந்தது

பாண்டவர் மறைந்துறையும் நாட்களில், அவர்களுள் முதல்வரான தருமர், தம் தாயத்தாருடன் போர் செய்துதான் தம் பங்கு நாட்டைப் பெறவேண்டிவரின் என் செய்வது எனக் கவலை கொண்டிருந்தபோது, இந்திரன், ஒரு முதிய அந்தணன் வடிவில் தோன்றி, அவர்களுள், அருச்சுனனை ஒத்த வீரர் உலகில் இல்லை என்றும், சிவபெருமானை நேரில் ஒருமுறை அருச்சுனன் கண்டுவிடின், தெய்வப்படைக்கலங்களைப் பெற்று, தனிவீரனாக நின்று ஒருவனாகவே துரியோதனன் கூட்டத்தையும் துணைவர்களையும் புறங்காண்பன் என்றும் அறிவுரை வழங்கினான். அருச்சுனன் இமய மலைச்சாரல் சென்று கடுந்தவம் புரிந்து சிவவழிபாடு செய்துகொண்டு இருந்தான். ஒரு நாள் சிவபூசை செய்து கொண்டிருக்கும் போது அவனைக் கொல்லவருவது போல் ஒரு பன்றி நெருங்கியது; உண்மையில், பக்தியிலும் வீரமே மிகுந்துள்ள அருச்சுனன், பூசையையும் மறந்து, வில்லை வளைத்து பன்றியை நோக்கி எய்தான். ஒரே கணையில் பன்றி விழுந்தது. ஆனால், அருச்சுனன் கணைபட்ட அதே சமயத்தில், வேறு ஒரு கணையும் அப்பன்றிமேல் விழுந்தது. அக்கணையை எய்தவன் யாவன் என்று அருச்சுனன் சினந்து நோக்க ஒரு வேடுவன் அருகில் நின்றான். இருவருக்கும், பன்றியை முதலில் எய்தவர் யார் என்பதில் விவாதம் ஏற்பட்டு விற்போரும் மற்போரும் நடந்தது. விற்போரில் வெல்லவியலாது அருச்சுனன் மற்போரில் வெல்ல எண்ணி, வேடனைத் தாளைப்பற்றி புறம்தள்ள எண்ணி இருகையாலும் தாளைப் பிடித்தான். வேடுவனைக் காணவில்லை. சிவபெருமான் உமையுடன் காட்சியளித்தார். அருச்சுனன் இறைவன் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கி மன்னித்தருளவும், தன்னை அவன் திருவடிக்குச் சேர்ப்பிக்கவும் படைக்கலங்கள் வேண்டாம் என்றும் விழைந்தான். இறைவன் அதற்கு இசையவில்லை. மீண்டும் மீண்டும் அருச்சுனன் தனக்குப் படைக்கலங்கள் வேண்டாம் என்றும், அவன் திருவடிக்கீழ்

இருக்கவே பெரிதும் விரும்புவதாகக் குறை இரந்தான். சிவபெருமான் 'நீ படைக்கலங்கள் பெற வேண்டித்தான் தவம் இருந்தாய். அதனை இப்பொழுது பெற்றுக்கொண்டு செல்வாயாக. அடுத்த பிறவியில் உன்னை நம் திருவடியில் சேர்ப்பித்துக் கொள்வோம்' எனக்கூறிப் படைக்கலங்களைக் கொடுத்துவிட்டு மறைந்தருளினார். அருச்சுனன் அடுத்த பிறவியில் கண்ணப்ப நாயனாராகப் பிறந்து சிவன் சேவடிக்கீழ் இருந்து பேரின்ப வாழ்வு எய்தினார்.

33. ஐயம் புகுந்தது

முன்பு ஒரு காலத்தில், தாருகாவனத்தில், ஒரு முனிவர் கூட்டம் இருந்தது. அக்கூட்டம், தெய்வசிந்தனை ஒரு சிறிதும் இன்றி, இம்மை மறுமைப் பேறுகள் அனைத்தையும் கன்மத்தினாலேயே பெறலாம் என்ற துணிவுடன், உடல் வருந்த அளவற்ற தவங்களைச் செய்து கொண்டும் வேள்விகளைச் செய்து கொண்டும் தெய்வத்தின் அருள் இன்றியே எல்லாம் கைகூடும் என்னும் எண்ணங்களை வலியுறுத்திக் கொண்டும் வந்தது. இதனால் உலகுக்குப் பல தீமைகள் விளைவனவாயின. தெய்வத் திருவருள் இல்லாமல் எச்செயலும் நிலைபெற்று ஓங்காது என்பதை அம்முனிவர் கூட்டம் உணர்ந்து நலனடையவேண்டி, சிவபெருமான், அழகிற் சிறந்த சிறுவயது ஆடவன் போன்று உருக்கொண்டு (பிட்சாடனர்) ஆடையின்றி அவ்வனத்துள் நுழைந்து முனிவர் மனைவியர் இருக்கும் பகுதியுள் சென்று இனிய இசையைப் பாடிக்கொண்டு ஐயம் ஏற்கத் தொடங்கினார். ஒப்பற்ற ஆடவன் அழகில் தம் சிந்தையைப் பறிகொடுத்து நிறை அழிந்த அம்முனிவர் மனைவியர், பிக்ஷாடனமூர்த்தி (ஐயம் ஏற்கும் கோலம்) யாகிய சிவபெருமானைத் தொடர்ந்து சென்று காமமயக்கம் கொண்டு கருவுற்று நாற்பத்தெண்ணாயிரம் புதல்வர்களைப் பெற்றனர். இவ்வாறே கண்டார் மயங்கும் பெண்ணுருவமாகிய மோகினி வடிவுடன் திருமால், முனிவர்களது இருக்கை நோக்கிச் செல்ல, அம்முனிவர்கள் காமவேட்கை மிகுந்து, தவவலி குன்றி, தங்கள் தங்கள் கன்மங்களை விடுத்து, விளக்கில் விழும் விட்டில்கள் போன்று மோகினியைச் சூழ்ந்து கொண்டு பல பலவாறு பிதற்றிக் காமத்தீயால் வெதும்பினார்கள். சிவபெருமானும் திருமாலும் மறைந்தவுடன், முனிவர்கள், தாங்களும் தங்கள் மனைவியரும் தவ வலிமையையும் கற்பு நிலையையும் கைவிட்டு மிக்க இழிந்த நிலையை அடைந்ததைக் கண்டு நாணமும் சீற்றமுங் கொண்டுத் தீயகொள்கையையே பின்பற்றி, தங்களுக்கு இழிவு உண்டாக்கிய சிவபெருமானை அழித்து விடுவதாக அறியாமையால் ஆணவம் கொண்டு, பிறர்க்குத் தீங்கிழைக்கும் வேள்வியாகிய அபிசார ஹோமம் ஒன்றைச் செய்தார்கள். அந்த வேள்விக் குண்டத்திலிருந்து வலிமை மிக்க கொடிய புலி ஒன்று இடிபோல் முழங்கிக்கொண்டு எழுந்தது. முனிவர்கள்

அப்புலியை, சிவபெருமானைக் கொல்லுமாறு ஏவினார்கள். புலி யாவரும் நடுங்குமாறு சிவபெருமான் முன் சென்று முழங்கியது. சிவபெருமான், அப்புலியைப் பிடித்து அதன் தோலை உரித்து, ஆடையாக அணிந்து கொண்டார். பின்னர் மான் ஒன்று தோன்றிச் சிவபெருமான் திருமுன் சென்றது, அதனைத் தன் இடதுகையில் ஏந்திக் கொண்டார். பின்னர், அவ்வேள்வித் தீயினின்றும் எழுந்த, பாம்பு, பூதப்படை, வெண்தலை, உடுக்கை முதலியவையெல்லாம் சிவபெருமான் திருமுன் சென்றவுடனேயே ஆற்றல் அழிந்தவைகளாய் அவன் திருவருள் பெற்று, அணியாய், ஆளாய், கருவியாய் அடைக்கலம் புகுந்தன. இவைகளால் தாங்கள் எண்ணிய தீச்செயல் இயலாமையைக் கண்ட தாருகாவன முனிவர்கள், இறுதியாகத் தோன்றிய முயலகன் என்னும் ஒரு பூதத்தையும் வேள்வித் தீயையும் ஏவினார்கள். சிவபெருமான் வேள்வித்தீயை ஒரு கையில் ஏந்திக்கொண்டு முயலகனைத் திருவடியால் கீழே தள்ளி அவன் முதுகின்மேல் திருவடியை ஊன்றிக்கொண்டு நடனம் ஆடினார். உலகங்கள் எல்லாம் நடுங்கின. தாருகாவனத்து முனிவர்கள் நடுநடுங்கி வீழ்ந்தார்கள். திருமால், நான்முகன், இந்திரன் முதலிய தேவர்களெல்லாம் நடனத்தைக் கண்டு மகிழ்ந்தார்கள். உலகமும் உயிர்களும் நடுங்கி அயர்வதைக் கண்ட சிவபெருமான், நடனத்தை நிறுத்தித் தன்னை வணங்கிய தேவர்களுக்கெல்லாம் ஆனந்தம் அருளி, தாம் செய்த குற்றத்தை உணர்ந்து பொறுத்தருளுமாறு வேண்டிய தாருகாவன முனிவர்களுக்கும் சிவஞானம் கைவரத் திருவருள் செய்தார்.

34. ஐயாறு அதனில் சைவனாகியது

திருவையாறு என்னும் திருப்பதியில் கோயில் கொண்டருளும் அறம் வளர்த்த நாயகியுடன் கூடிய ஐயாறப்பரை ஆகமப்படி வழிபாடு செய்து வரும் ஆதிசைவர்களில் ஒருவர், கங்கை நீராடிக் காசியம்பதியில் கோயில்கொண்டருளும் சிவபெருமானை வணங்கச் சென்றிருந்தார். பல ஆண்டுகளாகியும் அவர் திரும்பவில்லை. இதுகண்ட மற்ற ஆதிசைவர்கள், அவருடைய காணி, முறை, முதலிய உரிமைகளைத் தங்களுக்குள் பகுத்துக் கொண்டு, அவருடைய இல்லத்தார் வருவாயின்றி வாட்டமுறச் செய்தனர். வாட்டமுற்ற அந்த ஆதிசைவருடைய மனைவியார், உற்றார் இலார்க்கு உறுதுணையாகும் ஐயாறப்பனுடைய பொற்றாளை வணங்கி முறையிட்டார். அற்றார்க்கும் அலந்தார்க்கும் அடைக்கலம் ஆகிய ஐயாறன், கங்கை நீராடச் சென்ற ஆதிசைவருடைய தோற்றத்தில் தோன்றி, அந்த ஆதிசைவருடைய காணி, முறை, முதலிய உரிமைகளை மறுமுறையும் பெற்றுத்தானே தன் திருவுருவத்துக்கு வழிபாடியற்றினர். இந்த நிலையில் கங்கையாடச் சென்றிருந்த ஆதிசைவர் தம் ஊர் திரும்பினார்; தன் நிலையில் வேறு

ஒருவர் வழிபாடு செய்துவருவதைக் கண்டு அச்சைவர் தானே என்பதை, மற்ற ஆதிசைவர்களிடம் விளங்கக் கூறினார். பின்னர், ஒரே தோற்றத்தில் வந்துள்ள இரு ஆதிசைவர்களும், தங்களுள் உண்மையான உரிமையுடைய ஆதிசைவர் யாவர் என்பதை மெய்ப்பிப்பதற்காகத் திருக்கோயிலுள் புகுந்து, சிவபெருமான் திருவுருவத்தின் முன்பு வரும்போது, ஆதிசைவராக வந்த சிவபெருமான், திருவுருவத்தில் மறைந்தனர். இந்த அருட்காட்சியினைக் கண்ட ஆதிசைவர்களும் அடியவர்களும், சிவபெருமான் திருவருளைப் போற்றிப் புகழ்ந்து வணங்கினார்கள்.

35. ஓரியூரில் பாலனாகியது

முன்பு ஒரு காலத்தில், பாண்டிய நாட்டிலுள்ள பெருங்கிராமம் என்னும் ஊரில், குலத்தாலும் ஒழுக்கத்தாலும் மிக்க சிவமறையோன் ஒருவன், தன் அருமை மகளாகிய கௌரியை, வேதம்வல்ல ஆலவாய் அண்ணலை ஒத்த அழகமைந்த பிரமசாரி ஒருவனைத் தேடித் திருமணம் செய்து கொடுக்க எண்ணியிருந்தான்; அப்போது அவன் இல்லத்தில் பிச்சை கொள்ள வந்த ஒரு பாகவத பிரமசாரியின் தோற்றத்திலும் வேதநூற் பயிற்சியிலும், பிரமசரிய நெறியிலும் மனம் மகிழ்ந்து, தன் மகளை அவனுக்கு, தந்திர நூன்மறைவிதியில் மணஞ்செய்து சடங்கு முடித்து இனிய பல நல்கி வழி அனுப்பினான். பிரமசாரியாக பரதேசம் போன பிள்ளை அணிபொலிய மணம் செய்து மாதினொடும் ஊர் வரக்கண்ட உற்றார் உறவினர் எல்லாம் அவன் பெற்றோரைப் புகழ்ந்து மகிழ்ந்தார்கள். ஆனால், மணமகனின் தாய், தனக்கு மருகியாக வாய்த்தவள் சைவன் மகள் என்பது கண்டு மனம் கொதித்தாள். மணம் செய்துகொண்டு வந்த இளையோனும், கௌரிபால் மனம் செல்லாமல் இளமையைக் கழித்தான். தான் புகுந்த அகத்தில் பாகவதர்களே அளவிறந்து புசிக்க, நீறு பூசியவர் ஒருவரேனும் வராதது கண்ட கௌரி வருந்தினாள். ஒருநாள் கௌரியின் மாமன் மாமி முதலியோர் வேற்றூருக்குச் சென்றிருந்தனர். அப்போது, வயது முதிர்ந்த வேதியர் ஒருவர் சைவத் திருக்கோலத்துடன் தள்ளாடி நடந்து கௌரியின் இல்லத்தில் பிச்சை கேட்டார். வேற்றூர் சென்ற மாமி அறைக்கதவுகளை எல்லாம் அடைத்துப் பூட்டியிருந்த படியால் ஒன்றும் செய்யவியலாது வருந்தினாள். "அடிகாள் என் செய்வேன் அமுதுபடி புறம்பில்லையே, அறைகள் எல்லாம் அடைத்துள்ளனவே" எனக் கலங்கிக் கூறினாள். விருத்த வேதியர் "அணங்கே என் பசி பெரிது, நீ அறையின் அருகே செல்வாயேல் கதவம் தானே திறக்கும்" எனக் கூறினார். அவ்வாறே கதவம் திறக்க, வேண்டிய எடுத்து விருப்புடை அடிசில் அமைத்து முதிய அந்தணர்க்குப் படைத்தாள். விருந்து உண்ட பின் விருத்த வேதியன் இளங்குமரனாகத் தோன்றினான். இவ்வமயம், வேற்றூர் சென்றிருந்த மாமன் மாமியர் வீட்டுக்குள் நுழைந்தனர். இளங்குமரன் ஒரு பாலகன் உருவம்

கொண்டான். இளங்குழந்தை தன் இல்லத்தில் தவழுவதைக் கண்ட மாமி வெகுண்டு "பிறர் குழந்தையை நீ ஏன் சீராட்டிக் காப்பாற்றுகின்றாய்" எனக் கடுமொழிக் கூறி, பாலகனையும் கௌரியையும் தன் வீட்டை விட்டு வெருட்டினாள். குழந்தையும் கௌரியும் மறைந்தனர். அனைவரும் காண விண்ணில் சிவபெருமானும் உமையம்மையும் தோன்றினர். இது நிகழ்ந்த இடம் ஓரியூர் என எண்ண வேண்டியிருக்கிறது.

36. ஓவிய மங்கையர் தோள் புணர்ந்தது

14–ஆவது கதையைப் பார்க்க, 'இருங்கடல் வாணற்குத் தீயிற்றோன்றும் ஓவிய மங்கையர்' என்பதனால், கடல்அரசனாகிய செம்படவனுக்கு மகளாகத் தோன்றிய உமையம்மையே எழுது பாவையொத்த எழிலுடையார் என்னுங் கருத்துப்பெற ஓவிய மங்கையர் எனக் குறிப்பிடப் பெற்றுள்ளதாகக் கருதுகின்றனர்.

37. கங்காளம் தாங்கியது

தோன்றியவை எல்லாம் அழிந்து சிவபெருமான் ஒருவரே தனித்து நிற்கும் இறுதிக் காலத்தில், படைத்தற் கடவுளும் காத்தற் கடவுளுமாகிய அயன் மால் இருவருடைய தவத்தின் பயனாக அவர்களுடைய எலும்புக் கூடு, சாம்பல், சிகை, தலை முதலியவற்றை அணிந்து அருள் செய்வார்.

"பெருங்கடல் மூடிப் பிரளயங் கொண்டு பிரமனும் போய்
இருங்கடல் மூடி இறக்கும்; இறந்தான் களேபரமும்,
கருங்கடல் வண்ணன் களேபரமும் கொண்டு கங்காளராய்
வருங்கடல் மீள நின்று எம் இறை நல்வீணை வாசிக்குமே"

(தேவாரம் 5214)

38. கங்கையைத் தாங்கியது

1. கங்கை, இமவானுடைய மூத்த மகளும், உமை, இளைய மகளும் ஆவர். கங்கை, வானுலகத்தில் பரந்து, விரைந்து, ஆழ்ந்து பேராழிபோல் சுழன்று கொண்டிருந்தது; இதன் வேகத்தை ஒடுக்கிச் சிவபெருமான் தன் சடையில் கரந்தனர்.

2. ஒரு காலத்தில் விளையாட்டாக, சிவபெருமானுடைய திருக்கண்களை உமையம்மையார் மூடினார், அப்போது அம்மையின் கைவிரல்களில் தோன்றிய வியர்வை, கடல்போலப் பெருகிப் பத்துப் பேராறுகளாக (கங்கைகள்) எல்லா உலகங்களிலும் பரவியது. யாவரும் அஞ்சி முறையிடவே, சிவபெருமான் அதன் பெருக்கை அடக்கிச் சடையில் அணிந்தார்.
3. தன் முன்னோர்கள் நற்கதியடையும் வண்ணம், அவர்களது என்பினைக் கங்கையில் தோய்க்க வேண்டி, அவ் வான் ஆற்றினை நிலவுலகுக்குக் கொண்டு வரக் கடுந்தவம் இயற்றிய பகீரதனது தவத்துக்கு இரங்கிச் சிவபெருமான் தன் சடையில் கங்கையைத் தாங்கி அதன் வேகத்தை அடக்கி நிலவுலகிற்கு அளித்தார்.

'பாயிருங் கங்கையாளைப் படர் சடை வைப்பர் போலும்'

(தேவாரம் 4696)

'பாரகம் விளங்கிய பகீரதன் அருந்தவம் முயன்ற பணிகண்டு
ஆரருள் புரிந்து அலைகொள் கங்கை சடை ஏற்ற அரன்'

(தேவாரம் 3542)

'பாங்குடைத் தவத்துப் பகீரதற்கு அருளிப் படர் சடைக் கரந்த நீர்க் கங்கை
தாங்குதல் தவிர்த்துத் தராதலத்து இழித்த தத்துவன் உறை இடம்'

(தேவாரம் 4113)

39. கடலில் வலைவாணன்

14–ஆவது கதையைப் பார்க்க.

40. கண்ணப்பர்

திருக்காளத்தியைச் சூழ்ந்த பகுதி பொத்தப்பி நாடெனப்படும். அந்நாட்டுள் உடுப்பூர் என்றதோர் ஊருண்டு. அவ்வூருள், குற்றமே குணமாகக் கொண்டு வாழும் வேடர் தலைவன் நாகன் என்பான், தத்தையென்பாளை மணந்து மனையறம் நடத்திவந்தான். இவ்வாறு மனையறம் நடத்தி வருகின்ற காலத்துத் தங்களுக்கு மகப்பேறு இல்லாதது கண்டு வருந்தி முருகவேளை வழிபட்டுத் தவம் இயற்றி ஓர் ஆண் மகவைப் பெற்றனர். அம்மகவு உடற்கட்டு வாய்ந்து திண்ணென்றிருந்தமையால் திண்ணன் என்று பெயரிட்டனர். புண்ணியப் பொருளாயுள்ள ஒப்பற்ற உருவுடையிவரைக் கண்ணிமை காப்பது போல் காத்து வளர்த்து வருவாராயினர். வேடர்

குடிக்கேற்ற முறையில் உரிய பருவத்தே இவர்க்கு விற்பயிற்சி செய்து வில்விழா எடுத்துச் சிறப்புச் செய்தார்கள். ஆண்டுகள் பன்னிரண்டு நிரம்பின. தந்தை நாகனார்க்கும் மூப்புவந்தெய்தியது.

இந்நிலையில், வன விலங்குகள் பயிர்களை அழிக்கின்றன, அவற்றைத் தொலைக்க வேண்டுமென்று நாகன்பால்வேடர்கள் வந்து முறையிட்டனர்; நாகன், "முன்போல் என்னால் வேட்டமேற்சேறல் இயலாது மூப்பு வந்தெய்தியது; ஆதலால் என்மகனை நுங்கட்குத் தலைவனாகக் கொள்மின்" என்றான். அவர்களும் அங்ஙனமே திண்ணனைத் தலைவனாக ஏற்றனர். பின்னர் தேவராட்டியை அழைத்துக் கன்னி வேட்டைக்குச் செல்லும் திண்ணனார்க்கு ஆசிகூறச் செய்தனர். அவளும் "நல்ல குறிகள் தோன்றுகின்றன. நின்னளவிலும் மேம்பட்டு வாழ்வான்" என்று வாழ்த்திச் சென்றாள்.

தெய்வம் வாழ்த்திச் சென்றபின், தாதை மகனை அருகழைத்துத் தன்னிலை கூறி "நீ வேட்டமேற் சென்று வெற்றி பெற்றுவருக" என வாழ்த்தினான். சுரிகை உடைதோல் இவற்றைக் கொடுத்தான். தந்தை நிலைகண்டு திண்ணனார் சுரிகை, உடைத்தோல் இவைகளைத் தான் ஏற்றுக்கொண்டார். வேட்டைக்குரிய வேடம் தாங்கினார். அரியேறன்ன திண்ணனார், தந்தை தாள் பணிந்து வெளிப்போந்து வேடரோடு சேர்ந்து புறப்பட்டார். வேட்டை நாய்கள் சூழ்ந்தன. கொற்றவை வில்லின் மேனின்றாள். வெற்றிக்குக் குறையே இல்லை. வேடர்கள் சூழக் காடு சென்று புதர்ப் பகுதிகளை வலையால் வளைத்துக்கட்டி, புதர்களில் மறைந்த விலங்குகளை நாய்களைக் கொண்டு உசுப்பினர். வெளி ஏறியவற்றைக் கொன்றனர். கொன்றாராயினும், அவர்கள் அறவேட்டையே ஆடினர். எவ்வாறெனின்; யானைக்கன்றுகள், வேறு சில இளங்கன்றுகள், குட்டிகள், அடிதளர்ந்து செல்லும் கருவுற்ற பெண் விலங்குகள் இவற்றைக் கொலைபுரியார்; ஆதலால், இவர்கள் வேட்டையில் அறம் எவ்வளவுதூரம் நிலைபெற்றது என்பதனை அறியலாம்.

இவ்வாறு வேட்டையாடி வருகையில் மிகப் பெரிய பன்றி ஒன்றினைக் கண்ணுற்று, அதை வேட்டையாடுவதற்கு அதனை நோக்கி ஓடினார்கள் வேடுவர்கள். பன்றியும் ஓட ஆரம்பித்தது. திண்ணன், நாணன், காடன் ஆகிய மூவரும் வெகு வேகமாகப் பன்றியைப் பின்தொடர்ந்து ஓடினார்கள். மற்ற வேடர்கள் பின்தங்கிய பின்னரும், இம்மூவரும் நெடுந்தூரம் ஓடி, இறுதியாக திண்ணனார் அம்பினால் அந்தப் பன்றிக் கீழே விழுந்து சாய்ந்தது.

இவ்வாறு நீண்ட வழிச் சென்றதன் பின், "வேட்டமேல் நீண்ட தொலை வந்துவிட்டோம். அதனால் இளைத்தோம், பசிவந்துற்றது. நீ தொலைத்த பன்றித் தசையைக் காய்ச்சித்தின்று வேட்டமேற் சொல்வோம்" என்றான் நாணன். திண்ணனார் 'முதலில் நமது நீர்வேட்கையைத் தணிப்போம். நீர் எங்குள்ளது ?' என்றான். 'இம்மலைக்கப்பால் பொன்முகலி என்று ஓர் நதி உண்டு. அங்கு போகலாம்' என நாணன்கூற மூவரும் நதிக்கரை சென்று தங்கள் தாகத்தைத் தணித்தனர். அப்பொழுது மணி ஓசை ஒன்று கேட்டது. திண்ணனார் மணியோசையின் விபரம் பற்றிக் கேட்க, நாணன் 'மலை உச்சியில் குடுமித் தேவர் ஆலயம் உள்ளது. உன் தந்தையுடன் நான் அங்கு சென்றதுண்டு' எனக் கூறினான். அப்படியானால் நாமும் அங்கு சென்று கும்பிட்டு வருவோம் என்று திண்ணன் சொல்ல நாணனும் சம்மதித்தான். பின்னர், காடனைப் பார்த்துத் திண்ணன், 'நாங்கள் இருவரும் குடுமித்தேவரைக் கும்பிட்டுத் திரும்பும்முன் நீ தீக்கடைக்கோலால் தீ உண்டுபண்ணி வேட்டையாடிக் கொணர்ந்த பன்றியின் தசையைப் பக்குவமாகச் சுட்டு வை' எனக் கூறிவிட்டு நாணனுடன் மலைமேல் ஏறிச் சென்றான். மலைமீது ஏறும்பொழுதே திண்ணனார்க்கு பல நல்ல சகுனங்கள் தோன்றின. உடம்பில் இருந்தும் உள்ளத்தில் இருந்தும் பாரங்கள் குறைந்து வருவதை உணர்ந்தான். முன் செய் தவத்தின் ஈட்டம் முடிவிலா இன்பமான அன்பினை எடுத்துக்காட்ட, நாணனும் அன்பும் முந்தத் தான் பின் சென்றார். சென்றவர், மலைமேல் குடுமித்தேவரைக் (காளத்தியப்பர் என்ற சிவலிங்கம்) கண்டார்; தழுவினார்; பெருமூச்செறிந்தார்; மயிர்க் கூச்செறிந்தன. கைச்சிலை விழுவதோராது, "இங்கு இவ்விடத்தைப் பூவோடு பச்சிலை பறித்திட்டு நீர் வார்த்தார் யாவரோ ?" என்றார். அருகிருந்த நாணன் "ஒரு சிவாச்சாரியார் இவ்வாறு செய்து வருகின்றார்" என்றான். குடுமித் தேவர் தனியாக இருப்பதாக எண்ணினார். "ஊன் இடுவாரில்லை, யானே சென்று கொணர்வேன்" என்று சென்றார். சென்றவர், முன் குறித்த இடத்துச் சென்றார். காடன் என்பார் "நுங்கள் குறிப்பின்படி இறைச்சியைப் பக்குவப்படுத்தினேன். தேவர் தாழ்த்ததென்" என்றான். உடனே நாணன் "திண்ணனார் மலையில் தேவரை அணைத்துக்கொண்டு தேவர்க்கு ஆட்பட்டார், அவர் தின்ன இறைச்சி கொணர வந்துள்ளார்" என்றான். கேட்ட காடன் "என் செய்தாய் திண்ணா ? நீ தான் மால் கொண்டாய்; ஏன் ?" என்றான். அவன் கூறியதனைச் செவியேற்காமல், கோலில் இறைச்சி கோத்துக் காய்ச்சியதை வாயிலிட்டு அதுக்கிப் பார்த்துப் பக்குவப்பட்டவற்றை இலையில் வைத்தெடுத்துக் கொண்டார். மருங்கு நின்ற வேடர் இவர் கடவுள் மயக்குற்றார் திருத்த இயலாதென்று கைவிட்டுப் போயினார்.

கானவர் போனபின், பக்குவப்படுத்தப்பட்ட ஊனைக் கையில் ஏந்தி, திருமஞ்சனமாட்ட ஆற்று நீரை வாயில் முகந்து, பூக்களைப் பறித்துத் தலைமேலிட்டுக் கொண்டு குடுமித் தேவர்க்கு மிகப் பசியுண்டாயிருக்கும் என்று விரைந்தார். விரைந்து வந்தவர் இறைவன் முடி மீதுள்ள மலரைச் செருப்புக் காலால் தள்ளி வாயினீரால் மஞ்சனமாட்டி மலரை முடிமேலிட்டார். தான் கொண்டு வந்த இறைச்சி உணவு செய்யப்பெற்ற முறையெல்லாம் சொல்லி இறைவன் முன் படைத்து "அமுது செய்தருள்க" என்றார். இந்நிலையில் பொழுது சாய்ந்தது. மலைமேல் குடுமித்தேவர்க்கு என்ன தீங்கு நேரிடுமோ என்று வில்லை யூன்றிய கையோடும் வெய்துயிர்ப்போடும் இரவு முழுதும் காத்து நின்றார். நின்றவர், மறுநாள், உணவுக்காக வேண்டிய இறைச்சி கொணரச் சென்றார்.

இப்பால், நாள்தோறும் வழிபாடு செய்யும் சிவகோசரியார் என்னும் சிவாச்சாரியார் அங்கு வந்தார். இறைச்சி முதலியன சிதறிக் கிடப்பதனைக் கண்டார். யார் இது செய்தார் என்று வருந்தினார். பின் திருவலகால் அவற்றை மாற்றினார். நீராடித் தூய பொருள்கொண்டு பூசனை முடித்து வீடு திரும்பினார்.

அவர் சென்ற பின், திண்ணனார் நல்லிறைச்சிகளை முன்போல் பக்குவப்படுத்தி இலையில் கொணர்ந்தார். கொணர்ந்தவர், மாற்றான் செய்து சென்ற பூசனையை முன்பு போல் அகற்றினார். வழிபாடு செய்தார். "இவ்வூன் முன்னைய வூனின் நன்று, அமுது செய்தருள்க" எனப் படைத்தார். இவ்வாறே பூசனை முடித்து வந்தார். இப்பால் திண்ணனாரைக் காட்டுள் விட்டுப் போன வேடர்கள் நாகனிடம் செய்தி அறிவித்தனர். பிறகு வேடர்கள் திண்ணனாரிடம் வந்து நாகன் செய்தி அறிவித்து அவரை அழைத்துச் செல்ல முயன்றனர். பக்குவப்பட்ட ஆன்மாவாதலால், வாரார் எனக் கைவிட்டுச் சென்றார்கள். இறைவன் அருள் நோக்கால் இரும்பு பொன்னானாற் போல இருவினையும் மும்மலமும் அற்று அன்புப் பிழம்பானார்.

அந்நிலையில் சிவகோசரியார் பூசனை செய்து முடித்த பின்பு 'இறைவா! இது செய்தார் யாரோ? அறியேன். நீயே அதனைப் போக்கி அருள வேண்டும்' என்று வேண்டினார். அன்றிரவு அவர் கனவில் இறைவன் தோன்றி, "இதனைச் செய்பவன் வேடுவனென்று நினையேல். அவன் வடிவெல்லாம் நம் பக்கல் அன்பு; அவன் அறிவு நம்மை அறியும் அறிவு; செயலெல்லாம் நமக்கு இனியவாம் என்பவற்றை நீ அறிவாய்; ஆதலால் நினக்கு அவன் செயல் காட்டுகின்றேன், நீ ஒளித்திருந்தறி, மனக்கவலை யொழி" என்றான். சிவகோசரியார், கனவு நீங்கி மறுநாள் வந்து வழக்கம்போல வழிபாடு இயற்றி ஒருபால் மறைந்து நின்றார்.

இவ்வாறு வழிபாடியற்றிவரும் ஆறாம் நாள்; திண்ணனார் வேட்டையாடி வழக்கம்போல் பக்குவப்படுத்திய உணவோடு விரைந்து செல்வாராயினார். வழியில் தீயசகுனங்கள் நிகழ்ந்தன. கண்டவர், இறைவனுக்கு என்ன நேர்ந்ததோ? என்று புழுங்கிய மனத்தோடு அடைந்தார். அடைந்தவர் முன் காளத்தி அண்ணலார் திண்ணனார்க்குப் பரிவுகாட்ட ஒரு கண்ணில் குருதிப்பெருக இருந்தனர். வந்தவர், குருதிகண்டார், நடுங்கினார், கைப்பொருள்கள் சிதறின, பூமியில் விழுந்தார். எழுந்து இது செய்தார் யார்? என்று வில்லுங் கையுமாகத் திரிந்தார். பகைவர் எவரையும் காணவில்லை. அண்ணலாரை நெருங்கி "ஐயகோ இந்நோய் எதனால் தீருமோ" என ஏங்கினார். பச்சிலை கொணர்ந்து பிழிந்து கண்ணில் விட்டார்; புண்ணீர் குறையவில்லை. ஊனுக்கு ஊனிடல் என்ற உரையை உணர்ந்தார், மகிழ்ச்சி பொங்கியது, தன் கையம்பால் தன் கண்ணைப் பெயர்த்தெடுப்பேன் என்று தம் இடக்கண்ணை அம்பால் பெயர்த்து வலக் கண்ணில் அப்பினார். குருதிநின்றது கண்டார், மகிழ்ந்தார், குதித்தார்; இறைவன் செயல் அவ்வளவோடு இல்லை. அன்பின் அளவைக்காட்ட இடக்கண்ணில் குருதிபெருகச் செய்தார். அது கண்ட திண்ணனார், "இதற்கஞ்சேன். மருந்து கைகண்டேன் குருதி ஒழிப்பேன்" என்று தம் இடக்காலை இறைவன் கண்ணிலூன்றித் தம் வலக் கண்ணில் அம்பை யூன்றினார். அவ்வளவில், அது பொறாத காளத்தி நாதர் பெயர்க்கும் திண்ணனார் கையைப் பிடித்து, "நில்லு கண்ணப்ப; நில்லு கண்ணப்ப; என் அன்புடைத் தோன்றல்; நில்லு கண்ணப்ப" என்று மும்முறை வானில் குரல் எழுந்தது. இச்செயலை மறைந்திருந்த முனிவர் கண்டார். இறைவன் தன் கையால் பிடித்து "என் வலப் பக்கத்திருப்பாய்" என்று அருள் புரிந்தான். இதிலிருந்து திண்ணனார்க்குக் கண்ணப்பர் என்று பெயராயிற்று. மணிவாசகர் கண்ணப்பர் அன்பைச் சிறப்பித்துக் "கண்ணப்பன் ஒப்பதோர் அன்பின்மை கண்டபின்" எனப் போற்றுகின்றார்.

41. கதிரோன் பல் தகர்த்தது

60–ஆவது கதையைப் பார்க்க.

42. கருங்குருவிக்கு அருளியது

பறவைகளில் வலிமையற்றதாக, கருங்குருவி, காக்கைக்கு அஞ்சி மரம் செறிந்த ஒரு காட்டில் வாழ்ந்து வந்தது. காக்கைகளால் பலகாலும் தாக்கப்பெற்றுக் குருதி வடிகின்ற தலையுடன் செய்வதறியாது திகைத்து இடருற்று நின்ற நிலையில் வழிப்போக்கர் ஒருவரால், மதுரையிற் கோயில்

கொண்டெழுந்தருளியுள்ள சோமசுந்தரக் கடவுளது அருளால் எவ்வகைப் பகையையும் வெல்லலாம் என்பது தெரிந்து சொக்கனை இடைவிடாது வணங்கி அவன் அருளால் 'மிருத்திஞ்சய' மந்திரத்தை உபதேசிக்கப் பெற்று, அந்த மூவெழுத்து மறைமொழியின் வன்மையால் எல்லாப் பகையையும் வென்று வலியன் என்னும் பெயர் பெற்றது. இந்த அரிய மந்திரத்தைத் தன் சாதிக்கெல்லாம் உபதேசித்துத் தன் இனத்தை வலிமையுடையதாகவும் சிவபெருமான் திருவடிக்குத் தொண்டு பூண்பதாகவும் செய்தது.

43. கழுமலம் அதனில் காட்சி கொடுத்தது

கழுமலம் என்ற பெயர் சீகாழிக்கு உண்டு; வேறு இப்பெயர் பொண்ட பழம்பதிகளும் இருக்கக்கூடும். கழுமங்கலம் என இப்போது சில ஊர்கள் வழங்கப்பெருகின்றன, ஒருக்கால் கழுமலம் என்பதே மருவி வழங்கப்பெறுகிறதா என்பதும் கருதத்தக்கது. கழுமலம் என்பதை, சீகாழி எனக் கொள்ளின் சைவ சமய முதல்வர் மூவருள் முதலாமவராகிய திருஞானசம்பந்தப் பெருமானுக்கு, காழிப்பதியில் சிவபெருமான் அம்மையப்பராகக் காட்சியருளி ஞானப்பால் ஊட்டிய நிகழ்ச்சியே முற்பட நினைவுக்கு வருகின்றது.

சோழநாட்டின் பழைய ஊர்களில் ஒன்றாகிய சீகாழியில், வேத நெறி தழைத்து ஓங்குதற்குக் காரணமாகிய ஆகமத்துறை வழியே வாழ்ந்துவந்த அந்தணமரபில் கவுணியர் குடியில் சிவபாத இருதயருக்கும் பகவதி அம்மையாருக்கும் திருக்குமரனாகத் திருஞான சம்பந்தப் பிள்ளையார் தோன்றினார். இவர் மூன்றுவயதுள்ள குழந்தையாக இருக்கும்போது, ஒருநாள், தன் தந்தையாரோடு திருக்குளத்துக்குச் செல்லவேண்டும் என்று பிடிவாதம் செய்ய, தந்தையார் உடன் அழைத்துச் சென்று, குழந்தையைத் திருக்குளத்தின் கரையில் உட்காரவைத்துவிட்டு, குளத்தில் இறங்கிச் சைவ மறைமொழிகளை ஓதிக்கொண்டு (அகமர்ஷண மந்திரம்) தண்ணீருள் முழுகி நீராடுவாராயினார்; தமது தந்தையைக் காணாத குழந்தை பல திசைகளிலும் பார்த்து அழுது கடைசியாகத் திருத்தோணியப்பர் கோயில் விமானத்தைப் பார்த்து "அம்மே அப்பா" என அழத் தொடங்கியது. உடனே தோணியப்பர் உமையுடன் இடப வாகனத்தில் ஏறி, அழுகின்ற குழந்தைமுன் தோன்றினார்; உமையம்மை ஒரு பொற் கிண்ணத்திற் சிவஞானப்பாலை அழுகின்ற குழந்தைக்கு ஊட்டியருளினார். ஞானப்பாலை உண்ட தெய்வக்குழந்தை 'சிவனடியே சிந்திக்கும் திருப்பெருகு சிவஞானம், பவமதனை அறமாற்றும் பாங்கினில் ஓங்கிய ஞானம், உவமையிலாக் கலைஞானம், உணர்வரிய மெய்ஞ்ஞானம்' எனும் ஞானம் அனைத்தையும் பெற்றுத்

திருஞானசம்பந்தனாகத் திகழ்ந்தது. நீராடிவந்த தந்தை, பால்வடியும் உதடுகளுடன் குளக்கரையில் உட்காா்ந்திருக்கும் குழந்தையைப் பாா்த்து "யாா் கொடுத்த பாலை நீ அருந்தினை? பிறா் கொடுத்ததை அருந்தலாமா? பால் கொடுத்தவா் யாவா்?" என வெகுண்டு வினவினாா். உடனே ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாா் கோயிலின் விமானத்தைச் சுட்டிக் காட்டி அங்கு காட்சியளித்த சிவபெருமான் தோற்றத்தைத் தந்தையாா் உணரும் வண்ணம், "எனக்குப் பால்கொடுத்தவன்

"தோடுடைய செவியன் விடையேறி ஓா்தூவெண் மதிசூடி
காடுடைய சுடலைப்பொடி பூசி என் உள்ளம் கவா்கள்வன்
ஏடுடைய மலரான் முனைநாள் பணிந்து ஏத்த அருள் செய்த
பீடுடைய பிரமாபுரம் மேவிய பெம்மான் இவன் அன்றே!"

எனக் கூறினாா். தந்தையாா் பேரானந்தம் உற்றாா். இந்த நிகழ்ச்சியை ஞானசம்பந்தப் பெருமானாரே,

"போதையாா் பொற்கிண்ணத் தடிசில் பொல்லாதெனத்
தாதையாா் முனிவுறத் தானெனை யாண்டவன்
காதையாா் குழையினன் கழுமல வளநகா்ப்
பேதையாளவளொடும் பெருந்தகை யிருந்ததே"

(தேவாரம் 3053)

எனத் திருவாய் மலா்ந்துள்ளாா்.

44. கன்றால் விள வெறிந்தது

மிகப் பழங்காலத்தில், வட மதுரையில் கம்சன் என்ற ஒரு கொடுங்கோலன் அரசு செலுத்தி வந்தான். அவனுக்குத் தேவகி என்ற ஒரு தங்கை உண்டு. அவளை வசுதேவா் என்ற பெரியாா் மணந்து கொண்டு இல்லறம் நடத்தி வந்தாா். இல்லறக் கிழமை பூண்ட தேவகி அம்மையாா்க்குக் குழந்தைகள் பிறந்தன. "நின் தங்கைக்குப் பிறக்கின்ற குழந்தையால் நினக்கு முடிவேற்படும்" என்று கணிதமாக்கள் கம்சனுக்குக் கூறியிருந்தனா். ஆதலால் அவன் தன் தங்கைக்குப் பிறக்கும் ஒவ்வொரு குழந்தையையும் கொண்டுவரச் செய்து வெட்டி விடுவது வழக்கமாக இருந்தது. இக்கொடுஞ் செயலைப் பொறுக்காத தாய் தந்தையா் துன்பக் கடலுள் மூழ்கி இருந்தாா்கள் என்பது சொல்ல வேண்டுவதின்று.

இந்நிலையில் ஏழாவது கருவுற்றாள் தேவகி. அது கண்ட கம்சன் இருவரையும் சிறையிலிட்டான். திருவருள் வேறாயிற்று. இவளுற்ற கருவை ஆய்ப்பாடி அசோதை வயிற்றிலிட்டான் இறைவன்; மறுபடியும் எட்டாவதாகக் கருவுற்றாள் தேவகி. அங்கு ஆய்ப்பாடியில் அசோதைக்குப் பலராமனும் ஒரு மாயைப் பெண்ணும் பிறந்தனர்; இங்கு, அந்நேரத்தில் தேவகி வயிற்றில் கண்ணன் பிறந்தான். பிறந்த குழந்தையை வசுதேவர் தளைகளைந்து இரவில் ஆய்ப்பாடிக்கு எடுத்துச்சென்றார். சென்றவர் தங் குழந்தையாகிய கண்ணனை அங்கு விட்டுவிட்டு மாயைப் பெண் குழந்தையை அங்கு நின்றும் எடுத்து வந்து தேவகியிடம் விட்டார். இவ்வளவும் இரவில் நிகழ்ந்தது. பொழுது புலர்ந்தது; அறிந்தான் செய்தி கம்சன்; குழந்தையை எடுத்து வரச் செய்தான்; வழக்கம் போல் வானில் விட்டெறிந்து வெட்டச் செய்தான். விட்டெறியப்பட்ட குழந்தை "நின்னைக் கொல்பவன் ஆய்ப்பாடியில் சென்று வளர்கின்றான்; என்னைக் கொல்ல நீ யார் ?" என்று கூறி மாயமாய் மறைந்தது.

இந்நிலையில் ஆய்ப்பாடியில் நந்தகோபன் மனையில் அசோதையின் இளஞ் சிங்கமாக வளர்ந்து வந்தான் கண்ணன்; அவன் இளமையிற் செய்த அருஞ்செயல்கள் மிகப்பல. இங்ஙனம் இவனது அருஞ்செயல்களைக் கேள்வியுற்ற கம்சன் "நம்மைக் கொல்ல ஆய்ப்பாடியில் வளர்கின்றவன் இவனேயாம்" இவனை எங்ஙனமாவது கொன்றுவிட வேண்டுமென்ற முடிவிற்கு வந்தான். அதற்கான சூழ்ச்சிகள் பல செய்தான். அவற்றுள் ஒன்று கன்றால் விள வெறிந்தது. அஃதாவது: கம்சன் ஓர் அசுரனை அழைத்து, "நீ போய் கண்ணன் கன்று காலிகளோடு வரும் வழியில் விளாமரமாக முளைத்திரு. அவன் அப்பக்கம் வரும்போது அவன் மீது சாய்ந்து அவனைக் கொன்றுவிடு" என்றான். வேறொரு அசுரனை விளித்து "நீ போய்க் கண்ணன் மேய்க்கும் கன்று காலிகளோடு ஒன்றாக இருந்து சமயம் பார்த்து முட்டியோ உதைத்தோ கொன்றுவிடு" என்று கட்டளையிட்டான்.

கம்சன் ஆணையேற்ற இருவரும் ஆணை வண்ணம் உருவு கொண்டனர். புதிய மரம் வழியில் முளைத்திருப்பதும் புதிய கன்றொன்று காலிகளோடு சேர்ந்திருப்பதும் புதுமையாக இருந்தது கண்ணனுக்கு. உற்றுணர்ந்த கண்ணன் இதுவும் அம்மான் கம்சன் சூழ்ச்சியேயென்று சிந்தையுட் கொண்டான். முன் பன்முறை அவன் சூழ்ச்சி கண்டு தெளிந்துள்ளவன் ஆதலால் வியப்புத் தோன்றவில்லை. காலத்தை எதிர் நோக்கினான் கண்ணன். வழக்கம் போல் கன்று காலிகளோடு அவ்வழியே வந்தான். புதுக்கன்று புதுமரத்தை அண்மியது; காலம் நேர்ந்ததென்று கருத்துட் கொண்டவன், கன்றைத் தூக்கி விளவின் மேல் எறிந்தான். எறிந்த அளவில் மரம்

முறிந்து காய்கனி சிதற வீழ்ந்தது. கன்றும் உயிர் துறந்தது. ஒரு கல்லால் இரு மாங்காய் என்றாங்கு ஒரு செயலால் இரு காரியம் நிகழ்ந்தன. இறந்த உயிர் ஒளி வடிவுடையனவாய்க் கண்ணனை வாழ்த்தி விண்ணிற் சென்றன. கம்சன் வஞ்சம் ஈடேறவில்லை. இதனையே "கன்று குணிலாக் கனியுகுத்த மாயவன்" என்றும், "கஞ்சனார் வஞ்சங் கடந்தான்" என்றும் இளங்கோவடிகள் தம் வையாரப் புகழ்ந்துள்ளார்.

45. காட்டகத்து வேடன்

முன்பு ஒரு காலத்தில் பாண்டிய மன்னர்களுள் ஒருவன் 'உற்ற காலத்தில் தெய்வம் அலாது இலை உதவி' எனக் கற்றவர் சொல்லும் நெறியினைக் கடைப்பிடித்து, ஆலவாய் அண்ணல் அடிகளுக்கே பற்றுடையவனாக நின்று, படைப் பெருக்கத்தை நிந்தித்துத் தன் நாட்டிற்கு வேண்டிய அளவு சேனையை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு, தன் கீழ் வாழும் குடிகளுக்குத் தெய்வப்பற்றும் அறநெறி ஒழுக்கமும் ஓங்கும் வழியில் அரசு செலுத்தி வந்தான். அதே காலத்தில், சோழ மன்னர்களுள் ஒருவன், படையைப் பெருக்கிப் பிறநாடுகளையும் தன் ஆட்சியில் கொண்டு வரும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்தான். பாண்டியனின் படைமெலிவு, சோழனைப் பாண்டிய நாட்டின் மீது படையெடுக்கத் தூண்டிற்று; படை வலுவால் சோழன் தன்னிலும் மிக்கான் என்று உணர்ந்த பாண்டியன், தெய்வத் திருவருள் துணை கொண்டு சோழன் படையை எதிர்த்தான்; அளவில் சிறியதாகிய பாண்டியன் சேனை, சோழனது பெரும்படையினும் ஆற்றலுடையதாகிச் சோழன் சேனையைக் களத்தை விட்டுப் புறங்கொடுத்து ஓடச் செய்தது. இது கண்டு மனம் பொறாத சோழன், தானே குதிரைமேல் ஏறிச் சேனையைச் செலுத்தத் தொடங்கினான். அப்போது, சோழன் முன்னர், காட்டில் திரிகின்ற வேடன் ஒருவன் குதிரையில் மீது ஏறி வந்து "நான் ஓர் வேட்டுவப் பரியாள்; என்னொடு போர் செய்யவல்லையோ ?" எனக் கூறித் தன் கையிலிருந்த வேலைச் சோழன் மீது எறிந்தான்; சோழன் மிகவும் வெகுண்டு "இவ்வேடனைக் குதிரையுடன் பிடித்துக் கொணர்வேன்" என வஞ்சினமுரைத்துத் தன் பரியை அவன் பக்கம் செலுத்தவே, வேடன் புறங் கொடுத்து ஓடுபவன் போல் விரைந்து தன் குதிரையைச் செலுத்தினான். சோழனும் அவனை விரைந்து தொடர்ந்தான். புறங்கொடுத்தோடும் வேடன் குதிரையோடு வழியிலிருந்த ஓர் ஆழமான நீர் நிலையில் இறங்கி மறைந்தான்; பின் தொடர்ந்த சோழனும் நீர் நிலையில் குதிரையோடு இறங்கி நீரில் மூழ்கி இறந்தான். சோழர் படையும் கலங்கி நாட்டை விட்டு ஓடியது. இவ்வாறு காட்டகத்து வேடனாகத் தோன்றிப் பாண்டியனைக் காப்பாற்றியவன் சோமசுந்தரக் கடவுளே என்பது தெரிந்து மக்கள் எல்லாம் போற்றினார்கள்.

46. காமன் உடலைத் தூய்மை செய்தது

ஒரு காலத்தில் சிவபெருமான் யோக நிலையிலிருந்தார். அப்போது உலகங்களும் உயிர்களும் எவ்வித அசைவும் அற்று அமைதியாக நின்றன. உலக இயக்கம் ஒடுங்கியதைக் கண்ட பிரமன், சிவபெருமான் யோக நிலையை விட்டுச் சக்தியோடு கூடினல்லால் உலகம் இயங்காதென்பதை உணர்ந்து, சிவபெருமானுடைய யோகநிலையைக் கலைக்கும் வண்ணம் காமனை வேண்டினான். எம்பெருமானை அணுகுவதற்குக் காமன் அஞ்சி மறுத்தான் எனினும், தேவர்கள் எல்லாம் ஒருசேர வேண்டியமையால், துணிந்து, ஐங்கணையோடும், வில்லோடும், இரதி தேவியோடும், அலையற்ற கடல்போல் யோகத்தில் ஆழ்ந்திருந்த அருட்கடலாம் சிவபெருமான் முன்சென்று, பலவாறு கலங்கி, முடிவாகத் தான் இறுதி எய்தினும் உலகுக்கு ஒரு நன்மையைச் செய்வதே உயர்ந்தது எனும் கொள்கையைப் பின்பற்றி, இறைவன் யோக நிலையைக் கலைக்கும் நோக்கத்தில் மலர்க் கணைகளைத் தூவினான். சிவபெருமான் சிறிது தன் நெற்றிக் கண்ணைத் திறந்தார்; உடனே காமன் எரிந்து சாம்பராயினான். சிவபெருமான் மறுபடியும் யோகத்திலே அமர்ந்துவிட்டார். கணவன் எரிந்து பொடியானதைக் கண்ட இரதி,

"செம்பதுமைத் திருக்குமரா! தமியேனுக்கு ஆருயிரே! திருமால் மைந்தா!
சம்பரனுக் கொருபகைவா! கன்னல் வரிச் சிலைபிடித்த தடக்கை வீரா!
அம்பவளக் குன்றனைய சிவன் விழியால் வெந்துடலம் அழிவுற்றாயே!
உம்பர்கள் தம் விழி எல்லாம் உறங்கிற்றோ ? அயனாரும் உவப்புற்றாரோ ?
நேயமொடு மறைபயிலுந் திசைமுகனைப் புரந்தரனை நின்னைத்தந்த
மாயவனை முனிவர்களை யாவரையும் நின் கணையால் மருட்டி வென்றாய் ?
ஆயதுபோல் மதிமுடித்த பரமனையும் நினைந்திவ்வா றழிவுற்றாயே!
தீயழலின் விளக்கத்திற் படுகின்ற பதங்கத்தின் செயலிதன்றோ ?"

எனப் பலவாறு புலம்பி, கண்ணுதலின் அருளால் அவனை உயிர்ப்பித்தாள்; காமனும் உடலம் இல்லாதவனாக நிலையுற்றான்.

47. காலன் உயிரைத் தூய்மை செய்தது

மிகமிகப் பழங்காலத்தில், மிருகண்டு முனிவரும் அவருடைய மனைவி மருத்துவதியும் சிவபெருமானை நோக்கித் தவங்கிடந்து எல்லா நற்குணங்களும் வாய்க்கப் பெற்றதும், பேரழகு

வாய்ந்ததும் சிவனடி மறவாத சிந்தையுடையதுமான ஒரு ஆண்மகவைப் பெற்றனர். அம்மகவு நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்து வந்தது; நாட்கள் ஆக, ஆக, பெற்றோர் கவலையுற்றனர். அவர்கள் கவலைக்குக் காரணம் யாது என வினவிய சிறுவன் மார்க்கண்டேயன், தன் வாழ்நாள் பதினாறு ஆண்டுகளே எனத் தெரிந்து கொண்டான். சிவபெருமான் திருவருளால் இயலாததொன்றில்லை என்பது நன்கு தெரிந்த மார்க்கண்டேயன், தன் பெற்றோரைக் கவலையுறாவண்ணம் தேற்றித் தவத்தால் காலனையும் வெல்வேன் என்று சிவபெருமானை இடைவிடாது போற்றித் தவம் செய்து காலன் கைக்கு அகப்படாத வரத்தைப் பெற்றான். பதினாறு ஆண்டு நிரம்பியதும், மார்க்கண்டேயன் உயிரைக் கொள்ள, எமனுடைய பணியாளர்கள் அணுகினார்கள்; ஆனால் அவனுடைய தவத்தின் ஆற்றலால் எவரும் நெருங்க முடியவில்லை. பின்னர் எமன், எருமைக் கடாவில் ஏறி, செம்மயிரும் காருடலும் எரிவிழியும் உடையவனாய், பாசமும் தண்டமும் சூலமும் ஏந்தி, தன் வீரர்கள் சூழ மார்க்கண்டனை அணுகி அழைத்தான். அச்சிறுவன், காலனைப் பொருட்படுத்தாது சிவபெருமான் திருவடிகளைப் பற்றிக்கொண்டான். காலன் வெகுண்டு தன் பாசத்தை வீசினான். தன்பால் புக்கவனைப் பாசத்தால் ஈர்க்க முயன்ற காலனை, சிவபெருமான் தன் இடதுகாலால் உதைத்துத் தள்ளினார். எமன் கீழே மலைபோல் விழுந்து உயிர் துறந்தான். எருமைக் க்டாவும், உடன்வந்த பரிவாரங்களும் உடனே மாண்டன. மார்க்கண்டேயர் இறவா வரம் பெற்றார்.

48. காலனைக் காலால் உதைத்தது

47–ஆவது கதையைப் பார்க்க.

49. கிராதவேடம் கொண்டது

32–ஆவது கதையைப் பார்க்க.

50. குதிரை கொண்டு அருளியது

பாண்டிய நாட்டில், அதன் தலைநகருக்கு அண்மையிலுள்ள திருவாதவூரில் ஓர் பெரியார் தோன்றினார்; இவர் இளமையிலேயே கல்வி, அறிவு, ஒழுக்கம் முதலிய நிரம்பப் பெற்றும் திறம்பெற எதையும் கொண்டு செலுத்தவல்லராயும் இருந்தபடியால், பாண்டிய மன்னன், இவரைத் தன் அமைச்சராக அமர்த்தி எல்லா ஏற்றங்களும் அளித்திருந்தான். அரண்மனையிலும், சேனையிலும்

குதிரைகள் குறைவாக இருந்தமையில், தகுதி வாய்ந்த குதிரைகள் வாங்கி வருமாறு பெரும்பொருளுடன் இவ் அமைச்சரை அருகிலுள்ள துறைமுகப் பட்டினத்துக்கு, அரசன் அனுப்பினான். செல்லும் வழியில், ஒரு பூம்பொழிலில், ஒரு ஞானகுரவன் பல அடியவர்களுக்குச் சிவஞானத்தை வழங்கி வருவதைக் கண்டு, தான் மேற்கொண்ட பணியை மறந்து, அந்த ஞானகுரவன் திருவடிக்குத் தொண்டாகித் தான் குதிரை வாங்கக் கொண்டு வந்த பொருளனைத்தையும் தன் ஞானகுரவன் ஆணைப்படி சைவத் திருப்பணிகளில் செலவிடத் தொடங்கினார். உடன் வந்தோர், எவ்வளவோ தடுத்தும் அவர் மாறவில்லை; அவர்களும் பாண்டியனிடம் சென்று நிகழ்ந்ததை அறிவித்தார்கள், பாண்டியன் சீற்றங்கொண்டு, அவரை உடனே மதுரைக்கு வரும்படி ஓலை போக்கினான்; அவரும், மன்னவன் கட்டளையைத் தன் ஞானகுரவனிடம் விண்ணப்பித்தார். ஞானகுரவனாக எழுந்தருளியிருந்த சிவபெருமான் "அஞ்சாதே, மதுரைக்குச் செல், 'குதிரைகள் ஆவணி மூலத்தன்று மதுரைக்கு வருவனவாகும்' என மன்னவனுக்குக் கூறு" எனத் திருவாய் மலர்ந்தருளினார். அவ்வாறே அவரும் சென்று தெரிவிக்க, பாண்டியனும் ஒருவாறு அமைதி கொண்டு இருந்தான். ஆனால், ஆவணி மூலத்துக்குச் சில நாள் முன்வரையிலும் குதிரைகள் வரக்கூடிய குறிகள் ஒன்றும் காணாதது கொண்டு ஐயுற்ற மன்னன், அவரைச் சிறையிலிட்டான்; காவலாளர்கள் துன்புறுத்துவது பொறாத அமைச்சர் உளம் கலங்கி

"மின்னும் புகழா அருளாளா மெய்யே மனிதர்போல் வந்து இங்கு
என் நெஞ்சு உருக்கி உரைத்த உரை தப்பாது என வந்துயான் உரைத்தேன்
மன்னன் காண்பான் விழிகுழிய வழியை நோக்கியிரா நின்றான்
துன்னும் புரவி கொடு விரைவில் தோன்றாய் தோன்றாய் தோன்றாயே"
'ஊரார் உனைச்சிரிப்பது ஓராய் என்று உன் அடிமைக்கு
ஆராய் அடியேன் அயர்வேன் அஃதறிந்தும்
வாராய் அரசன் தமர் இழைக்கும் வன்கண்நோய்
பாராய் உன் தன்மை இதுவோ பரமேட்டி'

எனப் பலவாறு முறையிட்டார்.

இம்முறையீட்டொலி கேட்ட சிவபெருமான், கணநாதர்களை அழைத்து 'குறிப்பிட்ட நாள் தவறாமல் பாண்டியனுக்குக் குதிரைகளைச் சேர்ப்பிக்க வேண்டும், நீவிர் அனைவரும் குதிரைச் சேவகர்களாகி, காட்டிலுள்ள நரிகளை எல்லாம் குதிரைகளாக மாற்றி ஏறிச் செல்லுங்கள், நாமும் குதிரைகள் வணிகர் தலைவனாகத் தோற்றம் கொண்டு பின்னர் வருகின்றோம்' எனக் கூறினார். சிவகணநாதர்களும் நரிகளை எல்லாம் உத்தம இலக்கணம் வாய்ந்த குதிரைகளாக மாற்றி ஏறிச் சென்றார்கள். சிவபெருமானும் குதிரைவணிகனாக வேதமாகிய குதிரையின் மீதேறி நடுவண் சென்றார். குதிரைகள் வெள்ளம்போல் மதுரையை அடைந்தன; பாண்டியன் மிகமகிழ்ந்து

அமைச்சரைச் சிறையினின்றும் விடுவித்து, குதிரைகளை ஏற்றுத் தன் பந்தியில் சேர்ப்பித்தான். குதிரை கொண்டு வந்த வணிகர் தலைவரது தோற்றம் பாண்டியனது உள்ளத்தைக் கவர்ந்தது. அவ்வணிகர் தலைவனும், தான் ஒரு பெரும் குதிரை வீரன் என்பதை மெய்ப்பிக்க தான் ஏறிவந்த குதிரையை, மல்லகதி, மயூர கதி, வானரகதி, வல்லியகதி, சரகதி என்னும் ஐந்து கதிகளும், பதினெண்வகை சாரிவிகற்பங்களும் தோன்றச் செலுத்திக் காட்டினார். மன்னனும் குதிரை வணிகர் தலைவருக்குப் பரிசாகப் பொன்னாடை அளித்தான், வணிகர் அதைத் தன் கைச் செண்டால் வாங்கி அணிந்து கொண்டார். பின்னர் யாவரும் மகிழ்ந்து அவரவர் இருப்பிடம் சென்றார்கள். இந்த அமைச்சர் வாதவூரிற் பிறந்தமையால் வாதவூரர் எனவும் பாண்டியனுடைய அமைச்சர் என்ற நிலையில் தென்னவன் பிரமராயன் எனவும் வழங்கப் பெறுவார்.

51. கேழலாய்ப் பால் கொடுத்தது

30–ஆவது கதையைப் பார்க்க.

52. கேவேடராகிக் கெளிறு படுத்தது

14–ஆவது கதையைப் பார்க்க.

53. சக்கரம் மாற்கு அருளியது

திருமால், தன்னால் வெல்லமுடியாத சலந்தரனைத் தடிந்த சக்கரத்தைப் (கதை 56 பார்க்க) பெறுவதற்குச் சிவபெருமானை, நாள் ஒன்றுக்கு ஆயிரம் தாமரைமலர்களைக் கொண்டு வழிபட்டு வந்தார். ஒரு நாள் ஒரு தாமரை மலர் குறைந்தது; மலர் எண்ணிக்கை குறையாதிருக்கும் வண்ணம் தன் கண்ணைத் தோண்டி மலராகச் சாத்திக் குறையை நிரப்பினார். சிவபெருமான் உவந்து சக்கரப் படையை அருளினார்.

'நீற்றினை நிறையப் பூசி நித்தல் ஆயிரம் பூக்கொண்டு
ஏற்றுழி யொருநாள் ஒன்று குறையைக் கண் நிறையவிட்ட
ஆற்றலுக்கு ஆழி நல்கி அவன் கொணர்ந்திழிச்சுங் கோயில்
வீற்றிருந்தளிப்பர் வீழிமிழலையுள் விகிர்தனாரே.'

(தேவாரம் 4784)

'திகழு மாலவன் ஆயிர மலரா லேத்துவானொரு நீண் மலர் குறையைப்
புகழினாலவன் கண்ணிடந்திடலும் புரிந்து சக்கரம் கொடுத்தல் கண்டு அடியேன்
திகழு நின்றிருப் பாதங்கள் பரவித் தேவதேவ நின் திறம்பல பிதற்றி
அகழும் வல்வினைக் கஞ்சி வந்தடைந்தேன் ஆவடு துறையாதி யெம்மானே.'

(தேவாரம் 7898)

54. சங்கம் கவர்ந்தது

தாருகாவனத்து இருடிகளது மனைவிமார்கள், கற்புக்கு நிகராவார் தம்போல்வார் இல்லென்று செருக்குற்றிருந்தனர். இதனை உணர்ந்த இறைவன் இவர்களது செருக்கை ஒழிக்க எண்ணி பிட்சாடனர் வடிவங்கொண்டு தாருகாவனத்துக்கு எழுந்தருளினார். இவர் வருகின்ற கோலத்தைக் கண்ட இருடிகளது மனைவிமார்கள் அவரது பேரழகில் ஈடுபட்டுப் பிச்சை இடுதலோடு நிறையழிந்து தம் கை வளையல்களையும் கலத்தில் சொரிந்தனர். இதனை அறிந்த முனிவர்கள் தம் மனைவிமார் நிறையழிந்தமை கண்டு வெறுத்து, "நீவிர் நும் கற்புநிலையில் தவறியதால், மதுரையில் வணிகப் பெண்களாய்ப் பிறந்திடுக" என்ன, அவர்களும் எம் சாபம் நீங்குவது எப்போது என்றனர். அதற்கு, ஆலவாயண்ணல் நும் கையைத் தீண்டும்போது விலகும் என்றனர்.

சாபத்தை ஏற்ற அம்முனிவர் மனைவிமார், மதுரையில், வணிகர் மகளிராய்த் தோன்றி வளர்ந்து மங்கைப் பருவம் அடைந்தனர். ஆலவாய் அண்ணலும் இவர்கள் சாபத்தைப் போக்க வளையல் விற்கும் ஒரு வணிகராகி மதுரைப் பெருந் தெருவை அடைந்தார். மறை பகர்ந்த வாயால் "வளையலோஒஒ வளையல்" என்றார். இவ்வளையல் ஒலி கேட்ட மங்கையர்கள் உள்ளிருந்து வெளிப்போந்து கண்டனர். இவரது பேரழகில் ஈடுபட்டுச் சுழன்ற மனமுடையராய் நெருங்கி மொய்த்தனர்.

நெருங்கிய மங்கைமார், "வணிகரே! எம் கைகட்கு ஏற்ற அழகிய வளை இடுமின்" என்று தம் காந்தள் கைகளை நீட்டினர். அண்ணலும் கைம்மலர் பற்றினார், கண்மலர் உள்ளங்கவர வளையலும் அணிந்தனர். பின்னரும், இறைவர் கை தம் கைமேல் படவேண்டுமென்று எண்ணினர்; தம் கைவளையலை உடைத்தனர்; கைகளை நீட்டினர். இறைவரும் வளையலை இட்டனர். பல முறை இந்நிகழ்ச்சி நிகழ்ந்தன.

இந்நிலையில் வணிகரை நோக்கி, "வணிக நல்லீரே! இதுகாறும் இவ்வளை போன்ற வளையலைக் கண்டிலோம், இவைகள் எம்மை இன்ப வெள்ளத்தில் ஆழ்த்தின. நாளையும் வருவீராக, இவ்வளைக்குரிய பொருளைப் பெற்றுக்கொள்வீராக" என்றனர். "வாள்விழியீர் நாளைப் பெற்றுக்கொள்வோம்" என்று யாவரும் வியக்கும் வண்ணம் விண்ணிழி விமானத்துக்குள் சென்று சிவலிங்கத்தோடு கலந்தருளினார். இவ்வாறு வந்தவர் மங்கை பங்கனே என்று இன்ப வெள்ளத்தமுந்தி இன்புற்றனர்.

55. சந்திரனைத் தேய்த்தருளியது

60–ஆவது கதையைப் பார்க்க.

56. சலந்தரனைத் தடிந்தது

வழக்கமாக நாள்தோறும் சிவபெருமானைக் கண்டு வணங்கும் இந்திரன், ஒருநாள் இறுமாப்புடன் கைலைக்குச் சென்றான். இதனை அறிந்த சிவபெருமான் ஒரு பூதவடிவாய் அவன் எதிரில் தோன்றினார். நம் தரிசனத்திற்கு இடையூறாய் வாயிலில் இப்பூதம் நிற்கின்றது என இந்திரன் சீற்றங்கொண்டு தன் வச்சிரப்படையால் அப்பூதத்தைத் தாக்கினான். உடனே பூத வடிவம் உருத்திர வடிவமாயிற்று. இதனைக் கண்ட இந்திரன் அஞ்சித் தான் உய்யுமாறு வேண்டினான். சிவபெருமான் அவன்பால் கருணைகாட்டித் தம்பால் எழுந்த சினத்தைக் கடலில் எறிந்தார். அது ஒரு குழந்தை வடிவமாயற்று. அக்குழந்தையைக் கடல் அரசனாகிய வருணன் வளர்த்தான். ஒருநாள் அக்குழந்தை அழுத ஒலியை நான்முகன் கேட்டுக் கடலை அடைந்து, "இவ்வொலி யாது ?" என்று வருணனிடம் கேட்டான். வருணன் குழந்தையை நான்முகனிடம் கொடுக்க அதனைத் தன் இருகைகளாலும் வாங்கி மார்போடணைத்தான். அக்குழந்தை நான்முகனின் தாடியைப் பற்றி இழுத்து வருத்தியது. சலத்தால் தாங்கப் பெற்றதனால் சலந்தரன் என்று அக்குழந்தைக்குப் பெயரிட்டனர்.

இவன் தவ வலியால் பல வரங்களைப் பெற்றுத் தேவர் முதலியோரைத் துன்புறுத்தி வந்தான். இவன் சாலாந்தரம் என்னும் ஒரு நகரை அமைத்து அரசு புரிந்து வந்தான். இவன் விருந்தை என்பவளை மணந்து கொண்டு யாவரும் அஞ்சும்படி சகல செல்வங்களுடன் பலநாள் இன்புற்றிருந்தான். ஒருநாள் இவனுக்கு அஞ்சி மேரு மலையில் ஒளிந்து கொண்டிருந்த

தேவர்களை அழிக்க அங்கே சென்றான். அதனை அறிந்த தேவர்கள் திருமாலிடம் சென்று தங்களைக் காத்தருள வேண்டினார்கள். திருமாலும் அவர்கள் வேண்டுகோட்கிணங்கிச் சலந்தரனுடன் பல ஆண்டுகள் போர் புரிந்தும் அவனை வெல்ல இயலாது சென்றார். அப்போது தேவர்கள் கைலையை அடைந்து திருநந்தி தேவரின் அனுமதிபெற்றுச் சிவபெருமானை வணங்கிச் சலந்தரனால் தங்களுக்கு நேர்ந்த துன்பத்தைக் கூறிக் காத்தருளுமாறு வேண்டினார்கள். சிவபெருமானும் காத்தருள்வதாகக் கூறினார்.

திருமாலிடம் வெற்றி பெற்ற சலந்தரன், தேவர்களை எங்கும் காணாதவனாய், அவர்கள் கயிலை மலையை அடைந்தார்கள் என்பது அறிந்து அவர்களை அழிக்கச் சேனைகளுடன் கயிலைக்குப் புறப்பட்டான். சிவபெருமானது பெருமையை அறிந்த அவன் மனைவி விருந்தை எவ்வளவோ தடுத்தும் அவன் கேட்கவில்லை. கைலைக்குச் செல்லும் வழியில் சிவபெருமான் ஒரு முதிய அந்தணனாய்த் தண்டூன்றி அவன் எதிரே தோன்றி, "நீ யார்? எங்கு செல்கின்றாய்?" என்றனன். அதற்கு "பூவுலகத்திலுள்ளேன். சலந்தரன் என்னும் பெயரை உடையேன். தேவர்களையும் சிவபெருமானையும் வெல்ல இங்கு வந்தேன்" என்றான். உன்னால் அவர்களை வெல்வது அரிது, ஆயினும் நான் கிழிக்கும் இவ்வளவு பூமியைப் பேர்த்து எடுக்கவல்லையேல் உன்னால் கூடும் எனக் கூறித் தன் திருவடியினால் பூமியில் வட்டமாகக் கிழித்தார். சலந்தரன் அதனைப் பேர்த்துத் தூக்கித் தலையில் இட, அதுவே சக்கரப் படையாக அவனது உடலை இருகூறாகக் கிழித்து அவனை அறவே அழித்தது.

"பிலந்தரு வாயினொடு பெரிதும் வலிமிக்குடைய
சலந்தரன் ஆகம் இரு பிளவாக்கிய சக்கரம் முன்
நிலந்தரு மாமகள்கோன் நெடுமாற்கு அருள்செய்த பிரான்
நலந்தரு நன்னிலத்துப் பெருங்கோயில் நயந்தவனே"

(தேவாரம் 8223)

57. சேவகன் ஆகியது

முன் ஒரு காலத்தில் பாண்டியன் ஒருவன், புத்தம் சமணம் முதலிய புறச் சமயங்களைக் களைந்து வேதநெறியும் சிவாகமத்துறையும் நிலைபெற்று வருமாறு ஆட்சி செலுத்தி வந்தான். அப்போது காஞ்சியிலிருந்து அரசு செலுத்தி வந்த சமண சமயத்தைச் சார்ந்த மன்னன், இந்தப் பாண்டியனை வென்று பாண்டிய நாட்டைத் தன் ஆட்சியில் கொண்டுவரப் பலவாறு முயன்றான்;

தன் முயற்சி ஒன்றும் நிறைவேறாதது கண்டு சமண முனிவர்களைக் கொண்டு ஒரு அபிசார வேள்வி செய்து அதன் மூலமாகப் பாண்டியனைக் கொன்று நாட்டைக் கைப்பற்ற எண்ணினான். முனிவர்கள் செய்த அபிசார வேள்விக் குண்டத்திலிருந்து நீலமலை போலவும், இயமன் போலவும் ஒரு யானை எழுந்தது; முனிவர்கள், பாண்டியனையும் அவன் நாட்டையும் அழிக்குமாறு அந்த யானையை ஏவினார்கள். நிலவுலகம் பிளக்குமாறு இடிபோல் பிளிறிக்கொண்டு கண்களினின்றும் வடவைக் கனல் சிந்த ஊழிக்காற்றுப் போல் காற்று எழ, காதுகளை வீசிக்கொண்டு, குன்றுகளைத் துதிக்கையால் பற்றிச் சுழற்றிக்கொண்டு மதுரையை நெருங்கியது. யாவரும் கலங்கினர். பாண்டியன் சோமசுந்தரக் கடவுளிடம் சென்று முறையிட்டான். சிவபெருமான், மதிமுடி மறைத்து மயில்தோகை அணிந்து, உடைவாள் கட்டி, தோளிலே நீண்ட வில்லை மாட்டிச் சேவகனாகத் தோன்றிக் கீழ்த்திசை மதில் மேலுள்ள மண்டபமாகிய அட்டாலை மண்டபத்திலே நின்று, அபிசார வேள்வி யானை மதுரையை நோக்கி வரும்போது, அதன் மத்தகத்தைக் குறிவைத்து அம்பை விடுத்தார். மத்தகம் கிழிபட்டது; யானை மேகம்போல் முழங்கி நிலத்தில் விழுந்திறந்தது. யானையைத் தொடர்ந்து வந்த சமண முனிவர்களும், காஞ்சி மன்னனின் வீரர்களும் திசை தடுமாறி ஓடினார்கள். யானை இறந்து விழுந்து கிடந்ததும், பெருமிதமாக அட்டாலைச் சேவகன் நிற்பதும், பாண்டியன் பணிவுடன் அருகில் திருவடிபற்றி வணங்குவதும், மார்க்கண்டருக்காக மறலியை உதைத்துத் தள்ளிய காட்சிபோல் தோன்றிற்று.

புகைபடக் கரித்தோல் போர்த்த புண்ணிய மூர்த்தி தாளால்
உதைபடக் கிடந்த கூற்றம் ஒத்தது மத்தயானை;
சுதைபடு மதிக்கோ வேந்தன் தொழுகுலச் சிறுவன் ஒத்தான்;
புதைபடும் அமணர் காலபடரெனப் படரிற் பட்டார்.

58. சோதி தோன்றிய தொன்மை

1–ஆவது கதையைப் பார்க்க.

59. சோமன் கலையைத் தூய்மை செய்தது

60–ஆவது கதையைப் பார்க்க.

60. தக்கன் வேள்வி

நான்முகனின் பத்துப் புதல்வர்களில் மூத்தவனும், அறிவு ஆற்றல்களில் மிக்கவனுமாகிய தக்கன், தன் தந்தையின் அறிவுரைகளால், சிவபெருமானே முழுமுதற் கடவுள் என்பதைத் தெரிந்து, மானசவாவிக் கரையில் அமர்ந்து, அப்பெருமானையே தன் நெஞ்சக் கமலத்துள் இறுத்திப் பல ஆண்டுகள் தவம் செய்து பெறுதற்கரிய தலைசிறந்த வரங்கள் பலவற்றைப் பெற்றான். அவன் பெற்ற வரங்கள் எல்லாம் தேவரின் மேலாய வரங்களைப் பெற்றுத் தன் ஆணை எல்லா உலகங்களிலும் சென்று பல மக்களுடன் வாழ்வதையே முடிவாகக் கொண்டனவேயாம்; அவன் வீடு பேற்றை விரும்பவில்லை. சிவபெருமான் அருளிய வரங்களின் வலிமையால் தேவரும் அசுரரும் வழிபடவும், நான்முகன் முதலானோர் தன் சொல்வழி நிற்பவும் தக்ஷபுரியைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி செய்து வந்தான். வேதவல்லி என்னும் கற்பிற்சிறந்த பேரழகியை மணந்து ஆயிரக்கணக்கான புதல்வர்களைப் பெற்றான்; இப்புதல்வர்கள் எல்லாம் இவன் போல் இம்மை வளத்தில் ஈடுபடாது, நாரத முனிவன் நல்லுரையால் வீடுபேற்றை விரும்பித் தவம் செய்து சிவபெருமான் திருவருளால் வீடுபெற்றனர். பின்னர் இருபத்து மூன்று பெண்களைப் பெற்று அவர்கள் வழியாகத் தன் கிளையை அளவுக்கு மேல் பெருக்கமுறச் செய்தான்; பின்னும் விண்மீன் கூட்டமாகிய இருபத்தேழு பெண்களைப் பெற்று, அவர்களைச் சந்திரனுக்கு மணம் செய்து கொடுத்தான். சந்திரன், பேரழகோடு விளங்கிய கார்த்திகையையும் உரோகிணியையும் பெரிதும் காதலித்து மற்றவர்களைப் புறக்கணித்தான்; புறக்கணிக்கப்பட்ட பெண்கள், தங்கள் தந்தையிடம் முறையிட, சந்திரன் கலைகள் யாவும் தேய்ந்து பொலிவு ஒழிக எனச் சாபமிட்டான். இந்த சாபத்தால் கலைகள் குறையப்பெற்ற சந்திரன் சிவபெருமானை நோக்கித் தவங்கிடந்து கலைகள் ஒவ்வொன்றாய் நிறையப்பெற்றான். தக்கன் சுடுமொழியின் வண்ணம் நாளும் நாளும் குறைவதும், சிவபெருமான் திருவருள் வண்ணம் பின்னர் நாளும் நாளும் நிறைவதுமாக மாறி மாறிக் குறைந்தும் வளர்ந்தும், சந்திரன் நிலைபெறுவானாயினன்.

தன் சுடுமொழியை மாற்றியதால், தக்கனுக்குச் சிவபெருமானிடத்துப் பகைமை பிறந்து வளர்வதாயிற்று. புலகர் என்னும் முனிவர் நல்லுரைகளாலும் சிவபெருமானும் தனக்கு மருகனாக வருவார் என்ற வரத்தின் நினைவாலும் பகைமை தணிந்து அரசு செலுத்தி வந்தான். சிவபெருமான் அளித்த வரத்தின் பயனாக, உமாதேவி, தக்கனுக்கு மகளாய்த் தோன்றி, சிவபெருமானை அடையத் தவம் செய்தார்; சிவபெருமானும் தோன்றினார். தக்கன் தன் மகளாரின் திருமணத்தைப் பேரார்வத்துடன் தொடங்கி நடத்திக்கொண்டிருக்கும்போது, மாயமாகச் சிவபெருமான் யாவரும்

அறியாது தனித்து தவக்கோலத்துடன் வந்து உமையம்மையை இடது பாகத்தமர்த்திக் கயிலைக்குச் சென்றுவிட்டார். சிவபெருமான் இவ்வாறு செய்தது தக்கனுக்குப் பெரும் சினத்தை உண்டாக்கி விட்டது. தக்கன், தன் மகளைக் காணக் கயிலைக்குச் சென்றான்; அவனை, சிவபெருமான் அம்மையொடு அமர்ந்திருக்கும் திருக்கோயிலுட் புகாவண்ணம் பூதகணங்கள் தடுத்துவிட்டன. அடங்காச் சினத்தனாகத் தக்கன் திரும்பினான்.

சிவபெருமானுக்கு அவிப்பாகம் கொடாமல் அவரை இழிவுபடுத்த வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன், தக்கன் ஒரு பெருவேள்வி இயற்றினான்; அவன் தவவலிமைக்கு அஞ்சித் தேவர்கள் எல்லாம் வந்தனர்; அவுணர்களும் வந்தனர்; ஆனால் அகத்தியர், சனகாதி முனிவர்கள் முதலிய மெய்ப்பொருள் உணர்ந்த மேலோர் வரவில்லை. தக்கன் செயல் தகாதது எனத் ததீசி முனிவர் பலவாறு எடுத்துரைத்தும் அவன் கேட்கவில்லை. சிவபெருமான் திருப்பெயர்களைத் தாங்கியுள்ள தெய்வங்களையும் எம்பெருமானையும் ஒன்று எனக் கருதும் மயக்கத்தையும், அவன் அருளால் படைத்தல், காத்தல் செய்யும் முதல்வர்களை அவனோடு ஒத்தவர் எனக்கொள்ளும் அறியாமையையும் தவிர்த்துச் சிவபெருமானே பரம்பொருள் எனக் கொள்ள வேண்டும் என்பதை விளக்கமாக முனிவர் கூறியும் தக்கன் தெளியவில்லை.

தக்கன் வேள்வியைத் தொடங்கிவிட்டான். அவன் கட்டளைப்படி காமதேனு, பலவகை இனிய உணவுகளைக் கொண்டு குவித்து எல்லோருக்கும் படைத்தது. சிந்தாமணியும், சங்கநிதியும், பதுமநிதியும், ஐந்தருக்களும் பலவகை மணிகளையும், ஆடைகளையும், அணிகளையும் யாவர்க்கும் வழங்கின. தேவர்கள், முனிவர்கள், அந்தணர் யாவரும் மனமார வாயாரப் பலவகை உணவுகளையும் உண்டு களித்துப் பாராட்டினார்கள். எங்கு பார்த்தாலும் மகிழ்ச்சியின் பேரொலியாகவே இருந்தது, திருமாலுடைய கருடனும், நான்முகனது அன்னமும், வாசவனது ஐராவதமும், அங்கியங் கடவுளது ஆட்டுக்கிடாவும், இயமனுடைய எருமைக்கடாவும், கதிரவனது குதிரைகளும் ஒருபால் நின்று ஒலித்தன. அரம்பையர் இசை, ஒருபால் முழங்கின, எங்கும் ஒரே ஆரவாரமாக இருந்தது.

வேள்வி தொடங்கிற்று; அவரவர்க்குரிய பகுதி வேலைகளை அவரவர் செய்தனர். தக்கன் ஆகுதி செய்யப்பெறும் தேவர்களை நினைத்து அவிகளை அமுதுபோல் ஊட்டிக்கொண்டிருந்தான். இந்த நிலையில், தக்கன் தன்னை அழையாதிருந்தும், உமாதேவியார் கயிலையிலிருந்து, தக்கனது வேள்விச்சாலைக்கு வந்து சிவபெருமானையும் தன்னையும் அழையாதது பெருங்குற்றம் என்பதைத்

தக்கனுக்குக் கூறினார். தக்கன் தன் மகளாகிய உமையம்மையிடம் சிவபெருமானை இழித்துக் கூறியதோடு அம்மையையும் இகழ்ந்தான். உமையும், வேள்விச்சாலையை விடுத்துக் கயிலைக்கு மீண்டனர். ஈதெல்லாம் அறிந்த சிவபெருமான் தக்கன் வேள்வியை அழிக்கத் திருவுளங் கொண்டார். வீரபத்திரக் கடவுளும் பத்திரகாளியும், இருவர் கண்களிலிருந்தும் தோன்றி, இறைவன் ஆணையைத் தலைமேல் கொண்டு வேள்விச்சாலைக்குச் சென்றனர். இருவர் தோற்றத்தையும் கண்டு தேவர்கள் எல்லாம் நடுங்கினர். இறுதிக் காலம் வந்து விட்டது என ஏங்கினர்.

வீரபத்திரர், சிவபெருமானுக்கு உரிய அவியைக் கேட்டார்; தக்கன் மறுத்தான்; கூடியிருந்த தேவர்களைப் பார்த்தார் வீரபத்திரர், “முறையற்றவன் வேள்விக்கு நீவிரும் துணையாக வந்துள்ளீரோ” எனச் சீறினார்; தண்டத்தினால் திருமாலின் மார்பில் அடித்தார்; அவர் கீழே விழுந்தார். பிரமனை ஒரு கையால் தலையில் குட்டி வீழ்த்தினார்; அருகிலிருந்த அவன் மனைவியின் மூக்கை அரிந்தார். தேவர்களெல்லாம் ஒளிந்து கொள்ள இடம் தேடிப் பல வழியாலும் ஓடினார்கள். சந்திரனைப் பிடித்துத் தள்ளிக் காலால் தேய்த்தார், சூரியனைக் கன்னத்தில் அடித்துப் பற்களை உதிர்த்தார்; பகன் என்னும் சூரியனது கண்களைப் பிடுங்கினார். இயமனைத் தலையை வெட்டினார். குயிலுருக் கொண்டு ஓடிய இந்திரனைப் பிடித்து வெட்டி வீழ்த்தினார். அக்கினி தேவனின் கைகளையும் நாக்குகளையும் துணித்தார். அவன் மனைவியாகிய சுவாகாதேவியின் மூக்கைக் கிள்ளி எறிந்தார். நிருதியைத் தடியால் அடித்து வீழ்த்தினார். வருணனையும் வாயுவையும் எழுவாலும் மழுவாலும் தாக்கினார். குபேரனைச் சூலத்தால் குத்திக் கொன்றார். அசுரர் தலைவன் தலையை ஒரு கணையால் எய்தார். மான் உருக்கொண்டு ஓடிய வேள்வித் தெய்வத்தின் தலையைக் கணையால் அறுத்தார்; தன்னை வணங்கிய உருத்திரர்களை மன்னித்து வழி காட்டினார். மனம் கலங்கித் தக்கன் நின்றான்; அவன் தலையை வெட்டி அக்கினி தேவனை உண்ணச் செய்தார். தக்கன் மனைவி, மகள் முதலிய பெண்டிர்களைப் பத்திரகாளி தண்டித்தார். வேள்விச்சாலை அழிந்தது; அனைவரும் மாண்டனர். சிவபெருமான் உமையுடன் வேள்விச்சாலைக்கு எழுந்தருளினார்; திருமாலும் நான்முகனும் வணங்கி நின்றனர். உமையம்மை மாண்டவர்களை உய்வித்தருள வேண்டினார்; யாவரும் உயிர் பெற்றனர். தக்கனுடைய தலையை முன்னமே தீக்கடவுள் உண்டுவிட்டமையின், ஒரு ஆட்டுத் தலையைத் தக்கனுக்கு தலையாக வைத்து உயிர்ப்பித்தனர். அவனும் தன் குற்றத்திற்கு வருந்திச் சிவபெருமானை வணங்கித் திருவருட்கு இலக்கானான்.

சிதம்பரம் அருள்மிகு நடராசப் பெருமான் திருக்கோவில் வளாகத்தில் அமைந்துள்ள ஆயிரங்கால் மண்டபம் என வழங்கும் இராஜ சபையில் தருமைக் குருமகாசந்நிதானம் 26-ஆவது பட்டம் திருப்பெருந்திரு சண்முக தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிகள் அவர்களால் இந்தத் திருவாசக நூல் 30-7-2004ல் அரங்கேற்றப்படும் விழாக் காட்சிகள்
(படங்கள் 1 முதல் 22)

Guru Maha Sannidhaanam alongwith his followers entering the Thousand Pillar Hall from Lord Natarajar Sannidhi

"மலைமகள் தனை இகழ்வது செய்த மதியறு சிறுமனவனதுயர்
தலையினொடழலுருவனகரமற முனிவு செய்தவனுறைபதி
கலை நிலவிய புலவர்களிடர்களை தருகொடை பயில்பவர் மிகு
சிலை மலி மதிள் புடை தழுவிய திகழ்பொழில் வளர் திருமிழலையே"

(தேவாரம் 208)

"சுருதியான் தலையும் நாமகள் மூக்கும் சுடரவன் கரமும் முன்னியங்கு
பருதியான் பல்லுமிறுத்தவர்க்கருளும் பரமனார் பயின்றினி திருக்கை
விருதினான் மறையும் அங்கமோராறும் வேள்வியும் வேட்டவர் ஞானம்
கருதினாருலகிற் கருத்துடையார்சேர் கழுமல நகரெனலாமே"

(தேவாரம் 4072)

"எச்சன் நிணத்தலை கொண்டார் பகன் கண் கொண்டார்
இரவிகளிலொருவன்பல் இறுத்துக்கொண்டார்
மெச்சன் வியாத்திரன் தலையும் வேறாக் கொண்டார்
விறலங்கி கரங்கொண்டார் வேள்விகாத்து
உச்ச நமன் தாளறுத்தார் சந்திரனையுதைத்தார்
உணர்விலாத்தக்கன்றன் வேள்வியெல்லாம்
அச்சமெழ அழித்துக் கொண்டருளுஞ் செய்தார்
அடியேனை ஆட்கொண்ட அமலர்தாமே"

(தேவாரம் 7191)

61. தண்ணீர்ப் பந்தல் வைத்தது

மதுரையில் இராசேந்திர பாண்டியன் அரசு செலுத்தும் நாளில், காடு வெட்டிய சோழன் சோமசுந்தரக் கடவுளை யாவரும் அறிய, வந்து வந்து வணங்கிப் போக விரும்பினான். அதனால் பாண்டியனுக்குச் சில கையுறைப் பொருள்கள் அனுப்பி அவனுடைய நட்பைப் பெற்றான். பின் தன் மகளையும் இராசேந்திரப் பாண்டியனுக்கு மணம் செய்து கொடுக்க உடன்பட்டான். இராசேந்திர பாண்டியனின் தம்பியாகிய இராசசிம்மன் அதனை அறிந்தான்; தன் மூத்தோனுக்குப் பேசப்பட்ட சோழன் மகளைத் தானே மணம் செய்து கொள்ள விரும்பினான். அண்ணனை வஞ்சித்துக் காஞ்சி நகரை அடைந்தான். அதுகேட்ட சோழன்அவனை எதிர்கொண்டு அழைத்து இராசேந்திரனுக்கு என்று வரையறுத்திருந்த தன் மகளை அவனுக்குத் திருமணம் செய்து கொடுத்தான்.

பிறகு காடு வெட்டியசோழன், பாண்டிய நாட்டு அரசுரிமையைத் தன் மருமகனுக்கு ஆக்க விரும்பி இராசேந்திர பாண்டியனைப் பிடிக்கக் கருதினான். இராச சிம்மனோடு சேனைகள் சூழப் புறப்பட்டுச் சென்று மதுரைக்குச் சமீபத்தில் தங்கிப் பாடி வீடு அமைத்தான். இச்செய்தியை இராசேந்திர பாண்டியன் ஒற்றர்கள் மூலம் அறிந்தான். உடனே திருக்கோயிலை அடைந்து சோமசுந்தரக் கடவுளை வணங்கி, "பெருமானே! நள்ளிரவில் தனியனாய் வந்து உமது திருவடியைப் பணிந்து சென்ற காடு வெட்டிய சோழன், பல வரிசைகள் விடுத்து என் நட்பைப் பெற்றான்; இன்று தமியேனுக்கு எதிராகப் படை எடுத்து வந்துள்ளான்; காத்தருள வேண்டும்" என்று குறையிரந்து வேண்டினான். அப்போது "பாண்டியனே! நாளை உன் சேனையுடன் சென்று பகைவனோடு எதிர்த்துப் போரிடுக, வெற்றி உன்னுடையதாகச் செய்வோம்" என்று விண்ணினின்றும் ஒரு வாக்கு எழுந்தது. அதனைக் கேட்ட பாண்டியன் மகிழ்ச்சியுற்றுச் சோமசுந்தரக் கடவுளை வணங்கி விடைபெற்றுத் தன் இருக்கையை அடைந்தான்.

மறுநாள், பாண்டியன், தன் சேனைகளுடன் சென்று சோழனொடு போர் புரிந்தான். பாண்டியனது சிறு சேனை போருக் காற்றாது வருந்தியது. அப்போது சோமசுந்தரக் கடவுளின் திருவருளால், பாண்டியன் படைகள் சோழன் படைமுன், ஒன்று, பலவாக உருக்கொண்டு தோன்றின. இரு படைகளும் சலியாது சூரியன் உச்சிவரும் வரை போர் புரிந்தன. அப்போது சூரியன் ஊழித் தீயே போல் காய்ந்தது; அவ்வெம்மையின் கொடுமை ஆற்றாது மரங்கள் எல்லாம் கரிந்து போயின; ஆறுகளில் நீர் சிறிதும் இன்றி வறண்டது; படைகள், நிற்பதற்குக் கூட நிழல் இன்றி வருந்தின.

இவ்வாறு வெப்பத்தால் வருந்தும் சமயத்தில், கருணைக் கடலாகிய சோமசுந்தரக் கடவுள், பாண்டியன் படையின் நடுவே, நான்மறைகளும் கால்களாகப் பொருந்தத் தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்து, தவக்கோலம் பூண்டு, கங்கை நீர் நிரப்பிய ஒரு கெண்டியை ஏந்தி ஒருவருக்கு ஒன்றாய் பலருக்குப் பலவாய் உள்ள துவாரத்தினால் தண்ணீர் வார்த்து தாகத்தைத் தணித்தருளினார். பாண்டியன் படை வீரர்கள் சிவபெருமான் வைத்தருளிய தண்ணீர்ப்பந்தலை அடைந்து தண்ணீர் குடித்து இளைப்பு நீங்கினர். அதனால் மீண்டும் வலிமை பெற்று சோழன் மேல் போருக்குச் சென்று வெற்றி பெற்றனர். சோழனையும் இராசசிம்மனையும் பிடித்து இராசேந்திர பாண்டியன் முன் நிறுத்தினர். அவர்களைப் பாண்டியன் சோமசுந்தரக் கடவுள் திருமுன் விடுத்து, "பெருமானே! உமது திருவுளம் யாது ?" என்ன, "பாண்டியனே! உன் கருத்துக்கிசைந்ததைச் செய்யக் கடவை" என்று ஒரு வாக்கு

விண்ணின்றும் எழுந்தது. அதனைக் கேட்ட பாண்டியன் காடு வெட்டிய சோழனை விடுவித்து தன் தம்பியாகிய இராச சிம்மனை வேறாக விலக்கி விட்டான். பிறகு பலவளங்களும் சிறக்க வாழ்ந்து வந்தான்.

62. அறக்கடவுளும் திருமாலும் இடபமாய்த் தாங்கியது

எல்லா உலகங்களும் உயிர்களும் முடிவடைகின்ற கடையூழியில், செந்தீ பரவி எஞ்சியவற்றையும் உண்டு தூய்மை செய்யும். அப்போது சிவபெருமான், உமைகாண ஊழிக் கூத்து ஆடி மகிழ்வர். இத்தகைய கடையூழி ஒன்றில், எங்கும் செந்தீ பரந்து வரும்போது, அறக்கடவுள் தான் அழிந்து விடுவமோ என்று அஞ்சி எருது வடிவமாகச் சிவபெருமானை அணுகித் தன் நிலையை எடுத்துரைத்தான். சிவபெருமான், அறக்கடவுளுக்கு இறவாத தன்மை அருளி, ஆற்றலையும் கொடுத்துத் தனக்கு ஊர்தியாக இருக்கும் சிறப்பையும் அளித்தார். அது முதல் அறக்கடவுள் வலிமை கொண்டு சிவனுக்கு இடப ஊர்தியாகவும் ஏனையோர்க்குத் தலைவனாகவும் திகழ்கின்றான். முப்புரங்களைச் சிவபெருமான் கனல் எழ விழித்து அழித்த போது, திருமால், இடபமாகச் சிவபெருமானைத் தாங்கினார்.

63. திருமால் பன்றியாய்த் தேடியது

1–ஆவது கதையைப் பார்க்க.

64. தேவர்களை ஓட்டுகந்தது

60–ஆவது கதையைப் பார்க்க.

65. நஞ்சு அமுது செய்தருளியது

15–ஆவது கதையைப் பார்க்க.

66. நட்டம் பயின்றது

உலகம் எல்லாம் தோன்றுவதும், நிலை நிற்பதும், அழிவதும், மயக்கமுறுதலும், அருள் பெறுதலும், சிவபெருமான், தில்லையம்பலத்தும், ஒவ்வொரு உயிர்களின் உள்ளக் கருவிலும்

ஆடுகின்ற ஆட்டத்தாலே தான் ஆகின்றன என்பது அறிஞர் கொள்கை. எல்லாம் ஒடுங்கிய பேரூழியின் முடிவாகிய ஈமக்காட்டிலும் அவர் கூத்தாடுகின்றார். இவருடைய திருக்கூத்தை, நடம் என்றும் நட்டம் என்றும் நடனம் என்றும் கூறுகின்றோம். இறைவி ஒரு காலத்தில் காளியாக நின்று கூத்து ஆடினார்; அக்கூத்து கொடுங்கூத்தாய் வளர்ந்து உலகத்தை நடுங்கச் செய்தது. உலகம் எல்லாம் காளியின் கூத்துக்கு உணவாகிவிடுமோ என்ற அச்சம் தோன்றியது. அப்போது சிவபெருமான் ஆனந்தக்கூத்தனாய் நட்டம் பயின்று காளியின் கொடுங்கூத்தை ஒடுங்கச் செய்தார்.

காலதிற் கழல்களார்ப்பக் கனலெரிகையில் வீசி
ஞாலமுங் குழியநின்று நட்டமதாடுகின்ற
மேலவர் முகடுதோய விரிசடை திசைகள்பாய
மாலொரு பாகமாக மகிழ்ந்த நெய்த்தானனாரே.

(தேவாரம் 4528)

67. நந்தம்பாடியில் நான்மறையோன்

ஒரு காலத்தில், தங்கள் மரபுக்குரிய வேதம் ஓதுதலைக் கைவிட்டுப் பார்ப்பார் யாரும் ஒருமை நெஞ்சகமும் முன்னை இருபிறப்பு ஒழுங்கும் ஓங்கும் பெருமை முத்தழலும் நான்கு ஆச்சிரமும் பீடு இலங்கும் அரியபால் வேள்வி ஐந்தும் ஆதிநூல் அங்கம் ஆறும் தரும ஏழிசையும் மற்றும் தவிர்ந்து இழிதொழிலில் சார்ந்தார்.

எங்கேனும் சிலர் வேதங்களை ஓதி வந்தாலும், அவற்றின் பொருளை உணராதவராய் இருந்தனர். பொருள் உணர்ந்தார் ஒருவர் இருவர் இருந்தாலும், அழுக்காறு உடையவர்களாய்ப் பிறர்க்கு உதவாதவர்களாய் இருந்தனர். அப்போது முனிவர் சிலர் சிவபிரானை வேண்ட, அவர், வேதத்தையும் அதன் பொருளையும், திருவாலவாயில் எழுந்தருளி முனிவர்களுக்கு விளக்கிக் கூறி மறைந்தார். திருவிளையாடற்புராணத்தில் 'வேதம் உணர்த்திய திருவிளையாடலில்' இது திருவாலவாயில் நிகழ்ந்ததாகப் பேசப் படுகின்றது. திருவாதவூரடிகள் காலத்தில், இந்நிகழ்ச்சி, கடற்கரை ஊர்கள் ஒன்றிலோ, பாடி வீட்டிலோ நிகழ்ந்ததாக வழங்கப் பெற்றிருத்தலும் கூடும். தஞ்சை மாவட்டத்திலுள்ள கடற்கரை ஊர்கள் சில வேதத்தோடு தொடர்புடைய பெயர்களுள்ளனவாக இருக்கின்றன. 'நால்வேதபுரி', 'திருமறைக்காடு' என்பன எடுத்துக்காட்டுகளாகும். 'நந்தம்பாடி' என்பது ஏதேனும் ஓர் ஊரின் பெயராக இருக்கக்கூடுமா அல்லது

மதுரையம்பதியின் பகுதி ஒன்றை அடிகள் இவ்வாறு குறித்திருக்கக்கூடுமோ என்பதும் கருதற்பாலது.

மங்கையர்க் கரசி வளவர்கோன் பாவை வரி வளைக்கை மடமானி
பங்கயச் செல்வி பாண்டிமாதேவி பணிசெய்து நாள் தோறும் பரவப்
பொங்கழலுருவன் பூதநாயகன் நால்வேதமும் பொருள்களும் அருளி
அங்கயற்கண்ணி தன்னொடும் அமர்ந்த ஆலவாயாவதும் இதுவே.

(தேவாரம் 4090)

68. நரி பரியாக்கியது

50–ஆவது கதையைப் பார்க்க.

69. நாமகள் நாசியைத் தூய்மை செய்தது

60–ஆவது கதையைப் பார்க்க.

70. பஞ்சப்பள்ளியில் பான்மொழியோடு இருந்தது

பஞ்சப்பள்ளி என்பது ஒரு ஊரின் பெயராகவோ, அழகு, தண்மை, மென்மை, நறுமணம், வெண்மை என்னும் ஐவகைத் தன்மையமைந்த படுக்கையாகவோ கருதவேண்டி இருக்கிறது. ஊரின் பெயராயின் அங்கு நிகழ்ந்ததொரு தெய்வ நிகழ்ச்சியைக் குறிப்பிடுவதாகும். பள்ளியைக் குறிப்பதாயின் சிவபெருமான் சௌந்திர மாறனாகத் தடாதகைப் பிராட்டியாரை மணந்து அரசு செலுத்திய நாட்களைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம். தெளிவாகக் கூறுவதற்கில்லை.

71. பட்டமங்கையில் அட்டமாசித்தி அருளியது

முன்னொரு காலத்தில் திருக்கயிலாய மலையில் கல்லால நீழலின் கீழ்ச்சிவபெருமான் குருமூர்த்தியாய் வீற்றிருந்து, சிவகணத்தலைவர்க்கும் சனகர் முதலிய முனிவர் நால்வர்க்கும் சிவகதையினை திருவாய் மலர்ந்தருளிக் கொண்டிருந்தார். அப்போது கார்த்திகைப் பெண்களான இயக்க மாதர் அறுவரும் சைவத்தவ வேடம் பூண்டு சிவபெருமான் திருமுன் வந்து வணங்கி, “பெருமானே! அடியேங்கட்கு அட்டமாசித்தியை உபதேசித்தருளும்” என்று வேண்டினர். அது

கேட்ட பெருமான், "நீங்கள், உமாதேவியை உள்ளத்தில் தியானித்துச் சிந்திப்பீர்களாயின், அவள் உங்கள் வினைகளைப் போக்கி, அட்டமாசித்திகளையும் தந்தருள்வாள்" என்று கூறி அட்டமாசித்திகளின் கருப்பொருளை மட்டும் விளக்கி அருளினார்.

பின்னர், அவ்வியக்கியர் அறுவரும் முன்னை ஊழ்வலியால் உமாதேவியைச் சிந்தியாமல் சிவபெருமான் அருளிய அட்டமாசித்திகளின் கருப்பொருளை மறந்து விட்டனர். சிவபெருமானும் அவர்களைச் சினந்து, "நீங்கள் பட்டமங்கையில் உள்ள ஆலமரத்தின் அடியிலே கற்பாறையாய்க் கிடக்கக் கடவீர்கள்" என்று சபித்தார். இயக்கமார்கள் மனந்தளர்ந்து வணங்கி, "பெருமானே! இச்சாபத்தை நீக்கி அருள வேண்டும்" என்று குறை இரந்தனர். சிவபெருமான், "ஆயிரம் ஆண்டுகள் கற்பாறையாய்க் கிடந்தால், அதன்மேல் யாம் மதுரையினின்றும் போந்து உங்கள் சாபத்தைப் போக்கி அருள் செய்வோம்" என்றார். இயக்கிமார்கள் அறுவரும் பட்டமங்கையில் ஆலமரத்தின் அடியில் கற்பாறையாகிக் கிடந்தனர். ஆயிரம் ஆண்டுகள் கழிந்தபின், மதுரையில் எழுந்தருளியுள்ள சோமசுந்தரக் கடவுள், ஒரு ஞானாசாரிய வடிவங் கொண்டு பட்டமங்கையில் கற்பாறையாய்க் கிடக்கும் இடம் சென்று அருள் நோக்கம் செய்தருளினார். உடனே அவர்கள் அறுவரும் பழைய வடிவம் பெற்று அப்பெருமானின் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கினர். சிவபெருமான் அவர்கள் சிரமீது தம் கையை வைத்து அட்டமாசித்திகளையும் உபதேசிப்பராயினார்.

"சித்திகள், அணிமா, மகிமா, இலகிமா, கரிமா, பிராத்தி, பிரகாமியம், ஈசத்துவம், வசித்துவம் என எட்டு வகைப்படும். இவை ஞானிகளின் விளையாட்டு வகையாகும். அவற்றுள், மிக நுண்ணிய உயிர்கள்தோறும் தான் மிகச் சிறிய பரம அணுவாய்ச் சென்று தங்கும் நுண்மை அணிமா. மண்தத்துவ முதல் சிவதத்துவம் ஈறாக உள்ள முப்பத்தாறு தத்துவங்களின் உள்ளும் புறமும் நீங்காது நிறைந்திருக்கும் பெருமை மகிமா. மலையின் பாரத்தைப் போலக்கனமாக இருக்கும் யோகியை எடுத்தால் இலேசாகக் கனமற்று இருப்பது இலகிமா. இலேசான அணுவைப்போல் மெலிந்திருக்கும் யோகியை எடுத்தால் மலையில் பாரத்தைப் போல் கனமாக இருப்பது கரிமா. பாதலத்திலுள்ள ஒருவன் பிரமலோகத்தில் புகுதலும் மீண்டும் பாதலத்தை அடைதலும் பிராத்தி. வேறு உடலில் புகுதலும் ஆகாயத்தில் சஞ்சரித்தலும் தான் விரும்பிய இன்பங்கள் அனைத்தும் தான் இருக்கும் இடத்தில் நினைத்த வண்ணம் வரச் செய்தலும் பிராகாமியம். சூரியன் தனது ஒளியால் எல்லாவற்றையும் விளங்கச் செய்தல் போல உலகிலுள்ள பொருள்களனைத்தையும், மூன்று காலங்களையும், விண்ணுலகப் பொருள்களையும் தன் உடம்பின் ஒளியினால் விளங்கச் செய்து தான் இருந்த இடத்திலிருந்து அறிதலும் பிராகாமியம் ஆகும் என்பர்.

ஆக்கல், காத்தல், அழித்தல் என்னும் முத்தொழில்களையும் தன் இச்சையின்படி இயற்றி, சூரியன் முதல் ஒன்பது கோள்களும் ஏவல் கேட்ப இருப்பது ஈசத்துவமாகும். அவுணர், பறவை, விலங்கு, பூதம், மனிதர் முதலிய பலவகை உயிர்களையும், இந்திரன் முதலிய திக்குப்பாலர் எண்மரையும் தன் வசமாகச் செய்து கொள்வது வசித்துவமாகும்.'' என்று சிவபெருமான் இயக்கியர் அறுவர்க்கும் அட்டமாசித்திகளை விளங்க அறிவித்தருளினார். இயக்கிமார் அறுவரும் பெருமான் உபதேசித்தருளிய அட்டமாசித்திகளை உமாதேவியைத் தியானம் செய்து நன்கு பயின்றபின் கயிலையை அடைந்தனர்.

குறிப்பு: அட்டமாசித்திகளைப் பற்றி வேறுவிதமான விளக்கங்களும் உள்ளன. கதை 23—ஐப் பார்க்கவும்.

72. பண்சுமந்த பாடற் பரிசு படைத்தருளியது

மதுரையில் வரகுண பாண்டியன் அரசு செலுத்திவரும் நாளில் பாணபத்திரன் என்னும் ஒரு யாழ்ப்பாணன், பாண்டியன் சபையில் யாழ் வாசித்து வருவது வழக்கம். ஒரு நாள், ''நமக்கு இனி அறிவாய் இருப்பது சோம சுந்தரக் கடவுளே'' என்று கருதி அன்று முதல் சோமசுந்தரக் கடவுளின் திருக்கோயிலில் மூன்று காலமும் இசை பாடும் நியமம் பூண்டான். இறைவன் திருமுன் பாடுதலேயன்றி வேறு தொழில் இன்மையால் வறுமையினை அடைந்தான். அதனைப் பொறாத சோமசுந்தரக் கடவுள், ஒவ்வொரு நாளும் சிறிது பொருள் அளிக்க அதனைப் பாணபத்திரன் பெற்றுச் சென்று யாவர்க்கும் கொடுத்து கவலை இன்றி வாழ்ந்து வந்தான்.

இவ்வாறு நாள்தோறும் கொடுத்தருளிய பெருமான் சில காலம் சென்ற பின் ஒன்றும் கொடாது ஒழிந்தார். பாணபத்திரன் வறுமையால் துன்பமுற்றான். ஒரு நாள் சோமசுந்தரக் கடவுள் அப்பாணபத்திரன் கனவில் தோன்றி, ''அன்பனே! இதுவரை பாண்டியனது பொருளைக் கவர்ந்து கொடுத்தருளினோம். எம்மிடம் அன்பு வைத்துள்ள பாண்டியன் அறியின் வேறாக நினைத்து விடுவான். உன்னைப் போலவே நம்மிடம் அன்பு கொண்டுள்ள சேரமானுக்கு ஓலை எழுதித் தருவோம். அங்கு செல்லக்கடவை'' என்று கூறியருளி ''மதிமலி புரிசை மாடக்கூடல்'' என்னும் திருமுகப் பாசுரம் ஒன்று எழுதிக் கொடுத்து மறைந்தார். பாணபத்திரன் விழித்தெழுந்து அதனைக் கண்டு மகிழ்ந்தான்.

பிறகு பாணபத்திரன் தான் பெற்ற திருமுகத்தோடு இறைவனை வணங்கி, மலைநாட்டு திருவஞ்சைக் களத்தை அடைந்தான். அந்நகரில் உள்ள ஒரு தண்ணீர்ப் பந்தலில் தங்கினான். சோம சுந்தரக் கடவுள் அன்றிரவு சேரமான் கனவில் தோன்றி, "மன்னனே! பாணபத்திரன் நம் அடியவன். அவன் உன்னைக் காண நம் திருமுகம் பெற்று வந்திருக்கிறான். அவனுக்கு அரிய பொருளைக் கொடுத்து விரைந்தனுப்புக"என்று கூறி மறைந்தார். சேரமான் விழித்தெழுந்து அமைச்சரிடம் கூறி பாணபத்திரரைத் தேடிக் கண்டு வர ஏவலாளரை அனுப்பினான். அவர்களும் சென்று தேடி தண்ணீர்ப் பந்தலில் தங்கி இருக்கக் கண்டு அதனை அரசனுக்குத் தெரிவித்தனர். உடனே சேரமான் நாயனார் சென்று பாணபத்திரனை எதிர்கொண்டு வணங்கி திருமுகத்தை முறைப்படி வாங்கி வணங்கிக் கண்ணுற்றார். அதில், "மாடங்கள் நிறைந்த மதுரையில் எழுந்தருளியுள்ள சிவனாகிய யாம் எழுதி அனுப்பும் செய்தி. நீருண்ட மேகத்தைப் போல புலவர்களுக்கு வரையாது அளிக்கும் சேரமான் காண்க; இத்திருமுகம் கொண்டு வரும் பாணபத்திரன் நின்போல் எம்மிடம் அன்புடையவன். அவன் நின்னைக் காண வருகின்றான். அவனுக்குப் பெருநிதி கொடுத்தனுப்புவது" என்று சோமசுந்தரக் கடவுள் வரைந்தருளிய செய்தியைக் கண்டு மகிழ்ச்சி அடைந்தார்.

சோமசுந்தரக் கடவுள் (திருஆலவாயுடையார்) பாணபத்திரர் மூலமாக சேரமான் பெருமாள் நாயனார்க்கு எழுதிக் கொடுத்த 'திருமுகப் பாசுரம்'

"மதிமலிப் புரிசை மாடக்கூடல்
பதிமிசை நிலவு பால்நிற வரிச்சிற(கு)
அன்னம் பயில் பொழில் ஆலவாயின்
மன்னிய சிவன் யான் மொழிதரு மாற்றம்
பருவக் கொண் மூப்படி எனப் பாவலர்க்கு
ஒருமையின் உரிமையின் உதவி, ஒளிதிகழ்
குருமா மதிபுரை குலவிய குடைக்கீழ்ச்
செருமா உகைக்கும் சேரலன் காண்க
பண்பால் யாழ்பயில் பாணபத்திரன்
தன்போல் என்பால் அன்பன்; தன்பால்
காண்பது கருதிப் போந்தனன்;
மாண்பொருள் கொடுத்து வரவிடுப்பதுவே"

பிறகு, சேரமான் நாயனார் பாணபத்திரனுக்கு அமுது செய்வித்து முறைப்படி உபசரித்தார். 'வரவிடுப்பது' என்று கட்டளையால் சேரமான் தம் கருவூலத்தைக் காட்டி "இப்பொருளை எல்லாம் நீரே கைக்கொண்டுபோம்" என்று கூற, பாணபத்திரன் சேரமானை வணங்கி, தனக்கு வேண்டிய அளவு பொருளைப் பெற்றுக் கொண்டு அவரிடம் விடைபெற்றுப் புறப்பட்டார். பாணபத்திரன் மதுரையை அடைந்து சோமசுந்தரக் கடவுளை வணங்கினான். பிறகு, தான் கொணர்ந்த பொருள்கள் அனைத்தையும் யாவர்க்கும் வேண்டுவன வழங்கி மகிழ்ச்சியோடு வாழ்ந்து வந்தான்.

வரகுண பாண்டியன் வரலாறு

வரகுண பாண்டியன் சிறந்த சிவபக்தன். வேப்பம் பழங்களைச் சிவலிங்கம் எனக் கருதி வழிபட்டவன். தவளைகள் ஒலியை வேத பாராயணமாக எண்ணிப் பரிசில் வழங்கியவன். இடைமருதூர் கோவிலில் கிடந்த நாய்க்கூட்டத்தை தானே எடுத்து துப்புரவு செய்தவன். இத்தகைய அன்பன் திருமணம் புரிந்து கொண்டான். மண அறையை விட்டு எழுந்ததும், தன் மனைவி மிக்க அழகியாக இருப்பதை எண்ணிச் சிறந்த பொருள்கள் சிவபெருமானுக்கு உரியன ஆயிற்றே, ஆதலால் இவளை மகாலிங்க மூர்த்தியினிடமே அனுப்பி விடுவோம் என்று எண்ணினான். திருக்கோவிலுக்கு அழைத்துச் சென்றான். மகாலிங்க மூர்த்தியை ஏற்றுக் கொள்ளும் வண்ணம் வேண்டினான். பெருமானும் தமது சிவலிங்கத் திருமேனியில் அவள் மறைய இடம் தந்து கருணைபாலித்தார். அரசன் மகிழ்ந்து அரண்மனைக்குச் சென்றான். மறுநாள் விடியற்காலை, அருச்சகர் வழிபாட்டிற்காக வந்தபோது, சிவலிங்கத் திருமேனியில் பெண்ணின் வலக்கை மட்டும் தொங்கிக் கொண்டு இருந்ததைக் கண்டு அதிசயமுற்று, அரசனிடம் தெரிவித்தார். அரசனும் திருக்கோவில் சென்று, கண்டு, என்ன குறையோ என்று வருந்திக் கண்ணீர் சொரிந்தான். இறைவன் அசரீரியாக "திருமணக் காலத்தில் இக்கை உன்னால் தீண்டப்பெற்றது; மற்றும் அதனை விட்டு வைத்து உன் அன்பை உலகவர் உணர்ந்து ஈடேறவும், 'பெரிய அன்பின் வரகுண தேவன்' என உன்னைப் பாராட்டுவதற்காகவும் விட்டு வைத்தோம்" என்று கூறி அருளினார்.

73. பதஞ்சலிக்கு அருளியது

தாருகாவன முனிவர்களுடைய ஆணவத்தை அழித்து சிவபெருமான், அம்முனிவர்கள் ஏவிய முயலகன் மீது திருவடியை ஊன்றித் திருநடஞ்செய்த ஆனந்தக் காட்சியில் முழுகித்

திளைத்த ஆதிசேடன், மறுமுறையும் அவ்வருட் காட்சியைக் காணவேண்டும் என்ற தன் தணியா வேட்கையைத் திருமாலிடம் விண்ணப்பித்தான். அவ்விண்ணப்பத்திற்கு இரங்கி, திருமால், ஆதிசேடனுக்கு விடைகொடுத்தார். ஆதிசேடன், சுடர்மணிகள் இமைக்கும் தன்ஆயிரம் முடிகளுடனும் கயிலையில் வடபால் சென்று, சிவபெருமானை நோக்கிக் கடுந்தவம் இயற்றினான். இவன் கடுந்தவத்தைக் கலைக்கப் பிரமன் எதிர்வந்து பல நற்பேறுகளை வழங்கினான். ஆதிசேடனோ, எத்தேவரையும், எப்பேற்றையும் சிறிதும் பொருட்படுத்தாது, சிவபெருமானது ஆனந்தக் கூத்தைக் காண வேண்டும் என்ற ஒரே உறுதியில் நிலைபெற்றுக் கடுந்தவத்தை மேலும் மேலும் கடுமையாக்கி நின்றான். அவன் உறுதியை வியந்த சிவபெருமான், பெண்ணொரு பாகனாக அண்ணல் ஆன்மீது தோன்றி ஆதிசேடனுக்குக் காட்சியளித்து "எவரும் கண்டு அஞ்சும் இப் பேருருவினை மாற்றிக் கொண்டு, தில்லைக்குச் சென்று, அங்கு புலிக்கால் முனிவன் அமைத்துள்ள துறவோர் இருக்கையுள் அமர்ந்து, அங்கு நிலைபெற்றுள்ள சிவலிங்கத்தை புலிக்கால் முனிவனுடன் வழிபட்டு வருக; யாம் அத்திருப்பதிக்கண் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் என்னும் ஐந்து அருட்செயல்களையும் இடைவிடாது இயற்றும் ஆனந்தக் கூத்தினை, யாவரும் காண அம்பலத்தில் ஆடி, நினக்கும் புலிக்கால் முனிவருக்கும், ஏனை அடியவர்களுக்கும் அருள் செய்வோம்" எனத்திருவாய் மலர்ந்து மறைந்தார். அவ்வாறே ஆதிசேடனும் தன் பேருருவினையும் ஆயிரம் மணிமுடிகளையும் துறந்து பதஞ்சலி என்னும் நாமம் பூண்டு சிவபெருமானது அடியானாகத் தில்லையை அடைந்து ஆனந்தக் கூத்தினைக் கண்டுப் பேரானந்தம் உறுவானாயினன்.

மதுரையில் இறைவன் திருமணம் காணச்சென்ற பதஞ்சலி முனிவர், இறைவனது தில்லையம்பலத் திருக்கூத்தைக் கண்டு வணங்கியே உண்ணும் நியமம் உடையவராகையால், திருமண விருந்தில் உண்ணாது விடைபெற்றார்; சிவபெருமான் அவருக்காக வேண்டித் தில்லையில் ஆடும் திருக்கூத்தை வெள்ளியம்பலத்தில் ஆடித்திருவருள் செய்தார்.

74. பரிப்பாகன்

50–ஆவது கதையைப் பார்க்க.

75. பாண்டியற்குப் பரகதி அருளியது

சிவபெருமான் தடாதகைப் பிராட்டியாரை மணந்து சுந்தர பாண்டியனாக வீற்றிருக்கும்போது, பிராட்டியாரின் தாயாகிய காஞ்சனமாலை, கடலாடவேண்டும் என்று விரும்ப, பெருமான் ஒரு கடலன்றி எழுகடலையும் மதுரைக்கு வரவழைத்தார். கணவனோடு கடலாடுதலே தலைசிறந்தது என்பதை நன்குணர்ந்த காஞ்சனமாலையைத் தன் கணவன் இல்லாத குறை வருத்தியது. இஃதறிந்த எம்பெருமான், இந்திரனோடு ஒரு சேர தேவலோகத்தில் வீற்றிருந்த மலையத்துவச பாண்டியனை மதுரையம்பதிக்கு வருமாறு பணித்தனர். விண்சென்ற மலையத்துவசன் மீண்டும் மண்ணுலகில் வரக்கண்ட மக்கள் எல்லாம் மகிழ்ந்தனர். காஞ்சனமாலையும் மங்கலக்கோலம் பூண்டு மலையத்துவசனோடு எழுகடலும் ஆடினாள். கடலாடிய பின்னர் இறைவன் திருவருளால், பாசம் ஒழிந்தவர்களாய் அம்மையப்பரது திருஉருவமாகிய சிவசாரூப வடிவை மண்ணுலகம் எல்லாம் மகிழ்ந்து வணங்குமாறு பெற்று சிவலோகத்திலிருந்து இழிந்து வந்துள்ள ஒரு தெய்வ விமானத்தில் ஏறிவீற்றிருந்தனர். அவ்விமானம், இவர்களை ஏற்று, பூலோகத்தினின்றும் நீங்கி, இரவியும், மதியும் நிலவும் புவலோகத்தையும், இந்திரன் வாழும் சுவலோகத்தையும், இருடிகள் சித்தர்கள் வசிக்கும் மகலோகத்தையும், பிதிரர் முதலியோரது சனலோகத்தையும், சனகர் முதலியோர் தவம் செய்யும் தவலோகத்தையும், பிரமனது சத்தியலோகத்தையும், திருமாலுடைய வைகுந்தமாகிய நவ–லோகத்தையும் கடந்து, சிவலோகத்தில் கொண்டு உய்த்தது. பாண்டியனும் அவன் மனைவியும் எல்லா உலகங்களுக்கும் மேலாய சிவலோகம் சென்று சேர்ந்தனர். அங்கு அவர்கள் பேரின்பம் நுகர்ந்து கொண்டு வீற்றிருப்பாராயினர்.

76. பாதகமே சோறு பற்றியது

பொன்னிநதி பொய்யாதளிக்கும் புனல் நாட்டில் மண்ணி நதியின் தென்கரையில், சேய்ஞலூர் என்னும் மூதூர் உளது. அவ்வூரில், மறையோர்கள், செல்வச் சிறப்புடனும் அறு தொழிலின் மெய்ம்மை ஒழுக்கம் குன்றாமலும் வாழ்ந்து வந்தார்கள். அவர்களுள் காசிபகோத்திர மரபில் எச்சதத்தன் என்பவன் ஒருவன் இருந்தான். அவன், சுற்றம் விரும்பும் பவித்திரை என்பாளை மணந்து, சிறப்புடன் இல்லறம் நடத்தி வந்தான். இவர்களுக்கு, நல்வினைப் பயனால் ஓர் ஆண்மகவு பிறந்தது. அம்மகவுக்கு விசாரசருமன் எனப் பெயரிட்டனர். அம்மகவும் முந்தை அறிவின் தொடர்ச்சியினால், தம்மரபிற்குரிய எல்லாக் கலைகளும் உரிய காலத்தே பயின்று அறிவு நிரம்பப் பெற்றது. ஆண்டு ஏழு நிரம்பியபின் பெற்றோர்கள் அவருக்கு உபநயனம் செய்து முடித்தனர். அவர்

பிறகலைகள் எல்லாம் பயின்றுவருநாளில் எல்லாக் கலைகட்கும் பொருளாய் இருப்பது இறைவன் கழலே என உணர்ந்து இறைவன்பால் ஆராத காதல் கொண்டு திகழ்ந்து வந்தார்.

ஒருநாள் அவர், மாட்டுக் கிடையுடன் சென்றார். அப்போது மாடுமேய்க்கும் இடையனை, ஒரு பசு, தன் கொம்பால் குத்த அவன் அதனைக் கோல்கொண்டு அடித்தான். அதனைக் கண்டு வெகுண்டு ஆவின் பெருமையை ஆயற்கு எடுத்து உரைத்தார். இறைவன் திருமுடிமேல் ஆடி அருளுதற்கு திருமஞ்சனம் ஐந்தும் அளிப்பது ஆவே யாகும் என உணர்ந்தார். அங்கு நின்ற ஆயனை நோக்கி, ''இனி நிரை மேய்ப்பொழிக நீ; யானே இந்நிரை மேய்ப்பன்.'' என்றார், இடை மகனும் அஞ்சி நிரையை விட்டகன்றான். அவர் நாள்தோறும் நிரையை, புல் நிறைந்த இடங்களில் மேய்த்து, தண்ணீர் ஊட்டி, நிழலில் அமரச் செய்து, பால் உதவும் காலத்து உடையோர் இல்லந்தோறும் உய்த்து வந்தார். முன்னையினும் நிரை பல்கி பால் அதிகம் சுரப்பதைக் கண்ட மறையாளர்கள் மனம் மகிழ்ந்தனர்.

இவ்வாறு நிரை மேய்த்து வருங்கால் மண்ணி நதியில் ஆற்றிடைக் குறையில், ஓர் ஆத்தி மரத்தின் கீழ், சிவபெருமான் திருமேனி மணலால் ஆக்கி, சிவாலயமும் கோபுரமும் வகுத்து அமைத்தார். ஆத்தி மலரும் செழுந்தளிரும் கொய்து பூங்கூடையினில் கொணர்ந்து, குடம் நிறைய பசுக்களின் பாலைக் கறந்து தாம் ஆக்கிய இறைவன் திருமேனிக்கு திருமஞ்சனமாட்டி மலரால் அருச்சித்து வந்தார். ஒரு நாள் இதனைக் கண்ட அயலான் ஒருவன் மறையவர்களிடம் சென்று நடந்ததைக் கூறினான். அதுகேட்ட மறையோர்கள் சபைகூட்டி அச்சிறுவனின் தந்தையாகிய எச்சதத்தனை அழைத்து, ''உன் மகன் ஆகுதிக்குக் கறக்கும் பசுக்களை எல்லாம் மேய்ப்பான் போல ஓட்டிச் சென்று பாலைக் கறந்து மணலில் உகுத்து வருகின்றான்'' என்றார்கள். இதனை அறியாத எச்சதத்தன், ''அவ்வாறு நடக்குமாயின் குற்றம் என்னுடையதே'' என்று அச்சத்தோடு கூறினான். அன்றிரவு முழுதும் ''நம் குடிக்குப் பழி வந்ததே'' என்று கவன்று உறங்காதிருந்தான்.

மறுநாள் மகன் ஆக்களை எல்லாம் ஓட்டிச் சென்ற பின் அவன் அறியாது சென்று மறைந்து இருந்து நடப்பனவற்றை எல்லாம் கண்டான். அச்சிறுவன் வழக்கம்போல் இறைவன் திருமேனியை மணலால் அமைத்து மலரால் அருச்சனை செய்வதைக் கண்டு அம்மறையவன் வெகுண்டு தன் கையில் உள்ள தண்டால் தன் மகன் முதுகில் புடைத்தான். இவ்வாறு பலகாலும் அடிக்க அச்சிறுவன் திருமஞ்சனமாட்டும் ஆர்வத்தால் பொறுத்திருந்தான். அதுகண்டு தந்தையார் வெகுண்டு திருமஞ்சனக் குடப்பாலை காலால் இடறிச் சிந்தினார். இதனைக் கண்ட சிறுவன், தன்

தந்தை என்று அறிந்தும், அத்தந்தையின் தாள்கள் சிந்தும்படி மருங்கு கிடந்த கோலை எடுத்து எறிந்தான். அது மழுவாகி மறையவன் தாளைத் துணிக்க, மறையவனும் மண்மேல் வீழ்ந்தான். இதனை உணர்ந்த சிவபெருமான் வெளித்தோன்றி, "நம் பொருட்டால் தந்தை விழ எறிந்தாய். அடுத்த தாதை இனி உனக்கு நாம்" என்று கூறி, தொண்டர்கட்கு அதிபனாக்கி சண்டேசர் என்ற பதத்தைக் கொடுத்தருளினார். தேவர்கள் மலர்மாரி பொழிய கணநாதர் பாடி ஆட தாதை தாள் தடிந்த அம்மறைச் சிறுவர் சிவனார் மகன் ஆயினார்.

77. பாம்பை அணியாகக் கொண்டது

கருடனும் பாம்பும் ஒரு தந்தையின் இரு மனைவியரின் மக்கள்; இவர்களுக்குள் பல காரணங்களால் பகைமை ஏற்பட்டு கருடன் பாம்புகளைத் துன்புறுத்துவதாயிற்று; அவ்வாறு துன்புறுத்தப் பெற்ற பாம்புகள், கருடனுக்கு அஞ்சி, சிவபெருமானிடம் அடைக்கலம் புக்கன; அவர், அவற்றை அணிகளாக அணிந்துகொண்டார். பின்னர், தாருகாவன முனிவர் வேள்வியிலிருந்து தன்பால் சினந்து வந்த பாம்புகளையும் இவற்றோடு சேர்த்து அணியாகக் கொண்டார். மலையரையன் மகளாரைத் திருமணம் செய்து கொள்ளச் சென்றபோது தான் கொண்ட மணமகன் கோலத்திற்கேற்ப இப்பாம்புகளைத் தலைசிறந்த அணிகளாக மாற்றிச் சென்றார்.

78. பாலகனாகிய பரிசு

35-ஆவது கதையைப் பார்க்க.

79. பாலகனுக்குப் பாற்கடல் ஈந்தது

காமதேனு என்னும் தெய்வீகப் பசுவின் பாலை அருந்தி அதன் சுவையை நன்கு தெரிந்த வியாக்கரபாத முனிவரின் குழந்தையாகிய உபமன்யு, சுவைமிக்க பால் வேண்டும் என்று சிவபெருமானை நோக்கி அழுதது. சிவபெருமான் பாற்கடலையே அவருக்கு அருளினார்.

80. பிட்டு அமுது செய்தருளியது

மாணிக்கவாசகர் வரலாறு பார்க்க.

81. பிறையை அணிந்தது

தக்கனுக்குப் பல பெண்கள் பலகாலங்களில் பிறந்திருந்தார்கள்; அவர்களுள், ஒருகாலத்துத் தோன்றிய இருபத்தெழுவரைத் தக்கன், சந்திரனுக்கு மனைவியராக மணம் செய்து கொடுத்திருந்தான்; சந்திரன் இரு பெண்களிடம் மட்டும் மிகவும் காதலுடையவனாய், ஏனையோரைப் புறக்கணித்திருந்தான். தன் பெண்கள் எல்லோரையும் ஒரேபடியாக ஏற்று வாழாமல், இருவரிடம் மட்டும் பேரன்பும் ஏனையோர் அனைவரிடமும் புறக்கணிப்பும் கொண்டிருந்தமைக்குத் தக்கன் பொறாமல் சந்திரனுடைய கலைகள் அனைத்தும் தேய்ந்து ஒழியுமாறு வெகுண்டு உரைத்தான். அவ்வாறே ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு கலையாகத் தேய்ந்தது; ஒரே ஒரு கலை மட்டும் எஞ்சியிருந்தது. சந்திரன் சிவபெருமானைப் புகல் அடைந்து வணங்கினான். தாழ்ந்தோரை உயர்த்தும் தாழ் சடையோன், ஒற்றைக்கலையனாக நின்ற சந்திரனைத் தன் தலைக்கு அணியாக அணிந்தான். இறைவன் அருள் பெற்றவுடனே மீண்டும் கலைகள் வளரத் தொடங்கின. இங்கு குறிப்பிடுவது சிவபெருமான் தலையில் அணிந்த ஒரு கலையோடு நின்ற சந்திரனாகிய பிறை.

82. புலித்தோல் அணிந்தது

33–ஆவது கதையைப் பார்க்க.

83. புலிமுலை புல்வாய்க்கு அருளியது

தென்பாண்டி நாட்டில், ஒரு கடப்பங்காட்டில், ஒரு பெண்மான் கூட்டத்தை விட்டுத் தனியாகத் தங்கியிருந்தது. அது மேயும்போதும் தண்ணீர் குடிக்கும்போதும், தன் குட்டிகளைப் புதரில் மறைத்து வைத்துச் செல்லுவது வழக்கம்; ஒரு நாள், நீர்த்துறையில் தண்ணீர் குடிக்கும்போது, ஒரு வேடன் அந்தப் பெண்மானை அம்பால் எய்து கொன்றுவிட்டான். நெடுநாழிவரைத் தாய்மானிடம் பால் குடிப்பதற்காகக் காத்துக் கொண்டிருந்த சிறு மான் குட்டிகள், தாயைக் காணாது உணவாகிய பால் பெறுதற்கு எவ்வித வழியும் இல்லாதனவாய் இடர்ப்பட்டன. கன்றுகளின் துன்பத்தைக் கண்ட சிவபெருமான், அக்காட்டிலிருந்த ஒரு பெண்புலியை அம்மான் கன்றுகளுக்குப் பால் கொடுக்கும்படிக் கட்டளையிட்டார்; அவ்வாறே அப்பெண்புலியும், மான் கன்றுகளுக்குப் பால் கொடுத்துப் பாதுகாத்து வளர்த்தது.

84. மண்சுமந்து அருளியது

மாணிக்கவாசகர் வரலாறு பார்க்க.

85. மலைமகளை ஒரு பாகம் வைத்தது

இமயமலைத் தெய்வமாகிய மலையரசனின் தவத்துக்கு இரங்கி உமையம்மையார் அவன் மகளாகப் பிறந்தார். சிவபெருமானை நோக்கி நோன்பு நோற்று அப்பெருமானால் விதிப்படி மணம் செய்து கொள்ளப் பெற்று, உலகியல் இடையறாது நடைபெறும் வண்ணம் எப்போதும் அப்பெருமானுடைய இடப்பாகத்தில் வீற்றிருப்பாராயினார்.

86. முப்புரம் எரித்தது

வானத்தில் பறக்கும் வலிமைபெற்ற பொன், வெள்ளி, இரும்புகளாலாகிய கோட்டைகளை உடையவர்களான மூன்று அரக்கர்கள் எப்போதும், தேவர்களுக்கு பெருந்துயர் விளைத்து வந்தனர். தேவர்கள் எல்லாம் தேராகவும் தேரின் பகுதிகளாகவும், படைக்கலமாகவும், படைக்கலப் பகுதிகளாகவும் மாறி, சிவபெருமானைத் தேரில் வீற்றருளச் செய்து அந்த அசுரர்களுடன் போருக்குப் புறப்பட்டனர். அசுரர்கள் எதிர்ப்பட்ட அளவில், தேவர்கள், ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தங்கள் தனிப்பட்ட வலியினாலும், அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்துள்ள ஆற்றலினாலும் முப்புர அசுரர்கள் வீழ்ச்சியடைவார்கள் எனத் தருக்கி நின்றார்கள். இது உணர்த்த சிவபெருமான் புன்னகை பூத்தார்; முப்புரங்களும் எரிந்து ஒழிந்தன.

87. யானைக்கு அருள் செய்தது

3–ஆவது கதையைப் பார்க்க.

88. யானைத்தோல் போர்த்தது

2–ஆவது கதையைப் பார்க்க.

89. மண்டோதரிக்கு அருளியது

25–ஆவது கதையைப் பார்க்க.

90. வீரபத்திரரால் தேவர்கள் புண்பட்டது

60–ஆவது கதையைப் பார்க்க.

91. தாருகாவனத்தில் பிட்சாடனர்

33–ஆவது கதையைப் பார்க்க.

92. வேடுவன் ஆனது

45–ஆவது கதையைப் பார்க்க.

93. வேலம்புத்தூரில் விட்டேறு அருளியது

தமிழின் இனிமையை இடைவிடாது துய்ப்பதற்காக ஒரு காலத்து, தமரநீர்ப் புவனம் முழுதும் ஒருங்கு ஈன்ற அன்னை, தடாதகைப் பிராட்டி என்ற பெயருடனும், தனி முதலாகிய சிவபெருமான் சௌந்திரபாண்டியன் என்ற பெயருடனும், குமரவேள், உக்கிர குமார பாண்டியன் என்ற பெயருடனும், தென்பாண்டி நாட்டுத் திருவாலவாயில் தென்னவர் குல முன்னவராய்த் தோன்றியருளி ஆட்சி செய்தனர். அக்காலத்தில், வேலம்புத்தூர் என்ற ஊரில், சிவபெருமான் உக்கிரகுமாரருக்கு, வேல், வளை, செண்டு என்னும் படைக்கலங்களைக் கொடுத்தருளினர். தாய், தந்தை, தனயன் மூவரும் தமிழ்ச்சுவையைப் பருகித் தமிழ் நாட்டைக் காத்துத் தெய்வத் திருப்பதியாய்த் திகழ்வித்து அருளினர்.

திருச்சிற்றம்பலம்

THIRUVAACHAKAM STORIES

1. Identification Efforts towards Origin and End

Lord Brahma, the creator of the universe has a time span of 12,000 divine years for each day and another 12,000 divine years for each night. In terms of time-span, 12,000 divine years would tantamount to 4,320,000,000 earth-years. During Lord Brahma's night-time (between sunset and dawn) there would be unusual stillness, with no activity whatsoever, and the entire universe would remain absorbed (submerged) in a static condition. It is called the periodical termination of an 'Age' or 'Kalpa'. At such a night, Lord Brahma felt desperately to ascertain who is the chief of the universe. Then he went to Lord Vishnu who was residing cosily on a thousand-eyed-cobra Ananthan's head, over the ocean of milk and making his presence felt everywhere.

Lord Brahma touched Lord Vishnu and asked him "Who are you - Tell me?". Lord Vishnu replied "Welcome my son - Don't you know that I am the Supreme Being solely responsible for the entire creation of the Universe, preservation and dissolution". Lord Brahma refuted his statement and asserted that he is the only Supreme Being and not Lord Vishnu.

The dispute (between Lord Brahma and Lord Vishnu) remained unresolved in regard to the supremacy of the one over the other, and in regard to the subject who would constitute the Supreme Being. Lord Vishnu further had brought to notice that Lord Brahma had actually emerged from his divine body (from the navel). At this juncture, a 'Pillar-of-Fire', most impressive in titanic proportions arose within the cosmos without having any beginning or end. Also an eternal voice was heard as under "Among you both who can reach first the top (head) or the bottom (feet) will have the supremacy over the other"

In order to seek illumination on the issue relating to supreme reality Lord Vishnu took the shape of a blue-complexioned-boar and gnawed into the bowels of the earth in order to know precisely the 'base' of the structure. On the other hand, Lord Brahma took the form of a beautiful-swan and rose-up to great heights into the skies to find the 'summit'.

After wandering for several thousands of years in search of truth to unveil the mystery behind the 'cosmic creation', both Lord Vishnu and Lord Brahma returned, utterly exhausted and humiliated. Soon after, "The Pillar of Fire" had transformed itself into an extraordinary "Civa Linga" reaching infinity, and proclaimed that "He alone was Brahmman - the supreme reality" and thereby suppressed the egoism and self deception of Lord Vishnu and Lord Brahma. With great devotion and humility, Lord Vishnu and Lord Brahma offered prayers to the Civa Linga. Besides, Lord Civa was infuriated on account of a big-lie propagated by Lord Brahma stating that he had identified the 'summit of creation'. Therefore, he wrenched out Lord Brahma's fifth-head, and as a result Lord Brahma had to get along thereafter with four heads only.

2. Killing of Elephant - Demon and Wearing its Skin

There was a demon in the form of an wild elephant, who had received great boons by performing intense-tapas (Devotion) to Lord Brahma. Thereby the demon had acquired infinite physical-strength, second to none, along with other blessings such as longevity and great wealth. The demon roamed about the three lokas viz., the heaven, the earth and the hell, and plundered and destroyed possessions. He created havoc over wide areas and constantly disturbed peace. Besides he put to flight the bodyguards, and managed to twist and pull out the tail of the white-elephant: Iraavatham owned by Indira. After perceiving the vast destruction, devas and sages, as well as men and women abandoned their apartments and belongings and had sought refuge at the sacred town of Kasi.

Not knowing his myriad-strength before the Almighty Lord Civa, the demon who was bloated with conceit had decided to fight against those who had escaped to Kasi-town. When the demon stood before the Kasi-temple making thunderous sounds to commence fight, Lord Civa in order to protect his devotees, immediately appeared and kicked out the demon, and cut his trunk in no time. After evoking terror, Lord Civa took the form of a dazzling-figure having great luminosity and the devotees had been blinded for a brief period. Later on, for showering his grace on devotees he made the skin of the elephant-headed Kaayasura into a fine cloak for his use (which covered the luminosity). On account of the annihilation of Kaayasura the inhabitants of all the three-worlds greatly rejoiced.

3. Showering Grace on Elephant

Sage Duruvasa installed a sacred Civa Linga and worshipped it with supreme devotion. By Lord's grace a fragrant golden-lotus flower dropped down from the Civa Linga to his delight, and with folded hands he received it. He took it with great adoration and respectfully carried it to the golden land of the celestials (Swarga). In Swarga he found devas celebrating the victorious return of Indira after the active warfare with asuraas.

Indira, who rode a white elephant called Iraavatham was surrounded by devas and sages singing his praises and chanting his name. In this gala-festival several gifts were provided to Indira after obeisance. When sage Duruvasa presented the golden lotus flower - which was received after intense worship – to Indira, he received it with a lukewarm attitude and not knowing its high value placed it on the head of the white elephant. Since the elephant was exhilarated over this, the flower had fallen immediately, and was trampled over. Sage Duruvasa was filled with anger on account of the egoistic attitude of Indira and the arrogance shown by his elephant. He therefore muttered a 'curse', which would bring about humiliation to Indira through a Paandya King, besides transforming Iravaatham into an ordinary black-jungle-elephant which would roam about helplessly in a jungle.

Accordingly the white elephant left devaloka, and became an ordinary black-elephant, and wandered about the jungle. After several years the black elephant reached Kadambavanam and bathed in the lotus tank. Soon after it regained full knowledge of its true self since it was absolved of its former curse, and was also transformed into the magnificent white Iraavatham.

It fervently worshipped Lord Civa who appeared as Chokkalinga. Iraavatham with intense devotion brought sacred-water from the lotus pond and bathed the statue and showered on it lotus flowers by way of worship. Lord Civa, who was immensely pleased, showered his grace on the white-elephant proclaiming that it would hence forth would serve as conveyance to Indira.

4. Annihilation of Anthakan

Anthakan, a great demon challenged Lord Civa but was killed by His trident. It is stated that Anthakan is also known as Lord Yama, the god of death. Besides the demon is also designated as Sani (Saturn) the most malignant of all the Planets.

5. Assuming the form of A Brahmin to provide Illumination

For the benefit of Saint Thiruvathavurar, Lord Civa assumed the form of a Brahmin and provided him illumination as a Spiritual Guru.

6. From Air Descending into a Desert

Lord Civa reached an arid tract of land called Thiruperunturai by descending through mid-air.

As per ancient epics, among the four great Abodes of Kailash, the western Kailash referred to above is a renowned place. It is reasonably conjectured that the Civa Linga, which had descended from air, could have actually reached "Mecca" in the land of Arabia and had acquired universal appeal in all religions - Some others interpret that this reference relate to a place called Kazhip-paalai (திருக்கழிப்பாலை). Different other interpretations are also found for this reference.

7. Tossing away Lord Brahma's Head

See story no. 60

8. Mutilation of Lord Brahma's Head

Lord Civa was infuriated, when the pompous five-headed-Lord Brahma propagated a big-lie that he had caught sight of the 'summit of creation'. In addition, Lord Brahma began to throw lustful-glances when he came across one of the Damsels created by Lord Civa. That was the reason why, Lord Civa had wrenched out the fifth-head of the pompous Lord Brahma. There is also a story, which narrates that Lord Brahma had made an inappropriate request, to Lord Civa,

to grant him a boon that would facilitate Lord Civan be born as a son to him. On account of this, Lord Civa had cursed Lord Brahma immediately and plucked one of his heads by His nail.

9. Trapping Raavanaa

Raavanaa was the king of Raakshasaas who were well-versed for their travel across land, sea and air without much effort. Raavanaa, who had his kingdom in Srilanka guarded all the three worlds. Raavanaa, who was an ardent devotee of Lord Civa, by his intense penance and religious-austerities had received innumerable boons from Lord Civa. On account of this, he was pompous, and with great egoism entertained the idea that he was beyond compare in his might even with reference to the three - Gods (Lord Vishnu, Lord Brahma and Lord Rudhran) and the five Bhutas (Elements) viz., Earth, Water, Fire, Air and Ether.

Once while travelling in his plane, he came across mount Kailash. Forgetting that he had received all the boons from Lord Civa only and out of arrogance, Raavanaa issued a command that the plane could very-well fly over mount Kailash, without paying obeisance. Suddenly the plane had lost momentum and Raavanaa got down from the plane. He had gained a distorted perception sheerly out of arrogance that mount Kailash was obstructing his way; therefore with his mighty shoulders he proceeded to lift the mountain and place it away from his path.

The mountain shook and Goddess Paarvathi as well as Lord Civa were much annoyed by his wild audacity. On observing this, Lord Civa pressed his toe immediately to trap the Rakshasa King with the mountain over him, and the entire body of Raavanaa was jammed like a tiny fig-fruit. With great agony and pain Raavanaa composed several beautiful hymns in praise of Lord Civa. On hearing these, Lord Civa's heart melted and he let him off with his blessings. Raavanaa returned to his Kingdom in Sri Lanka.

10. Lord Sri Hari and Lord Brahma finding Supreme Reality in Comprehensible

See story no. 1

11. Removing Sun's Teeth

See story no. 60

12. Ignorance of Lord Brahma and Lord Vishnu on reality as Pillar of Fire

See story no. 1

13. Lord Civa walking over sea to capture the Shark

See story no. 14 and 99.

14. Throwing away of Vedas into sea: A Shark created to Carry

Lord Civa was providing detailed explanation of the great truths enumerated in the Vedas in addition to describing the Cosmos to Goddess Umadevi. She was listening with wavering attention and this had infuriated Him. He cursed Goddess Umadevi for such indifference, and ordained that she would be born as a fisherwoman. Goddess Umadevi was in tears stating that she would find it extremely difficult to live in separation. Since it is not possible to change the curse, he indicated that he would however be marrying her at a suitable time in her ensuing birth as a fisherwoman and thereby would completely absolve her from the curse.

Lord Ganesa and Lord Subramania were greatly perturbed on account of this, and imagining that the books on Vedas and Aagamaas had brought about this misfortune to their mother, threw these away into the sea.

Lord Civa got infuriated over this. However, his fondness towards his children prevented him from punishing his sons for such an act of mischievousness. Therefore, He took Nandikeswara to task, since his non-restrictive attitude had resulted in such a great mishap. He therefore cursed Nandikeswara to be born as a shark to roam about and to carry in its back all the books on Vedas and Aagamaas.

In a sea coast town called Thann-thuraip-paakkam (திருத்தண்துறைப்பாக்கம்), a chieftain of fishermen community was leading a pious life devoted to Lord Civan. He had no issues for a long time. One day, when he was going to the sea shore, he heard a crying noise of a child and went towards the area wherefrom the cry was coming. There under a mast wood tree (Calophyllom inopayllum) (சவுக்கு மரம்), he saw a most brilliant girl child was crying.

Immediately, he took the child, went home and gave it to his wife. With utmost happiness, she received the child and cared her, but then they were not aware that this girl was non else than Umaa Devi. Nandhikeswaraa who was transmuted as a big shark was also in the nearby sea carrying Vedas and Aagamaas, and constantly remembering Lord Civan. It was roaming about in the sea coast, terrorising everybody, and as a result the fishermen were hesitant to go about fishing in their boats and floats.

Since fishing activity had dwindled considerably the fishermen had lost much of their earnings. Therefore the fisherman king had announced that his daughter Paarvathi would be given in marriage to the daring person, who succeeds in capturing the big trouble-making shark.

Lord Civa in the disguise of a fisherman came to the fisherman king and offered his help in capturing the shark and if he succeeds he will then marry and take away his daughter. The fisherman king agreed to this proposal. After displaying great deftness went into the sea and managed to capture the shark with ease. Thereby the fishermen were greatly relieved. The fisherman king gave his daughter in marriage to the new comer as promised. When Lord Civa and Devi Paarvathi revealed their true identities, the king as well as the entire fisherman community greatly rejoiced. Thus Devi Paarvathi and Nandikeswara were absolved of their curses and were showered with His Grace.

15. Lord Civa drinking Lethal Poison

At a certain time the devas (celestial Beings) had lost their mighty powers and the Asuras had gained the upper hand. The Asuras in due course had misappropriated all the wealth and possession of devas. The devas became panicky on account of the great losses and were inclined to think, that the entire clan may disappear after some time. Therefore the devas approached Lord Brahma, prostrated before him and fervently prayed for suitable help. Lord Brahma, accompanied by all the devas sought and prayed for the help of Lord Vishnu to tackle their sad plight.

Lord Vishnu assured them that he would certainly mitigate their suffering if they could make concerted endeavours as per his suggestion. Lord Vishnu indicated that only by churning the primeval waters called the celestial sea of milk, and by drinking the beverage of 'nectar' the

devas could hope to attain immortality. Besides they could also hope to enjoy abundant wealth and lasting happiness by taking 'nectar'. In this regard Lord Vishnu was of the opinion that this feat could be achieved by utilising, mount Mandara as the celestial axis and serpent Vasugi as the coir. This noteworthy act could be accomplished only if the devas could stand in a row on one side, and the asuraas on the other so as to churn the ocean with great might. He also gave a hint that it would be necessary to enlist the cooperation of the Asuras by assuring them to provide a portion of the 'nectar' so obtained. Later Lord Vishnu said that he would some how manage to distract the attention of the Asuras and apportion the entire Nectar for the use of devas.

In line with Lord Vishnu's suggestion the devas stood in a row near the tail of the serpent, and the asuraas stood near its head, and with mighty force involving great team spirit they began churning the sea of milk at a rapid-pace. Serpent Vasugi started writhing in pain, and emitted dreaded poison. Also, poison came from the sea. Both got mixed known as 'aalahaala' (ஆலகால விஷம்) poison threatened to destroy the entire cosmos.

The devas became much panicky and immediately ran and surrendered at the Feet of Lord Civa and prayed to save them from the dreaded poison. Lord Civa asked Sundarar to scoop up the entire poison of 'aalahaala', and bring it to Him. It was brought and He drank it to the amazement of all, and thereby saved the devas. The poison which had seeped upto his neck had turned his neck blue complexioned. His grace and timely help had saved the lives of devas as well everybody in the universe.

16. Induction of Knowledge on Agamas

See story no. 14

17. Providing Goat's Head to Dakshan

See story no. 60

18. Lord Civan drinking Lethal Poison

Sec story no. 15

19. Preaching Yoga sitting under Banyan Tree (கல்லாலமரம்)

Sitting under a great banyan tree Lord Civa in his aspect as Lord Dakshnamurthi (Southward looking) imparted wisdom to the four renowned sages: Sanakar, Sanantanar, Sanaatanar and Sanat kumarar.

As a great cosmic-teacher, He explained details of 'Chariya' (initiation) 'Krya' (Religious rites as per shaastraas) and 'Yoga' (Key to enlightenment). However, He explained the fourth part, i.e., Gnanam (ஞானம்) in silence by simply showing a 'mudhraa' by his right hand fingers. The sages understood what He meant.

For those who have stilled their minds, with intense faith and steadfastness and immersed in great devotion to Lord Civa, and for those in possession of great compassion for all living beings, the Lord provides illumination on Aram (Virtue), Porul (wealth), Inbam (Pleasure) and Veedu (Heavenly felicity).

To the highly evolved souls who have controlled their senses, and meditate with intense - devotion, to reach the Feet of the Lord, the path of liberation is envisioned.

The Lord under the banyan tree bestowed spiritual enlightenment through the sacred vedas and preached the highway being taken by noble souls - pure beings.

Saint Thirugnanasambandar has remarked that besides providing explanations on the four great vedas Lord Civa under the banyan tree indicated the pathways leading to the peerless light of bliss. Saint Tiruvadavurar states that Lord Civa provided realistic exposition of the terrestrial nature of life to the sages.

20. Revival of Kaarthikai Devis under Banyan Tree

Once in mount Kailash, Lord Civa, the cosmic spirit, in eternal union with Goddess Paarvathi was elucidating the divine precepts and vedas to the Civaganas and Sages. At this juncture, the six Kaarthigai Devis who had fed infant Lord Muruga appeared and prayed to the Lord for providing them enlightenment on Ashta Mahaa Siddhis (eight super natural powers).

Lord Civa turned towards his consort Goddess Paarvathi and indicated that if the Kaarthigai devis could meditate upon her (Paarvathi) who is the manifestation of all matter and energies - they would certainly acquire all Ashta Mahaa Siddhis.

Kaarthigai Devis however on account of earlier sins had forgotten the need for developing deep devotion on Goddess Paarvathi in order to acquire the Ashta Mahaa Siddhis. Since they had miserably failed, Lord Civa was much infuriated over this, and cursed them to become stone slabs and to lie under a banyan tree in a village called Pattamangai near Madurai.

After thousands of years Lord Civa, who was then ruling the Pandyan kingdom bearing the name as Lord Sundareswarar occasioned to visit Pattamangai village. There He came across the stone slabs and blessed the stones to regain their original stature of Kaarthigai Devis. The six Kaarthigai Devis offered worship to Lord Sundareswarar and goddess Meenakshi (Paarvathi) in all fervour and requested the Lord to teach them the Ashta Siddhi. Lord did so and all of them returned to the abode in Kailash.

21. Jugglery / Illusion behind Terrestrial Life

For the benefit of Saint Thiruvathavurar, Lord Civa appeared as a Spiritual Guru, and explained to him the illusory nature of terrestrial life.

In the life of plurality nothing is permanent, and life itself is transitory. Jugglery, dream and mirage are transitory and illusory.

This idea pertaining to the act of jugglery performed by the Lord is well portrayed in the story of jackals being transformed into horses by His Will.

22. Smashing Indira's Shoulders

See story no. 60

23. Conferring Supernatural gifts on Iyakkars

Our main tenets/beliefs classify demigods/demons and so on into 18 categories as outlined below.

	Name	Detail
1.	Amarars	Immortals in Swerga
2.	Siddhars	Persons who have reached Godhood
3.	Asuras	Demons
4.	Dhydhiars	Demons
5.	Garudars	A kind of lower Gods
6.	Kinnaraars	Celestial musicians
7.	Dhirudhars	A kind of demons
8.	Kimburudars	Celestial musicians with human face and body as a bird.
9.	Gandharvas	Heavenly choristers
10.	Iyakkars	A Hendants to Kubera
11.	Vinjayars	Heavenly magicians
12.	Budas	Ghosts
13.	Bisas	Devils
14.	Andarar	Wanderers
15.	Munivars	Sages / Hermits
16.	Uragars	Serpents
17.	Agayavasis	Those who dwell in the air
18.	Boga-Boomiar	Abodes of Happiness for people with meritorious deeds

Among the above 18 classes of demigods - demons, Iyakkars are functioning as attendants to Kuberaa (Guardian of Riches). Sixty-four women who belonged to this group performed severe austerities, and took refuge in Lord Civa. They accordingly attained eight super natural powers such as:

(i) Self restraint / self-discipline

(ii) Physical purity

(iii) Physical fitness / Right posture (yogic)
(iv) Intutive wisdom
(v) Infinite knowledge
(vi) Achieving detachment
(vii) Divine Grace
(viii) Infinite happiness (Supreme Bliss)

The above methodology aiming at ethical perfection has much influenced the thinking of the people in Andhra Pradesh, Canara and south Maharashtra states of India.

In some temples Deities and Divinities have been carved by way of expounding the above religious indoctrination.

24. Raavanaa's Egoistic Valour was Curbed

See Story No. 9

25. Lord Civan's Grace on Mandothari

Lord Civa was imparting the knowledge of Aagamaas to 1000 sages in the place known as Thiru-Uttara-Kosa-Mangai. At the same time, Mandothari was doing her usual Civa Pooja with highest devotion and making her request to Civan that He should land in her arms as a male child. This prayerful request of Mandothari came to the mind of Lord Civan while He was imparting the knowledge of Aagamaas to the sages. He overlooked His teaching to the 1000 sages and became a boy child in the arms of Mandothari. She was indeed immensely happy of Civan's grace and gladly gave the child to Raavana who also had the good fortune to hold Civa in his arms and delighted in hugging the baby. The child instantaneously disappeared.

26. Removal of Dakshan's Head by Veerabadran

See Story No. 60

27. Devas graced with the three Sacred Fires

The vedic scholars in the earth carry out the Sacred Fire Ceremony to appease the devas. This Fire has three aspects called Aagavaniyam (ஆகவனீயம்), Kaarugapaththiyam (காருகாபத்தியம்) and Dakshinaakini (தட்சிணாக்கினி). Lord Civa graced the effect of those 'Srauta' ritual to reach the devas, our ancestors and others.

28. Veerabadra amputating the Hands of 'AGNI', the God of Fire

See Story No. 60

29. Penance by Goddess Uma at the Temple of Ekambam (ஏகம்பம்) in Conjeevaram Town

Once, Lord Civan and Goddess Uma were relaxing in Mount Kailash. All of a sudden, Goddess Uma closed both the eyes of Lord Civan (the eyes are the Sun and the Moon) just to make merry. Alas! The whole cosmos be came dark. Every being was trembling without knowing what had happened. Goddess Uma removed her fingers from Lord Civa's eyes and light returned in the cosmos. Everybody was happy.

Lord Civa got angry with HIS consort for Her childish act, which resulted in fear and shock for the entire universal life. As a retribution, He destined Her to be born on Earth and do penance by doing diligently the thirty two virtues (32 அறங்கள்) after which She could join Him.

Accordingly, she was doing the thirty two virtues earnestly in the Ekambaram temple in Conjeevaram. She carried out the Civa Poojas solemnly on the banks of the river called Kambai Aaru (கம்பை ஆறு). On one of these days, the river Kambai overflowed due to unprecedented rains in the catchment area and the flood waters entered all around the place. Goddess Uma feared that the flood water may affect adversely the Civa Lingam, she was worshipping. She, therefore standing on Her knees, embraced the Lingam tightly so that the Lingam may not get washed away by the surging flood waters. What a miracle! Lord Civa came out of the Civa Lingam and gave darshan to His servitors in the marriage attire along with Uma Devi and disappeared. The flood waters also receded in the Kambai river.

30. Feeding the Young Pigs

Quite a long time ago a Vellala Commander of the Army in Paandyan Kingdom had twelve sons who had become orphans on account of their parents' sudden demise. These orphans had settled down in a forest, and managed to live by collecting forest-produce. One day, when a hermit was in meditation, they made many sarcastic remarks which made him furious. The hermit immediately cursed them to be born as pigs and roam about as orphans without the mother pig. On realising their fault, they fervently requested to forgive and withdraw the curse.

The hermit indicated that the curse would lapse only by the grace of Lord Somasundarar after sometime. The cursed twelve were roaming about the forest having been born as piglets and began crying, when a hunter had killed the mother-pig. Soon, out of compassion Lord Somasundarar assumed the form of a mother-pig and nourished the piglets. Since these piglets were fed by 'Him'– they acquired enormous strength and roamed about the forest land.

Later out of God's grace these twelve piglets were born as 'sons' to a chieftain in vellala community and possessed great intelligence besides having identical personalities and amiable qualities like their father.

The Paandyan King, on hearing the noble qualities of the young men appointed all of them in his cabinet as ministers. They performed their duties with admirable qualities to enhance the prosperity of the kingdom, and later reached the Feet of Lord Civa through 'His Grace'. The original place where the above people lived is being called 'Panrimalai' near Dindigul.

31. Wearing the Tusk of the Wild Boar as an Ornament

An Asura bearing the name 'Hiranyakshan', was autocratic and was harassing devas now and then. One day he dragged Bhoomi Devi (the Mother Earth) to the bottom of 'Padala-Loka' and had hidden her. On seeing this, devas (the celestial – beings) had been profoundly agitated.

In order to effectively tackle this havoc, Maha Vishnu taking the form of a wild boar dived into 'Paadala Loka' and brought back Goddess Bhoomi Devi to her former position after destroying the Asura by his sharp and powerful weapon. Maha Vishnu, glorifying his own

action, and considering himself as the 'Supreme-Being', started digging the Earth, and thereby segregated the ocean-waters.

On seeing the arrogant act of Maha Vishnu, Lord Civa taught him a lesson by twitching the big-horn of the Boar (the form assumed by Maha Vishnu). Soon after, Maha Vishnu regained his super conscious state, and bowed in reverence to Lord Civa. Lord Civa, to symbolize his superiority, started wearing the horn, plucked out from the boar as an 'Ornament'.

32. Incident at the Jungle

While Paandavas were living alone in the forest for several years, Dharmar the eldest among them, was much annoyed over going to war with his kinsmen to acquire their appropriate share in the Kingdom. At this juncture, Indira in the guise of an old brahmin appeared before him and suggested earnestly that Arjuna as a warrior was incomparable, and therefore, if he could fervently approach Lord Civa, he would be in a position to acquire the most powerful weapons / missiles required for overthrowing Duryodhana and his clan very easily. As per this advice, Arjuna reached Himalayan – Jungle, and began worshipping Lord Civa with great devotion. One day during his penance he was distracted by a Wild Boar approaching him fast with an intention to kill him. Arjuna – immediately raised his powerful bow, sent an arrow and killed the boar. He saw another arrow hitting the Boar' at the same time and Arjuna was surprised to find a 'Hunter' coming near him. A quarrel arose between them as to who killed the boar. Both claimed that the boar was killed only by their arrow. Then they decided to fight each other with their bow and arrow to decide about the victor. Arjuna's bow and arrow were smashed by the hunter. Then they decided to fight by hands. Here also, Arjuna failed, but to his amazement saw Lord Civan in his original form with Umaa in the place of the hunter. Arjuna prostrated before Lord Civan and prayed to take him to His abode. He did not require any missiles. But Lord Civan prevailed that he came to receive missiles only and that he must be satisfied with the missiles he will give in this birth. After repeated prayers by Arjuna, Lord Civan promised to take him to His abode in his next birth. Lord Civan gave him the missiles and disappeared. Arjuna was born as Kannappar in his next birth and was graced by Lord Civan and taken to His abode.

33. Civa's Dance in Daarugavanam

In Daarugavanam (a Forest) quite a good number of ego-centric sages were engaged in performing rituals and austerities with the inner conviction that several Boons could be obtained through 'Karmic Forces' alone. They were not aware that only through the 'Grace of Lord-Civa' they could attain salvation. As a result, the welfare of several lives on earth were affected and evils were permeating.

To eradicate evils and to impress the Role of God's Grace, Lord Civa arrived at the Forest in the form of a very-handsome young hermit (Bikshadanar - பிட்சாடனர்) and began singing prayers without wearing any clothes.

The captivated wives of the sages ran behind the hermit and later gave birth to forty-eight thousand children.

Besides, when Lord Vishnu in the form of a most beautiful damsel (Mohini Avatar) wandered in the same area singing and dancing. The sages came out and by seeing the most beautiful damsel the like of which they have never seen were attracted towards her. They had become intensely emotional, displaying gestures full of passion. As a result, the sages had lost all their 'Spiritual Powers'.

All of a sudden the young hermit and beautiful damsel had disappeared from the scene.

The sages who became furious by these events attributed their miserable downfall to Lord Civa, and began performing "Abisara – Homa" in all eccentricity that it would destroy Lord Civa.

When a powerful tiger emerged out of the sacrificial fire, they directed it towards Lord Civa. Immediately Lord Civa caught it alive, and skinned it. Later a 'Trident' appeared in the Yagna and was directed towards Lord Civa. He caught it, controlled it and held it for His use. The 'Deer', which came out was held in his left hand. Besides, out of the sacrificial fire, 'Goblins', a 'Skull' and a 'Rattle-drum' also emerged and all of these were duly subordinated by Lord Civa. They all later took refuge under him.

Sannidhaanam Presiding over the Book Release Function

On realising the futility of their attempts, the hermits towards the end arranged to send a 'Goblin' named 'Muyalagan' and a 'Ball of Sacrificial Fire'.

Lord Civa, immediately jumped over the back of 'Muyalagan' and held the 'Ball of Fire' in one of his hands.

Amidst the sages who remained stunned and frightened, Lord Civa performed his most inspiring dance shaking the entire firmament.

Lord Vishnu, Lord Brahma and Lord Indira immediately descended from the heavens, to watch the thrilling and inspiring 'Civa Dance'. On observing the uneasiness and irksomeness and awe of the souls as well as universe Lord Civa stopped dancing.

Devas and Devotees who had assembled were immensely pleased and the sages of Daarugavanam, apologized profusely for their irresponsible behaviour. Lord Civa took mercy and showered His grace on the sages.

34. Appearance as a Saivite in Thiruvaiyaru

An ardent Adisaiva devotee of Lord Ayyaarappar and Goddess Aramvalartha Nayagi of Tiruvaiyaru, once visited Kashi town to worship Lord Civa, after bathing in the holy waters of Ganga river. On account of various reasons, he was held up in his tour, and could not return to Tiruvaiyaru for years.

In the meantime, the other Adisaivites, who were his neighbours in Tiruvaiyaru, had taken possession of his landed property and the legal documents illegally.

The above devotee's wife was deeply perturbed and fervently offered her prayers explaining her sad plight and surrendering at the Feet of Lord Ayyaarappar.

Lord Civa manifested Himself in the form of her husband, the Adisaiva Devotee and arranged to get back all the possessions, which had been taken away by the miscreants. Besides, He started worshiping the icon at the same place. In the meantime the original 'Adisaiva

Devotee' who had gone on tour to Kasi returned home. He was startled to find an Adisaiva exactly resembling him offering prayers sitting at his residence. He was much agitated and frightened, and went about shouting and proclaiming that he alone was the true Adisaiva Devotee who had gone over on tour and had returned.

At this juncture, Lord Civa who had taken the guise of an Adisaiva devotee walked away and disappeared into the temple. All the devotees who were present, were greatly inspired and thrilled and in blissful enjoyment, praised Lord Civa's grace.

35. Miracle at Oriyur

Quite a long time ago, in Perum-Gramam – a small town in Paandyan Kingdom, a devotee of Lord Civa well known for his noble traditions and virtues wanted to perform the marriage of his daughter Gowri after finding a suitable Brahmachari (Bachelor with virtues) as bridegroom. He was keenly interested in selecting a handsome young man of stature with compatibility to his daughter.

One day a young Bhagavatha-Brahmachari, well-versed in Vedas and having excellent personality came to his house asking for calms.

Since the devotee of Lord Civa was much impressed by the mendicant, he suitably arranged to marry off his daughter to the young Brahmachari in accordance with Tantric Rituals.

The neighbours, relatives and well-wishers of the newly married Brahmachari expressed boundless joy and praised his parents owing to the fact that the young man who had left the town as a wandering medicant had returned home with a charming bride in all splendiferousness.

However, the bridegroom's mother was greatly upset on account of her daughter-in-law being a 'Saivite'. The young bride: Gowri was quite unhappy, since the guests who often visited her home were only the close relatives of her husband and not even a single devotee of Lord Civa wearing 'Vibhuthi' (a saivite) had been found.

On a certain day Gowri's father-in-law. as were her mother-in-law had gone on tour and they had locked the main storeroom of the home for the purpose of safety while Gowri was staying in the house.

During this time an old brahmin gentleman in the form of a saivite-devotee came to her house. Gowri felt extremely sad that she was not in a position to offer food to the saivite-devotee and explained the position. The above saivite devotee indicated that he was quite hungry. and therefore suggested that if the young lady would approach the storeroom. it will automatically open. Acting on His advice, Gowri went near the main storeroom to her surprise the door got opened. She entered therein and took out all food articles that are required to prepare tasty food for the mendicant. Food was prepared and offered to the mendicant. The saivite mendicant ate the food but all of a sudden got transmitted himself into a baby boy and started crawling on the floor.

At this juncture, Gowri's father-in-law and mother-in-law returned home. Her mother-in-law who was much perturbed that a stranger's child had been given protection by Gowri, started scolding her and asked Gowri to go away along with the newly found child. Immediately Gowri and the boy child had disappeared. Suddenly Lord Civa along with his consort Umaa Devi appeared in the horizon. It is believed that the above incident had actually taken place in 'Oriyur Town'.

36. Recommunion with Umaa in the Fisherman Community

See story no. 14

37. Lord Civa as 'Kankaala' (கங்காளர்) Wearing Bones

After the final destruction of the entire cosmos, everything would become desolate. Lord Civa transcending everything bedecked with skulls, bones and ashes of Lord Brahma and Lord Vishnu (on account of Boons obtained) would be playing the eternal music on veenaa.

38. Trapping the Mighty River Ganga

There are three different stories about Ganga Devi.

a) Ganga and Umaa Devi are the first and second daughters respectively of Imavaan. The River Goddess Ganga was drifting, sporadically over the firmament, carrying mighty swirls of water. To tone down its ferocity Lord Civa adorned it on his matted hairs.

b) Once Goddess Umaa Devi in an adventurous and playful spirit covered the eyes of Lord Civa with both her hands from behind. At this juncture the sweat emanating out of Umaa Devis hands had swollen like the large expanse of the sea and had branched off into ten mighty rivers (Ganga) all over the cosmos. Since the very existence of the cosmos was threatened, everyone was panicky, and took refuge under Lord Civa. Immediately Lord Civa controlled the mighty influx of water and adorned it on his matted hair.

c) Realising the importance behind dissolving the bones and ashes (skeletons) of his ancestors in the river Ganga so as to facilitate their soul's upward movement, one Sri Bhaageeratan performed severe penance invoking Lord Civa. In response to the above, and out of compassion, Lord Civa after containing of the waters of Ganga in his matted hair let it into the earth.

39. At the Sea as a Daring Fisherman

See story no. 14

40. Kannappar

Once upon a time there was a hill town called Uduppoor which was situated in Poththappi hill state encircling Tirukalahasti.

There dwelt a forest chieftain bearing the name 'Nagan' who was well known for his hunting expeditions. He had married a woman named Thatthai and the couple who were keen devotees of Lord Muruga fervently prayed for getting a child. After several years of marriage, in accordance with their prayer, a well-built sturdy boy child was born and they named him as 'Thinnan'.

Thinnan was imparted excellent education in addition to his learning and mastering of the skills of archery and hunting. A special hunting festival in honour of the boy was also arranged. Nagan the renowned hunter had become weak because of old age, and the wild animals of the forest had started creating havoc over wide areas. On realising that his old age acted as a great obstacle for hunting. Nagan announced that the young Thinnan would hence forth function as their chieftain.

A woman uttering 'Oracles' was invited to bless the young man taking up seriously the hunting activity. She also indicated that there were several positive signals auguring well for his bright future.

Thathai blessed her son Thinnan and asked him to proceed with hunting activity and succeed as an expert hunter. Dressing in a hunters outfit, Thinnan after bowing down in reverence to his father, mother and the priestess began his maiden hunting expedition surrounded by drum beaters, hunters and hounds.

In accordance with the principle of fair treatment, after leaving aside young and pregnant animals, they killed other animals. At this juncture, they saw a very big wild boar at a distance and chased it. It ran away with high speed that none of the hunter group could follow except Thinnan and his two body guards Naanan and Kaadan. These three chased it for a very long distance and finally Thinnan succeeded in killing the boar. By running a long distance, all the three were dead tired, while Thinnan asked for water to quench his thirst. Naanan told him that there is a river running by the side named Ponmuhali river (பொன்முகலி ஆறு) and took Thinnan to the river side. Before proceeding, Thinnan asked Kaadan to cut the flesh of the boar and roast it to enable them to eat on return from the river. When Naanan and Thinnan reached the river side, Thinnan heard some temple bell ringing. When asked for, Naanan described that the noise of the bell emanated from a temple in the top of the hill where Lord Civan known as 'Kudumi Thevar' is having His abode and gracing the devotees. Thinnan instantly wanted to proceed to the temple. As desired, Naanan showed him the way and they both proceeded to the temple. Even while climbing up the hills, Thinnan felt strange divine feelings in his mind and body. The moment he reached the temple and saw Lord Civan - The Civa Lingam of Kudumi Thevar, he

was transmuted as an embodiment of love towards Lord Civan having uncomparable affection to the Lord.

With deep reverence and love, thinking that Lord Civa was left alone without food and proper care, Thinnan decided to bring food for the Lord. He went back and brought the roasted pig's flesh as his offering to the deity after tasting its suitability. After taking fine pieces of flesh in a leaf plate and gathering a mouthful of water from the nearby river to give bath to the deity, collected flowers and put them on his head wear. He wanted to offer his prayers. On seeing his behaviour, Naanan was much astonished and thought that he had actually become crazy.

On reaching the Civa Lingam, Thinnan removed the flowers which had already adorned the icon with his foot, sprinkled the water gathered in his mouth over it and tilted the flowers he collected on his head and offered the boar's roasted flesh brought over by him in the leaf plate. He fervently caressed the Lingam and offered food to the deity with boundless devotion. At this juncture the sun had gone down in the western horizon. To prevent any mishap, he kept awake throughout the night and at day break he once again went to the nearby place to make suitable arrangements to feed the lord.

In the meantime the brahmin priest namely 'Civakochariaar' came to perform the rituals and worship as usual. He was perturbed to find pieces of flesh scattered around the Lingam. He removed these with a stick and cleaned the premises, and after completing the rituals and worship, left the place.

Soon after, Thinnan reached the place and in prayerful attitude offered to the Lord, flesh pieces more delicious than those offered by him on the previous day and stood watch the whole night. The hunters who had gone back informed, Nahan, the father of Thinnan about the incident.

They again reached the forest and beseeched Thinnan to return home unsuccessfully. They felt that Thinnan belonged to the category of highly evolved, liberated souls, and felt left the place.

Analogous to a steel rod becoming "Gold" Thinnan had been liberated from the shackles of his karmas and the three impurities (aanavam, karmam, maaya) and had become the personification of 'love' and 'virtue'.

On witnessing this horrendous spectacle, the brahmin priest was much agitated and asked the Lord why his sacred shrine has somehow got polluted constantly for the last five days.

Immediately on the same night Lord Civa appeared in his dream and announced that, "Such offerings are not being made by a mere hunter. This person is filled with love and devotion to me and is endowed with supreme knowledge and his offerings are made out of pure love, highly adorable" and "therefore, tomorrow I will show you adequate proof of his great devotion. Please conceal yourself somewhere and observe what is going on in the evening".

As indicated by the Lord in his dream, the priest concealed himself to observe the actions of the hunter. Though Thinnan brought his customary offering, he was much perturbed that certain premonitions and evil signs had appeared on his way. To his harassment, Thinnan perceived blood oozing out from one of Lord's eyes in an endearing manner. He was much shaken and wondering who might have disgracefully performed such a sacrilege. He could not identify any enemy in the nearby places.

He brought medicinal herbs from the forest and squeezed them over the eye, to stop bleeding. The bleeding could not be stopped, and Thinnan was helpless; suddenly it dawned on him that such a wound could be cured only by flesh for flesh. Therefore, without hesitation he removed his 'right-eye' with the help of his arrow, and pasted it over the bleeding right eye of Lord Civa. The bleeding had miraculously stopped! Thinnan was overjoyed, jumped and shouted in joy.

Soon blood began flowing down from the left eye of the Lord.

Thinnan was determined to tackle this problem by removing his right eye, and making a paste-up of the left eye also. While he was attempting to remove his left eye out of great devotion – an ethereal voice was heard thrice – "Stop Kannappa" and his hand was caught by

Lord Civa's hand which protruded from the Lingam. "You shall always be by my side at Kailash". This was keenly observed by the priest.

Saint Manickavachakar pays eloquent tributes and observes that the devotion shown by Kannappar to Lord Civa is uncomparable and is indeed adorable.

41. Smashing the Teeth of Sun

See Story No. 60

42. Showering Grace on a Little Black-Bird (Sparrow)

A Sparrow having a weak constitution lived in a thick forest in a distressed condition. It was always in anguish since it had already been attacked forcefully by a crow – its arch enemy and with blood oozing out, it remained in a dazed condition without knowing a way of Escape. At this juncture, a passer by advised the bird to seek the grace of Lord Somasundarar (Civa) of Madurai who would ward off all evils.

By developing intense devotion to Lord Somasundarar, it had learnt the 'Mrityunjaya' – 'Mantra', which conferred several benefits, besides capability to conquer all opponents. The Sparrow had thereby gained immense strength, and became a 'Bird full of Stamina'. Besides it preached the Secret Mantra to its own species by way of rendering noble service at the Feet of Lord Civa.

43. Divine Miracle at Sirkali (Kazhumalam)

'Sirkali' was known as Kazhumalam in those days. The foremost miracle relating to Thirugnana Sambandar, one of the four Saiva Saints, is reported to have occurred here.

Thirugnana Sambandar, the renowned saint was born to the great delight of brahmin parents 'Civabaatha Irudhayar' and 'Bagavathi Ammaal' after austere penance. Once, at the age of three, the child stubbornly insisted to accompany his father to the temple tank. On arrival at the temple tank, the father entered the water for bathing, chanting prayers to the Lord after

leaving the child on the bank. Unable to locate his father, the child cried aloud gazing at the Holy-Spire of Thiru Thoniappar temple and called 'Oh Mother! Oh Father' (Ammaiye! Appaa!).

On hearing his wailing, Lord Civa along with his consort Uma, mounted on his bull and arrived at the spot. Goddess Uma (Paarvathi) with gracious compassion took a golden-cup and offered milk blending sweet-ambrosia (Milk of Gnana) and pacified the weeping-child. On drinking the milk – the child gained rare 'Gnosis' – the mystical divine knowledge supreme (Civa Gnanam) – an unparalleled meritorious happening and became 'Gnana Sambandar'.

His father, after finishing bath, came up the steps and noticed that the child was glowing, with droplets of milk in his mouth. Angrily he shouted 'who had fed you with milk? and how you can receive it from others?'.

The child pointed out the temple tower as well as Lord Civa and Goddess Uma who had instantaneously appeared above and indicated that 'They' had provided the milk of divine knowledge'

Soon after, Thirugnana Sambandar the Child Saint, began singing the enthralling song "Thodudaya Seviyan … Ivan Andre!". He continued singing in praise of Lord Civa who had stolen his heart, attributing the great illumination he had gained to Divine-grace.

44. Utilizing a Calf to destroy the Wood-Apple (Ésh) Tree

Quite a long time ago Vada Madurai was being ruled by Kamsan – a notorious despot.

Kamsan gave his own sister Devaki in marriage to Vasudevar – a Man of noble qualities. The local astrologers had predicted that a son born to Devaki and Vasudevar would ultimately be instrumental in the death of Kamsan.

The enraged Kamsan had resolved to kill the children born to the above couple, and managed to kill all the six children born to them – which had resulted in a life full of agonizing episodes.

On receiving information on Devaki's seventh pregnancy – Kamsan immediately sentenced the couple to rigorous imprisonment.

By divine grace the seventh pregnancy was transferred over to the womb of Yasodha, living in Ayarpadi, a nearby place where herdsmen live.

In the meantime Devaki became pregnant again. To Yasoda living in Ayarpadi, a boy child namely Balaraman and a girl an illusory form were born. At the same time, a charming baby known as 'Kannan' was born to Devaki. To save the newborn 'Kannan', Vasudevar took the baby immediately over to Ayarpadi, on the same night and left the baby under the care of Yasoda. Simultaneously, he brought the girl-child born to Yasoda (in illusory form) to Devaki who was then in prison.

Kannan was safe and sound at Yasoda's (Nandagopan) residence and was groomed well by Yasoda. Baby Kannan was performing playfully several miracles which were widely admired.

Knowing that his death would be brought about by this lad, Kamsan made sinister designs to kill Kannan. He once engaged an 'Asura' to suitably deal with him. Kamsan suggested that the Asura should take the form of a 'Wood-Apple Tree' and when Kannan approached the place and along with the herd-boys – the 'Asura' after taking the form of a 'Wood-Apple Tree' should suddenly fall upon Kannan and smash him. Besides this, another 'Asura' was engaged to take the form of a 'Calf' and Kamsan had suggested that the 'Calf' could easily bump against 'Kannan' on approaching the place and could be killed by its horns.

Kannan was amazed to find a New Tree and a Calf roaming about unusually at the place, and soon realized that it was really a conspirational arrangement made by his uncle.

Kannan was awaiting for the appropriate juncture, when the calf came near the wood-aple tree he grabbed it and smashed it over the tree. Immediately, the wood-apple tree fell down, with all the fruits lying scattered. The calf had also collapsed.

Kannan had indeed achieved the Extermination of the two 'Asuras' (enemies) in a single stroke. The souls of both dead 'Asuras' praised Kannan and departed for their abodes.

Saint Ilangovadigal has paid great tributes to the Supreme for performing such wonderful miracles.

45. Appearance as 'Hunter' in the Forest

Once a Pandya king was ruling his kingdom in a benign and most befitting manner. He was an ardent devotee of Lord Civa, and had developed the inner-conviction, that no power greater than the Supreme Lord Civa could provide the required support in times of distress or crisis. Accordingly, he devoted little attention to military power and spent the major portion of his time instilling faith in God, laying accent on noble qualities among his people and administering justice. At this time, a Chola king having great lust for conquering New Territories, ascertaining that he could conquer the Paandyan Kingdom very easily with his mighty armed forces formulated a suitable strategy to attack the Pandya kingdom. The Chola king began his army manoeuvers at a suitable time. However contrary to his belief the mighty army of Chola kingdom received a heavy jolt in the dreadful battle that ensued. The Chola army had fled when the mini army of the Pandya king displayed unusual might on obtaining divine grace.

The Chola king who had been highly perturbed mounted on his horse back and led his forces. At this juncture, Lord Civa in the guise of a 'Forest Hunter' holding a Big-dart, went near the Chola king, challenging his might. The Hunter threw the dart aiming to hit the Chola king. The highly enraged king attempted to tackle suitably the hunter, who had already managed to escape at unbelievable speed. On seeing this, the Chola king swiftly followed him. When the Hunter was running away chased by the Chola King, a very deep pool of water was on the way into which the Hunter jumped and disappeared. The Chola King also jumped into the water but drowned along with his horse. The disheartened Chola warriors fled back immediately to their country.

The people of Paandyan Kingdom with immense gratitude praised Lord Somasundarar Civa) for His timely help.

46. Purifying the Body of Kamadeva

Once Lord Civa was immersed in deep meditation. The entire universe reflected stagnation and the living creatures remained motionless and Time had ceased to be.

Realizing the imperative need for the 'Dynamism of the Universe', Lord Brahma indicated to Kamadeva, that Lord Civa sitting in trance should somehow be disturbed from his deep state of meditation. Though initially Kamadeva was hesitant, later he agreed when all the devas made a fervent plea for promoting overall happiness and benefit, for the entire Universe.

With fear clutching his heart, Kamadeva accompanied by Rathi Devi, approached the greatest resplendent and graceful Yogi Lord Civa in meditation, with his flower tipped arrows to interrupt and kindle the 'Flame of Love'. Though he was trembling with fear and had an inkling that such an act may even result in his death, he consoled himself with the thought that people of the whole world would be immeasurably benefited. Therefore when everything was stirring with Life and Enchantment 'Kamadeva' lifted his bow and drew the flower tipped arrow from its quiver – and it hit Lord Civa's forehead. Lord Civa recognizing that his deep meditation had been interrupted and with anger blazing, flickered his 'Third Eye' and as a result Kamadeva was reduced to ashes. Soon after this, Lord Civa once again plunged into deep meditation.

Rathi Devi, with tears streaming down her cheeks, wailed and cried aloud saying how her beloved husband Kamadeva had been put to death by Lord Civa, when her husband was renowned for performing several wonderful feats meant for captivating the hearts of Gods and Sages. Rathi Devi was inconsolably crying out for her husband Kamadeva. Later Lord Civa out of compassion restored Kamadeva in his Spirit Form.

47. Purification of Yamas Life

Quite a long time ago, sage Mirugandu and his wife Marutthuvathi had intense longing to have a child and after several years of 'penance' they had the good fortune to have a radiant child with divine characteristics.

The child named as Maarkandeya had developed intense devotion towards worshipping Lord Civa.

The child Maarkandeya grew sturdy and handsome, and brought much happiness to his parents. However his parents were always in gloom and sadness.

Maarkandeya out of curiosity enquired his parents the reason for their excessive melancholy. They tearfully replied that Markandeya was doomed to die at the tender age of 'Sixteen' as per the prophecy announced by Lord Civa prior to his birth.

Maarkandeya was fully aware that with 'Lord Civa's grace' one can overcome any obstacle or barrier. Therefore he spent most of his time praying and contemplating on Lord Civa and thereby obtained the boon of escaping the clutches of Lord Yama.

On the day he attained the age of sixteen, Lord Yama, mounted on his buffalo and accompanied by messengers of death reached the place where Maarkandeya was performing Civa worship. The messengers of Lord Yama on approaching the place announced that the time had come for Maarkandeya for the final departure. Maarkandeya tightly hugged the 'Civalingam' he was worshipping and refused to move.

On seeing Maarkandeya's indifference, Lord Yama cast his noose, to drag Markandeya's life out of his body.

On seeing his Bhakta being dragged by Yama, Lord Civa immediately appeared and kicked off forcefully Yama with his left leg. Yama who was thrown out had collapsed immediately.

Maarkandeya had thus obtained the rarest boon of immortality.

48. Lord Yama being kicked off by Lord Civa's Legs

See Story No. 47

49. Assuming the Form of a Hunter

See Story No. 32

50. Lord Civa Graciously Providing Horses

In Paandya kingdom, in a small village called Thiruvathavur, near the capital city of Madurai, an eminent personality was born and bred in the noble traditions of the family. He was quite learned and impressed everyone by his intellectual brilliance, executive skills and endearing qualities.

Therefore Paandya king had appointed him as a Minister in his cabinet. On a certain occasion, the king deputed him to buy horses meant for use in the palace as well as for strengthening his Cavalry and had provided him with sufficient funds for this purpose.

Accordingly, the Minister had set out on his 'Mission'; however on his way he came across a Great Saint (Lord Civa himself) preaching the 'True Knowledge of Saivism' sitting under Kuruntha tree (குருந்த மரம்) in the place called Tirupperunthurai.

Vaathavurar had completely been transformed by the learned-preceptor and had completely forgotten himself as well as his errand. Besides he had indiscriminately utilized all the money meant for the purchase of horses on religious activities.

Though several attendants who had accompanied the Minister had warned him on the consequences of such erratic behaviour, which he could not absolve as he was transmuted by the touch of Lord Civa.

Soon after the attendants apprised the king in Madurai of the actual state of affairs. On hearing this, the enraged king sent a messenger with a note written on a palm leaf, that the Minister should immediately return to Madurai to explain the position.

Vaadhavoorar who had already been initiated into 'Spiritual Life' indicated his sad plight to his Guru – the Learned-Preceptor. His Guru remarked "Be bold and go over to Madurai" and

inform the king that all the horses would arrive in Madurai on the Aavani Moolam day (August - September).

Since there was no indication connected with the arrival of horses at the stipulated time, the king ordered his attendants to put the Minister in Jail and inflict much suffering so as to chastise him.

The Minister in the king's court was much 'grief-stricken' and was lamenting over the fact that how unfortunately the expectations on the arrival of the horses had been shattered and why such humiliation had taken place.

On hearing his wailing the Benevolent Lord Civa ordered his 'Civa Ganas' (Guardians) to transform a group of jackals into horses and they could become their riders.

It had been planned that Lord Civa himself would be riding on a horseback as their Leader (horses of vedas) and the entire Civa Ganas acting as Horse Riders would be reaching Madurai on the appointed day.

On seeing the horses (jackals transformed) swarming Madurai city, the king was overjoyed and ordered for the immediate release of his minister.

All the horses were accepted and taken to the stable, since Lord Civa acting as Merchant – Horseman explained and demonstrated several attractive qualities and attributes of the horses.

The king was delighted since the horses were impeccably fine and therefore he offered fine silk apparel as gift to the Merchant leader. The Merchant leader extended his horseman's baton in a dignified manner and received the apparel stylishly and had worn it.

Since, the Minister was born in Vaathavoor he was called Vathavurar with great admiration and held in high esteem. Since he had been designated as a Minister in King Pandya's Court, he was also known as 'Thennavan Piramarayan' in those days, a title given to him by the King.

51. Lord Civa assuming the form of a Mother Pig for nourishing the Piglets

See Story No. 30

52. As Fisherman Hunter capturing the Shark

See Story No. 14

53. Story behind Vishnu Chakra

See also story no. 56

Lord Vishnu was confronted with problems in tackling 'Jalandhara' a very powerful demon. Therefore, he had decided to worship Lord Civa with thousand lotus flowers everyday and to get the missile 'Sudharshan Chakra'. However, on one day, one lotus flower was found missing out of the thousand flowers required for Civa worship. Hence, Lord Vishnu with great devotion plucked out one of his eyes and finished his worship.

On perceiving this, Lord Civa was immensely pleased, and He provided Lord Vishnu a Mighty Disc known as 'Sudharshan Chakra' which would tackle and kill all the powerful demons in the universe.

54. Captivating the Assembly of Sages-Wives (Rishi Pathnis)

The wives of sages living in Taarugaa Vanam (forest) led a highly conceited life (Egoistic) proclaiming that no one can be considered their equal in respect of 'Chastity'

In order to subjugate them, Lord Civa assumed the form of a most beautiful lad 'Bikshadanar' (Begging Form) and captivated the minds and hearts of the Wives of Sages.

When Lord Civa reached Taarugaa Vanam (forest) the 'Rishi Pathnis' were much infatuated by Lord Civa's captivating personality and began offering Him their Bangles and other belongings in addition to giving Him Alms.

The Sages, on realising that their wives had lost their mental purity and had become distorted cursed all of them to be born in the merchant community in Madurai.

When their wives enquired in all sadness when this curse would be absolved – the Sages stated that it would automatically lapse when Lord Somasundarar of Madurai touches their hands physically.

Accordingly all the sages wives (Rishi Pathnis) were born in the merchant community in Madurai and attained their teenage. Lord Civa with the view to absolve the curse, assumed the form of a vendor of bangles and came to the big street in Madurai calling upon repeatedly to customers – "Oh, shining bangles for sale?".

The young teenage girls (the transformed wives of sages) approached the vendor with great emotional excitement and circled around him to buy their requirements.

With outstretched hands, they pleaded that their hands should be well adorned with appropriate bangles. Smilingly, the Lord (Bangle Seller) fixed suitable bangles on their wrists and won their hearts also.

With great infatuation, the teenage girls (Formerly Sages' wives) approached the handsome vendor again and again for new bangles after deliberately breaking their newly acquired bangle all the time.

In addition, they pleaded, that they would effect payment on the next day, for the bangles bought by them stating that they had never seen before such sparkling varieties to their liking. They also wanted the bangle vendor to make repeated visits.

The Lord agreed to take the payment on the next day, and disappeared and instantaneously dissolved into Civalinga Form.

The Damsels who had bought the bangles realized that the vendor who had fixed the bangles, on their wrists was no other than Lord Civa - Himself and derived much ecstasy and fulfilment.

55. Moon (Chandra) being scrubbed against the Floor

See Story No. 60

56. Destroying Jalandhara

Lord Indira used to make obeisance to Lord Civa everyday. One day, when Lord Indira was suddenly overcome by arrogance, proceeded to mount Kailash without paying his customary obeisance to Lord Civa.

On perceiving this, Lord Civa appeared before him in the form of a monstrous ghost. Lord Indira, who was much annoyed that the ghost had blocked the entrance, while proceeding for 'worship', took his mighty thunderbolt and vigorously attacked the ghost. Suddenly, the ghost had been transformed and Lord Rudhra had appeared! Lord Indira fervently appealed to protect his life – and Lord Civa, out of compassion had thrown away his shaft of anger into the seawater which ultimately took the shape of a child. The child was brought up by Lord Varuna.

One day, the child born amidst the sea, had started crying, and on hearing this, Lord Brahma curiously enquired Lord Varuna from where such a crying sound had been emanating.

Lord Varuna immediately handed over the child to Lord Brahma, who enfolded it in his arms.

The devas had given the name 'Jalandharan' to the child since he had arisen from seawater. By performing great austerities Jalandharan – the demon had become quite mighty and started inflicting injuries to devas. He had established a city namely: 'Jalandharam', married – 'Virundhai' terrorized everyone, and led a luxurious and happy-life. One day he had decided to reach the mountain Ranges where devas were hiding out in fear of him.

On hearing the sinister – designs of Jalandharan, Lord Indira immediately approached Lord- Vishnu for offering protection to devas. Lord Vishnu with all his mighty-powers could not however overcome 'Jalandhara' in battle.

To tackle this great danger devas approached Lord Civa in Kailash, after getting the approval of Nandikeshwara. They entreated the Lord, to offer them protection since Jalandhara, the leader of demons had inflicted much suffering and humiliation to them.

After proclaiming him victory over Lord Vishnu – Jalandharan along with his warriors reached mount Kailash.

Virundhai – who knew much about Lord Civa's mighty-powers and ingenuity tried to prevent Jalandhara from entering into a battle with Lord Civa. Jalandharan refused to listen to his wife's words and started his journey.

On his way, to mount Kailash, Jalandharan encountered Lord Civa who had appeared in the guise of an 'Old – Brahmin' with a walking – stick. The old-brahmin enquired him "who are you? where you are proceeding?". Immediately, Jalandharan remarked, that he belonged to the planet earth', and had gone over here to win a battle against devas and Lord Civa!

The old brahmin remarked that it was no easy task! However, he marked a 'big-circle' on the ground, and indicated, that if Jalandharan could carry the piece-of-earth marked by him, it may be possible to succeed in his mission, Jalandharan ripped out the big-piece of the earth, and placed it on his own head. The big-piece of earth started spinning violently, and cracked his body into two-pieces and thereby destroyed him!.

57. Bravery – As an Archer Soldier

Once upon a time, a Paandyan King having great devotion for 'Saivism' [saivite – philosophy] was making extra ordinary endeavours to spread vedas and Civa – Agamas by weeding out the newly sprouting Buddhism and Jainism.

At one stage a king of Kaancheepuram, who was a devoted Jain desperately wanted to bring the entire Paandyan Kingdom under his rule. Since the Jain King's efforts to subjugate the Paandyan Kingdom, had proved futile, he formulated a suitable – strategy that would bring about victory.

He arranged to perform 'Abichara Homa' which would help him to kill his adversary viz., the Paandyan King, and thereby wanted to fulfill his aim.

From the 'Homa Kunda', of 'Abichara Homa' performed by Jain Sages and Munis, a gigantic elephant arose and it was given suitable instructions to destroy the Paandyan King as well as his kingdom.

The ferocious elephant proceeded towards Paandyan Kingdom, causing great havoc on the way by upturning hillocks in a tempestuous manner, making thunderous sounds. People were terrorised and agitated.

The Paandyan King sought refuge in Lord Somasundarar (Civa) of Madurai. Lord Civa took the form of a 'skilled archer' by concealing his real stature and wearing a dress made of peacock feathers and adorned with a sword!

He appeared as a full-fledged 'archer' with a mighty-arrow, on the eastern side of a big-tower, and when the roaring elephant approached the spot, -'He' immediately shot the 'most-powerful-arrow', which ended the life of the mighty-elephant. The elephant had fell down making uproarious sounds. The Jain sages / Munis who came in a retinue behind the mighty-elephant ran helter skelter. The mighty elephant's destruction and Lord Civa's appearance as an 'archer' with Paandyan King bowing in reverence resembled the scene: 'when young 'Maarkandeya' was saved by Lord Civa from the clutches of Lord Yama, who had been forcefully kicked off by the Almighty'.

58. Appearance of the Pillar of Fire [Jothi]

See Story No. 1

59. Moon God – Chandra Being Purified

See Story No. 60

60. Daksha's – Yagna

Daksha, the eldest among the ten sons of Lord Brahma was renowned for his intellectual calibre and for displaying great skills.

Acting on the advice of his father Lord Brahma, he sat on intense Meditation of Lord Civa, the 'Supreme God' on the banks of River Manasa, and he had thereby acquired innumerable boons to his credit.

Invariably all his boons were connected with the enjoyment of prosperity and power mostly enjoyed by the Gods, and he was not so keen on reaching "Mukthi" in order to enjoy Eternal Bliss.

The boons conferred upon him by Lord Civa were mostly found beneficial in carrying out the worship of gods as well as asuras, and in acquiring certain benefits through Lord Brahma. 'Dakshapuri' was made into a Capital City, from where he was reigning in all pomp and splendour. He married Vedavalli, a beautiful lady of impeccable – chastity and virtues and gave birth to innumerable sons. However 'Dakshas' – Sons had become the ardent – disciples of Sage Naradha and unlike their father, they had taken up 'Civa-Worship' meant for attaining "Mukthi".

Later Daksha had borne Twenty seven [27] girls, - who had become 'Nakshatras', and all of them were given in Marriage to the Moon God 'Chandran'.

Chandran – who had developed intense fascination particularly for two of his wives namely 'Kaarthigai and Rohini' showered all his love and affection on them, behaving indifferently towards his other wives.

The girls, who had thus been neglected, approached Daksha and narrated their tales of suffering on account of Chandran's indifference.

Daksha immediately pronounced a curse by which the Moon God Chandran would lose all his radiance and wither in humiliation.

Immediately, the Moon God approached Lord Civa, and fervently sought and got graced by Lord Civa to absolve him from the curse.

Since Lord Civa had helped the mitigation of the curse on Chandran, Daksha had developed an antagonistic attitude towards Lord Civa.

At this juncture, Pulagar – a sage well known to Daksha had sensibly advised him to shed the prejudice he had developed towards Lord Civa. Daksha was also pacified when he recapitulated that as per a 'Boon' already announced Lord Civa would also become his 'Son-in-Law' in due course.

In accordance with the boon conferred, 'Umaa Devi' was born as daughter to Daksha known as Dhakshaayani and subjected herself to great penance, so as to become the 'Consort' of Lord Civa. Lord Civa who was greatly impressed, appeared before her, and accepted her as 'His Wife'. When the 'dazzling' wedding – function was in progress, Lord Civa had suddenly disappeared. Again Dhakshaayani started her great penance. Once again, Lord Civa riding on His Bull descended at the spot in the form of a 'Mendicant' with great serenity and took Dhakshaayani on His Bull, and rode away for his abode in Kailash.

Daksha, who was intolerably angry, immediately proceeded towards Kailash to see his daughter. Lord Civa was seated along with his consort at the 'Temple Mansion' in Kailash, and when Daksha had sought entry into the 'Temple Mansion' the 'Bhootha Ganas' [Goblins] had flatly refused to permit him to go inside! Daksha who had become much furious returned to his abode developing hatred towards Lord Civa.

Dakshan by now had decided to conduct a great 'Yagna' without inviting 'Lord Civa', his Son-in-Law, who had brought much humiliation to him. He planned like this, so that Lord Civa will not have the benefit of having the 'Avibagam' taken out of the sacred prayer (Homa Gundam) which is considered as the super beneficial one in such Yagnas.

Though several devas, with great reluctance attended, the 'Yagna' conducted by 'Daksha' with due regard for his Mighty – powers acquired by 'Tapas' some Pre. Eminent Sages like Agasthiar, Sanagaathi Rishis (சனகாதி முனிவர்கள்) and so on, were conspicuously absent.

Though Sage Dadhisi (ததீசி முனிவர்), had warned Daksha, that his line of approach, was quite inappropriate he had adamantly refused to invite Lord Civa to the "Great Yagna'.

Sage Dadhishi's explanations to Dakshan that Lord Civa – the 'Supreme Being' was solely responsible for the cosmic activities of creation, preservation and dissolution, had fallen on deaf ears.

The 'Great Yagna' had commenced, and 'Kamadhenu' – the 'Fabled Cow' supplying the Needs of Gods had brought several mouth watering – delicacies for the Yagna feast. Besides it had arranged to provide Chintamani, Sanganidhi, Padumanidhi as well as ornaments and Garments meant for the adornment of the Divine Guests!

The Guests comprising devas, Sages and Priests highly appreciated such wonderful – arrangements, and hospitality shown to them on the occasion. People, everywhere displayed boundless – joy and enthusiasm!

The 'Garuda' of 'Thirumal' (Lord Vishnu) the daggling 'White Swan' of Lord Brahma, elephant Iravatham of Lord Indira, the 'Wild Sheep' on which Lord Agni travels, the Buffalo of Lord Yama were standing in line and raised their voices in Jubilation.

'Rambhas' – the dancing girls in the court of gods, sang melodious – songs, which warmed the hearts and provided much delight to the audience. In such enchanting surroundings the 'Main Yagna' was initiated!

Daksha, selected the foremost 'devas' at the Hall to be honoured and had been offering "Avibagam" – the sacred and delicious-divine food.

At this juncture, Goddess – Dhakshaayani entered the sacrificial hall, and in all seriousness pointed out how 'Daksha' her father had committed a 'great – blunder' in not inviting his own daughter as well as Lord Civa for the Yagna!

On the other hand Daksha was castigating Lord Civa as well as Goddess Dhakshaayani – using harsh words.

Goddess Dhakshaayani immediately returned to 'Kailash'.

Lord Civa ascertaining the turn of events, had decided to put an end to such 'Yagna' – proceedings. With great indignation Lord Civa and his consort created 'Veerabhadra' and 'Bhadrakali' out of their Eyes' – to teach a lesson to Dakshan.

Veerabhadra and Bhandrakali landed in the Yagna Hall. He glanced at the devas who had assembled there, and remarked that an 'Yagna' – conducted in an unscrupulous manner is being attended by Great Gods and Goddesses! Dhaksha had clearly revealed his decidedly antagonistic attitude towards Lord Civa and to his own daughter!

Veerabhadra took a final decision. He took his Mighty Trident and banged it over Lord Vishnu's chest. He gave a hard stroke on Lord Brahma's head and tossed him down. Lord Brahma's consort's Nose had been badly mutilated!

Devas ran helter-skelter to save themselves.

He grabbed the Moon God Chandran, and scrubbed him against the floor. Besides Veerabhadra gave a heavy-blow on Sun God's cheeks, and as a result his teeth had crumbled and dropped off. His eyes had also been smashed. Lord Yama's head had been cut off by a deadly-blow.

Lord Indira, had assumed a Cuckoo Bird's form, and on noticing this, Veerabhadra grabbed and smashed him.

Lord Agni's hands of tongue were cut into slices. His wife Swaha-Devi's Nose was plucked-away; Lord Varuna and Lord Vayu received severe injuries, when they were attacked by a steel club and a battle-axe.

Lord Kubera was forcefully attacked by a trident, and had been killed.

Further Veerabhadra took a powerful arrow and got rid off the 'Chief of the Asuras'. The Presiding Deity of the Great Yagna (Dakshan himself) took the form of a Deer and tried to escape! Its (his) head was destroyed immediately.

'Rudras' who had bowed down in reverence before Veerabhadra were forgiven, and were asked to leave the place!

The head of 'Dhaksha' who remained highly agitated, and depressed was smashed – and 'Lord Agni' was asked to burn it out.

'Bhadrakali' – on the other hand severely handled Daksha's wife, his other daughters, and other women in the 'Yagna Hall' and most of the participants had been assassinated! Thus the great destruction had been completed!

Lord Civa accompanied by Goddess Dhakshaayani appeared at the Yagna Hall. Only Lord Vishnu, and Lord Brahma, who had been badly hurt in all humility paid their obeisance.

Goddess Dhakshaayani fervently pleaded for the Resurrection of the dead. Out of compassion Lord Civa restored all their lives!

Since Dhaksha's - Head, had been totally devoured by the 'Lord of Fire', Lord Civa arranged to fix on him a Goats'-Head, and brought him back to life.

Dhakshan, - at long last realized his great-blunder and earnestly requested Lord Civa to forgive him. Later Lord Civa showed mercy and showered His Grace.

Thevaram songs of the illustrious saints of Tamil-Nadu have paid glowing tributes to the most attractive Lord Civa, - who is instrumental in the annihilation of absolutely worthless-pursuits and functions as "Protector par Excellence" to His Devotees.

61. Installing a Drinking Water Stall

When Paandyan Kingdom was being ruled by Rajendra Pandyan, the Chola King known as Kaaduvetti Cholan had developed great fascination for worshipping Lord Somasundareswara

of Madurai. After worshipping the Lord, in a friendly spirit the Chola King had offered several gifts to the Paandyan King. Later he had decided to give his daughter in marriage to Rajendra Pandyan.

Rajasimhan the younger brother of Rajendra Pandyan, who came to know of the above arrangement had developed intense desire to marry Kaaduvetti Cholan's daughter. He conspired against his elder brother and reached Kancheepuram. On learning this, the Chola King extended a warm and cordial welcome to Rajasimhan and gave his daughter in marriage.

In addition, Kaaduvetti Cholan in treacherous co-ordination with his son-in-law planned to invade Paandyan Kingdom with the view to anoint Rajasimhan as 'King'.

The rival army of Chola kingdom along with Rajasimhan had established a camp at an adjacent place near Madurai. The emissaries of Rajendra Pandyan immediately passed on the above information to him.

The agitated Paandyan King immediately reached the temple, and prostrated before Lord Somasundarar and fervently sought divine help explaining his plight; how Kaduvetti Cholan who came all alone one night, just for worship at Madurai temple, had at the outset attracted his attention by providing gifts in a friendly fashion had later turned treacherous by invading his country.

At this juncture, an ethereal voice announced: "Oh Paandyan King ... go ahead and bravely fight against the rival army. I would ensure your victory".

On the next day a fierce battle had ensued, and the small Paandyan army had difficulties in tackling the mighty army of the Chola kingdom. By Lord Somasundareswara's grace the Pandyan army was able to present an illusory effect appearing several times 'expansive than the actual to the enemies' eyes.

Indefatigably, both armies clashed until the middle of the day. On account of the scorching 'Sun', trees had withered, and water-resources had been depleted. Both the armies encountered great hardship combined with agonizing thirst.

At this juncture, Lord Somasundarar appeared amidst the Paandyan army as a mendicant and installed a water stall. A large brass pot filled with Ganga water having several nozzles to provide refreshing water to the afflicted soldiers was arranged by Him by 'His Grace'.

The soldiers of the Paandyan army after quenching their thirst, began attacking their enemies with renewed vigour, and great team spirit. The enemies were trounced in a short while. The Chola king as well as Rajasimhan were captured and subdued and were brought before the Paandyan king.

In this context to ascertain the 'Divine Will', the Paandyan king appealed to Lord Civa. On hearing this, a 'Voice' from the skies announced that the most appropriate course of action could be taken. On hearing this 'Divine Command', the Paandyan king sent away the Chola king and also arranged to expel Rajasimhan from the Royal circles.

The Paandyan king who emerged successful led a life full of prosperity and all happiness.

62. Lord Vishnu being transformed as Rishabam to Bear Lord Civa

At the time of universal destruction with turbulence all around, the entire universe would be engulfed by 'Fire'. At this juncture, Lord Civa – The Supreme Destroyer – in the presence of Goddess Uma Devi would perform the 'Dance of Destruction'. Once even Lord Vishnu who was much agitated, approached Lord Civa, the Supreme Deity and took refuge in 'Him'. Lord Civa bestowed 'Immortality' on Lord Vishnu and provided him a New Garb: Rishaba (a bull), which would function as Lord Civa's (Vahana) vehicle besides being the leader of all deities and living creatures.

63. Lord Vishnu taking the form of a Boar

See Story No. 1

64. How devas were dealt with during Daksha's Yagna

See Story No. 60

65. Consuming Poison and Helping devas to get Celestial Nectar

See Story No. 15

66. The Dance of Civa

Lord Civa's Dance represents the source of all movements of the universe encompassing primarily 'Five Acts', such as (i) creation, (ii) preservation, (iii) dissolution, (iv) embodiment and (v) release from bondage.

Life pulsating in the womb of every living creature is inextricably interrelated to this Cosmic Dance, and every enlightened thinker is ready to accept this mysterious fact.

After the great destruction, Lord Civa performs His dance providing a new meaning that all the 'Thoughts, Actions and Events' are burnt-away and the Dancer remains!

At a certain time Goddess Kali, wearing a garland of skulls performed the most dynamic and awe inspiring Dance shaking wildly the entire firmament. Every creature in the universe trembled and became panicky and concluded that everything was leading towards destruction.

At this juncture to pacify the situation, Lord Civa performed the most enchanting (filled with Ananda) and venerable dance and thereby saved the 'Universe' from destruction.

67. At Nandambadi Lord Civa as Embodiment of Vedas

At a time when Brahmin priests abandoned certain important austerities and showed an attitude of indifference towards preaching 'Vedas', social, discipline had reached a low ebb. A few priests preaching the Sacred Vedas were not aware of their paramount importance, and were largely ignorant of several essential details besides having perverted minds.

In this regard when some sages made an earnest appeal to Lord Civa, 'He' explained to them the full import of the vedas by appearing in Tiruaalvaai known as Madurai city.

In the renowned publication 'Tiruvilayadal Puranam' it has been stated that Vedas which were revealed by Lord Civa had actually taken place in Madurai city.

It is conjectured that when Thiruvaathavoorar known as Saint Maanikkavaachakar lived, this incident could also have taken place either in a coastal town or in Vedaranyam in Thanjavur district. It is also thought that the area known as Nanthambaadi might have also been a part of Madurai city in those days.

68. Transforming Jackals into Horses

See Story No. 50

69. Purifying Goddess Saraswathi

See Story No. 60

70. Lord Civa at Panchapalli with His Consort

The word 'Panchapalli' may be treated as having two connotations.

It may be treated as the name of a town or a 'Fine Couch' possessing cool and fragrant characteristics with fineness full of sparkling whiteness.

By considering 'Panchapalli' as a place, it could be treated as a Divine Episode.

However, when considered as a 'Couch' it may also denote how Lord Civa had married Thadathahai and enriched the society and the kingdom, by His benign rule.

71. Conferring Ashtamaa Sidhdhis by His grace at Pattamangai

In the days of yore in mount Kailaash, Lord Civa sitting under a stone banyan tree in his aspect as Dakshinaamoorthy was imparting wisdom to the chief of sivaganas and to the renowned four sages viz., Sanakar, Sananthanar, Sanaathanar and Sanat Kumaarar.

At this juncture, six Karthigai Devis (goddesses) wearing apparels symbolic of religious austerities, prostrated before Lord Civa and fervently requested the noble lord to preach them about Ashtamaa Sidhdhies.

On hearing this, Lord Civa suggested that they could learn the comprehensive secrets of such Siddhis from Goddess Uma Devi, if they would opt to render devotional services at her feet, deeply contemplating on her. However, Lord Civa explained the essential details.

Unfortunately, these Kaarthigai Devis on account of destiny - resulting from previous births, failed to devote proper attention to goddess Uma Devi and thereby forgot the essential details also of Siddhis preached by Lord Civa.

Lord Civa on perceiving this, had become furious and uttered a curse as per which these devis would laid down as stone slabs under a banyan tree in Pattamangai Village. The Kaarthigai devis who were much depressed pleaded to Lord Civa in all earnestness to get relieved from this great curse.

Lord Civa indicated that after a period of one thousand years, He would Himself appear in person in Pattamangai and grant them absolution from the curse. Thereafter, the Kaarthigai Devis became stone slabs for one thousand years! Towards the end of thousand years, Lord Somasundarar (Civa) who was then ruling Pandyan Kingdom with His capital in Madurai came near the stone slabs of Kaarthigai Devis in Pattamangai village and showered His grace. Immediately all of them regained their original personalities and prostrated at the Feet of Lord Civan. Lord Somasundarar blessed them and preached the intricacies of Ashtamaa Sidhdhis.

Ashtamaa Sidhdhis are being classified into eight wonderful powers known as Animaa, Mahimaa, Lahimaa, Karimaa, Piraarththi, Piraakaamiyam, Eesaaththuvam and Vasithuvam. They left for Kailaash and after intense meditation on goddess Uma Devi, who preached them all the details and thereafter they became fully conversant with the Ashtamaa Sidhdhis.

Note: There is a different version of the Ashtamaa Sidhidhis. See Story No. 23.

72. Graciously providing fabulous gifts to the Melodious Songs of a Devotee

When Varaguna Paandyan was ruling the Paandyan Kingdom, a musician known as Baanapathiran was regularly performing recitals with 'yaazh' (a sophisticated stringed instrument) at Paandyan King's Court in Madurai.

One day, it dawned on him, that henceforth he should spend the time reciting his yaazh only before Lord Civa who provided illumination to the soul. With dedicated love and conviction, he was engaged in the noble service of reciting thrice everyday in front of Lord Somasundarar (Civan) in the Madurai Temple. As a result, his regular earnings had declined and poverty had set in. On perceiving this, Lord Somasundarar arranged to provide regularly some funds to Baanapathiran for sustenance and he was leading a contended life. After some time, Lord Somasundarar had stopped arranging for the payments. Baanapathiran had become poverty stricken once again. One day the Lord appeared in his dream and asked him to go and meet one of His devotees, the Chera King who will help him with funds. By telling this, He also handed over a letter written in Palm Leaf addressed to Chera King. Baanapathiran woke up and to his surprise saw a palm leaf in his hand. He read through the letter and with a great delight proceeded to meet the Chera King. Lord Somasundarar also appeared in the dream of Chera King, and advised him to provide abundant funds / riches to His great devotee - Baanapathiran - who would be meeting him with His introductory letter.

The Chera King awoke and with great awareness of his responsibility, asked his messengers to find out the arrival of Baanapathiran. The messengers came across Baanapathiran and took him to the Chera King.

Sri Cheramaan Nayanaar, the King was an ardent devotee of Lord Civa; invited Baanapathiran to his court and perused the divine letter.

The letter written by Lord Civan reads as under: "This is from Lord Civa that residing in the magnificent temple town of Madurai - renowned for the architectural embellishments and grandeur. May King Cheramaan who is well known for his meritocracy in providing gorgeous gifts to poets may please take note. Baanapathiran is a highly dedicated devotee on par with you. When he approaches, you may provide him with abundant riches and send him back to me".

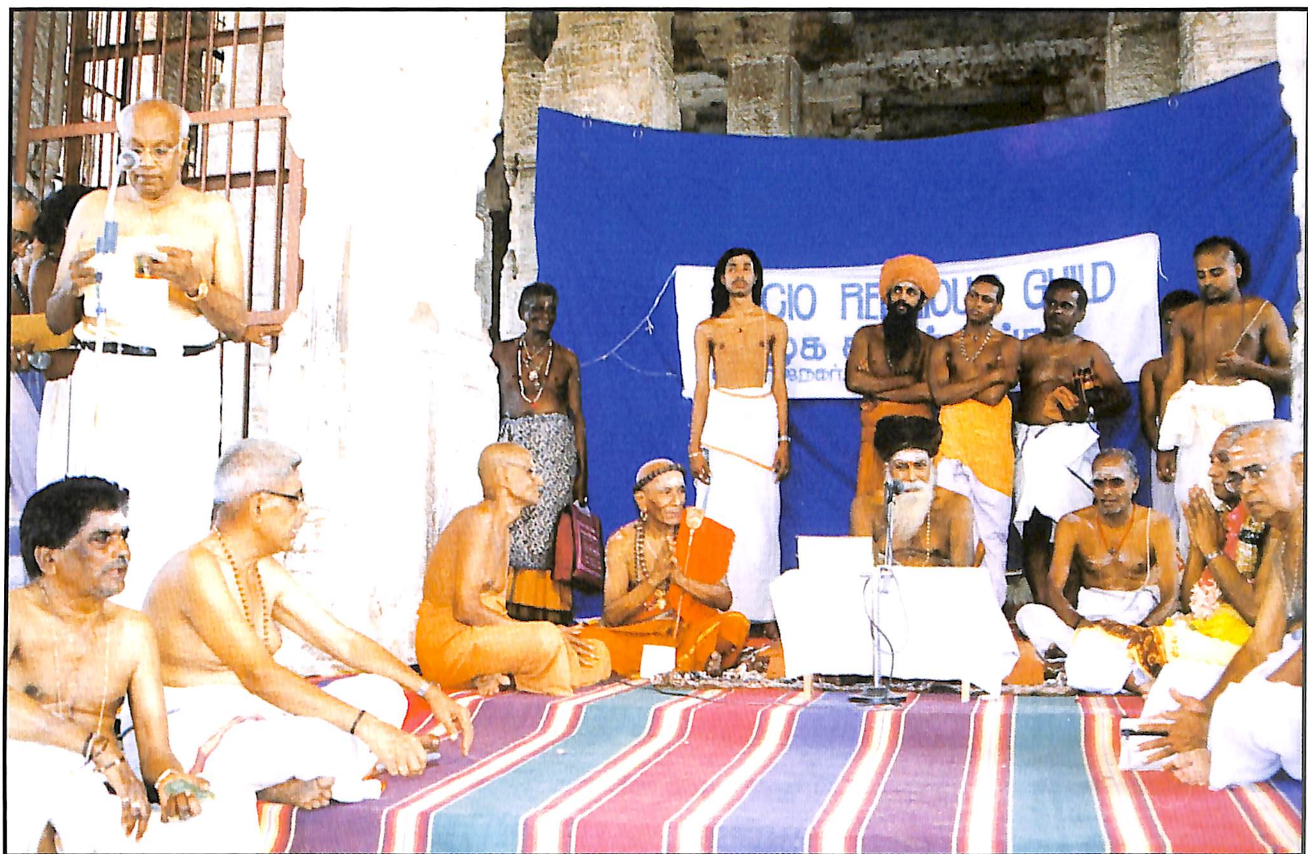
King Cheramaan Nayanaar showed his big treasury and requested that Baanapathiran may take whatever amount he needed. Baanapathiran bowed in reverence and took funds that he needed from the treasury and returned to Madurai. On reaching Madurai, he paid obeisance to Lord Somasundarar and lived happily and peacefully, continuing his services to Lord Civan as before.

73. Showering Grace on Pathanjali

Lord Civa's spectacular performance in subjugating the intellectual arrogance of Rishis performing thapas in Thaarugaavanam forest, by crushing the gobblin - Muyalagan (Symbolic of Egoism), instigated and sent by the Rishis, had greatly captivated the mind of Aathisesha. In order to observe once again, the great splendour of Lord Civa's dance, for subjugating the gobblin, Aathisesha made a fervent plea to Lord Vishnu that he may be granted permission to go to mount Kailaash to see Lord Civa's dance. Lord Vishnu agreed, Aathisesha having the thousand studded heads (Snake serving as lounge for Vishnu) reached mount Kailaash and began his thapas. On perceiving this, Lord Brahma had decided to detract the attention of Aathisesha from his thapas. Brahma's efforts failed.

Lord Civa was quite amazed to find Aathisesha performing rigorous thapas appeared before him and advised that he may transform his dreadful figure at the outset and then proceed to Thillai and worship the Civalinga along with the tiger legged Viyagrabatha and other ascetics. He also indicated that He would display His cosmic dance of ecstasy in the hall of Ponnambalam at Thillai, where he can also see and enjoy His cosmic dance. Acting on the advice of Lord Civa, Aathisesha transferred his figure into an ardent devotee reached Thillai and was overjoyed by watching the dance of Civa performed in ecstasy at Thillai in Chidambaram.

Aathiseshan was given the nick name Pathanjali with reverence and affection. Sage Pathanjali once visited Madurai to participate in the grand wedding ceremony of Lord Somasundarar - but soon started leaving the hall without having dinner. As a true devotee, he strongly adhered to the 'niyamaa' (religious duty) of taking food only after witnessing daily the dance of Civa being performed in ecstasy at Thillai. On knowing this, Lord Civa immediately performed his dance of ecstasy exclusively for the benefit of Sage Pathanjali who then continued

Welcome Speech by Sri D. Sivasubramanian

Felicitation Speech by Dr. P.K. Perumal

to stay on for dinner in Madurai itself, Lord Civa then showered His blessings on the sage Pathanjali.

74. Lord Civa as Horse Rider

See Story No. 50

75. Providing Salvation to Paandyan King

Lord Civa after marrying Thadaathagai Piraatiyaar was ruling the Pandyan Kingdom with great commitment to excellence. His mistress one day informed Lord Civa that her mother Kaanchanamaalai was keenly interested in having a holy sea bath. Lord Civa on hearing this, arranged for a sea bath by summoning all the seven seas to form into shape and to have a water spread in Madurai itself, so as to facilitate and fulfill His mother-in-law's wishes. However, Kaanchanamaalaa had the inner conviction that bathing in the sacred water of seven seas would confer optimum benefits only when both husband and wife bath together. On knowing this, Lord Civa bid Malaiyathuvaja Pandyan who was then in Devaloha to go over to earth to meet his wife Kaanchanamaalaa. People were exhilarated when they came to know that Malaiyathuvaja Pandyan had returned. Along with his wife adorned in auspicious form, Malaiyathuvaja Pandyan had the sacred sea bath wherein all the seven seas had confluenced. After this auspicious bath - both had acquired absolute freedom from bondage (Free of Illusions - Paasam) as well as the 'sorubaa' state highly revered by earthly inhabitants. After passing through all the other logas, the noble couple finally reached Civa Loga.

76. Evil begetting Evil

In Seinjalur Town situated on the banks of river Manni several brahmins and learned sages led a happy and contended life, meticulously performing all the six rites and rituals to be performed by them. In the noble clan, a person called Echcha Thaththan got married to one Pavithraa the bride selected by his clan, and they led a happy family life. A son was born to them and he was named Visaara Saruman. The boy had undergone several excellent training courses in education and had accumulated meritocracy. On attaining the age of seven, Upanayanam was performed for him. Though the young lad was well versed in several branches

of knowledge, he developed the inner conviction that everything ultimately emanated from the golden Feet of Lord Civan. He began to nurture intense devotion and love for Lord Civan. It so happened that on one occasion, when the lad went along near a cow herd, he witnessed how cruelly a cow was thrashed just for hissing. The lad was much perturbed, intervened and indicated that a cow having several divine attributes should not be treated in such a cruel manner. Besides, the lad announced that hereafter he would take the responsibility of tending these cows. With great devotion, Visaara Saruman started tending the cattle by suitably allowing all the cattle to graze in excellent pastures and by providing sufficient water to drink and rest for the animals. Since then, the cows started yielding more milk than before. Beneath an aathi tree in the river bed, he built a small nichi for Lord Civa in Linga form out of sand. He plucked aathi flowers from the tree and ritually bathed the Civa lingam with milk, and offered worship. A stranger who had observed the lad's activities informed it to the inhabitants of the town, the lad's father Echcha Thaththan also came to know about this. To ascertain the position, Echcha Thaththan one day went behind his son who had left earlier for tending the cattle. Hiding behind a suitable place, Echcha Thaththan observed that his son Visaara Saruman was performing archana for the sand Civa Linga after bathing It with plenty of milk. Echcha Thaththan got furious, took a big stick and started thrashing the lad. After witnessing that his son remained unmoved he displayed his temper by kicking the milk pot meant for the Lord's sacred bath. On observing that the milk had been spilt, the young lad took the stick and throwed it forcefully on his father's feet. And as a result, Echcha Thaththan's leg had been severed and he fell flatly on the ground. On seeing this, the immaculate Lord Civan appeared in the scene and graciously stated that out of intense devotion for Him (the Almighty), he had gone to the extent of striking down his own father. He further indicated that it would be Lord Civan's privilege to have the lad as His own son in the lad's next birth. He also made him the leader of all devotees and gave him the title as 'Sandeeswarar'. All the devas were delighted and showered blossoms and blessings on the greatest young devotee of Lord Civa who had been transformed to take the form of 'Son of Lord Civan' called Sandeeswarar.

77. Lord Civa wearing the Serpent

The Falcon (the bird Garuda which serves as vehicle to Lord Vishnu) and the Serpent are the two off springs of the two wives of a single father. However, on account of hostility among

the two wives these creatures also invariably quarreled with each other. The 'Falcon' used to chase and torture the serpents whenever it sees it. Out of fear, the serpent took refuge in Lord Civa who gave protection by wearing them as his jewellery. While the sages of 'Dharugavana' were performing the spiritual rites, the serpents, which emanated from the holy fire came wildly hissing towards Lord Civa. He took these serpents also smilingly and they remained coiled all round His neck. Only when Lord Civa was getting ready for his wedding function, He commuted all the serpents into fine glittering jewellery and wore them, He then looked as personification of beauty.

78. Lord Civa becoming a Baby

See Story No. 35.

79. Graciously Providing the Ocean of Milk to the Kid

Child Upamanyu, son of Viyakrapathar used to consume only the milk of Kamadhenu while living in heavenly abode. When his father came to Chidambaram to have dharshan of Lord Civa's dance, he brought the child also along with him to Chidambaram. When the ordinary cow's milk in Chidambaram was fed, the child refused to take the milk and was crying. Viyakrapathar prayed to Lord Civa about the situation. Lord Civan immediately arranged for the best quality milk from the ocean of milk (Thiruppaarkadal - திருப்பாற்கடல்). The boy child consumed this milk and stopped crying.

80. Old Woman providing Pittu (A Sweet Dish) to Lord Civa

When Pandyan King directed his ministers to take immediate steps to control the flood in 'Vaigai River' which was in furious spate, it was announced that every householder in Madurai Town should contribute necessary labour (supportive – effort) towards controlling flood waters. Each individual was allocated a portion on which adequate sand and other filling materials, should be suitably dumped so as to contain the flood water. Vandhi, an old woman having none to help her was selling Pittu (a sweet dish) to eke-out her living. She was a great devotee of Lord Civa. She used to commence her sales every day, only after offering her preparation of Pittu (as Naivedya – offering in devotion) to Lord Civa. She was much worried that a portion on the

river bank which had been allotted to her had remained unattended. She fervently prayed to Lord Civa to tackle this problem.

Lord Civa (listening to her prayers) clad in the clothing of a labourer approached her and asked her whether he could undertake any job for her. She simply overjoyed and accepted the offer of the labourer to complete the work allotted to her on the bank of the river Vaigai. She said that she will give all the Pittu that comes out in a loose state to him as wages. On that day the entire Pittu she prepared came out loosely. The Labourer (actually Lord Civa in disguise) wanted to consume the Pittu immediately stating that he was quite hungry. Later he proceeded to the river bank, with a basket of sand and other accessories assuring Vanthi that he would complete her portion of job. However after reaching the spot, the Labourer was simply whiling away the time, pretending as though he was busily engaged.

Since the portion of work to be completed by Vanthi remained unattended, the matter was brought to the attention of the King by the subordinates. The enraged King proceeded to the spot and gave a stroke on the Labourer with his cane for not doing his job. Alas! The stroke given by the king on the labourer's back, was felt instantaneously by the king, the minister, the people all around, the people in the town and by everybody in the cosmos. The labourer dumped a basket fill of sand on Vandhi's portion and suddenly disappeared.

An eternal voice was heard as under "To perpetuate the greatness of Maanikkavaachakar which you have not realised so far and the entire people of the earth to know that Maanikkavaachakar is a highly evolved sage, all these events took place on my orders. Serve Maanikkavaachakar and lead a good life. Be it known to you that Vandhi, the old woman, had reached Civa Loka on account of her true and unalloyed devotion to Him".

81. Lord Civa adorning Crescent Moon on His Crown

Chandran, the Moon God, had married twenty-seven daughters of Dhakshan. These twenty-seven are being recognised as twenty-seven stars (Nakshatras) in the firmament. Though Chandra the moon had married twenty-seven wives, he had intense fascination and love for the most charming among them viz., Rohini and Kaarthigai. He also devoted most of his attention to

them forgetting the rest of his wives. His indifference towards the other wives had much infuriated Dakshan who cursed the moon Chandra to witheraway.

The Moon God Chandran soon after noticed that he was losing his lustre gradually, and the entire body was becoming slim and pale. On account of this, Chandran became extremely sad, and was totally upset. Therefore, he approached Lord Civa, the Supreme Being for seeking release from this great curse. By the time, he reached Lord Civa's abode only one ray of Chandran's splendour was intact. Lord Civa, who is renowned for rendering immediate help to the downtrodden devotees, blessed him against the curse and crowned the Crescent Moon amidst his locks of hair. The curse for waxing had ceased, and Lord Civa's blessings for waning of the Moon had commenced. Lord Civa was seen at the outset wearing only one ray of the Moon as his crown on his Head.

82. Wearing the Tiger's Skin

See Story No. 33

83. Arranging to Feed Fawns (Deer Kids)

In the southern Pandyan Kingdom, there was a forest abounding in Kadappa Trees. In the above forest, a Doe (female deer) with his fawns were living in a secluded place. Invariably, before proceeding to drink water or feed on grass, the mother deer used to leave its fawns in a bush for safety. One day, it so happened that while the mother stag went out to drink water in a nearby pond, a hunter noticed it, and immediately took his bow sent an arrow, killed it and took it away. The fawns waited for quite a long time to have milk from their mother in vain. Lord Civa, well known for his boundless compassion took pity on these fawns. He made a Tigress (a female tiger) to feed the young ones living in a desperate condition. The tigress accordingly fed all the fawns until they were able to roam and feed by themselves.

84. Lord Civa helping Vanthi by carrying Sand Basket

See Story No. 80

85. Himavan's Daughter becoming Half of Lord Civa's Figure

Himavan, who was acknowledged for his divine attributes was ruling the Himalayan Kingdom, and he was fortunate in having Goddess Uma as his daughter, who was born after his long penance. However, Uma had developed intense – earnestness to become the consort of Lord Civa and therefore she was always found engaged in constant Tapas (Penance). She married Lord Civa as per traditional rites and after the marriage, Lord Civa and Goddess Uma had been transformed into a captivating Divine Whole (Ardhanaareeswara -) with Goddess Uma occupying the left half, and Lord Civa on the right half of His body (Concorporate).

86. Destruction of Three Flying Cities

The Mighty Demons were in control of Three Flying Cities built around Fortresses made out of Gold, Silver and Steel! These demons were terrorizing the celestials (devas) constantly, with great ferocity causing vast destruction all around. Since destroying such demons would not be an easy task, the devas decided to transform themselves into parts and components of a Great Chariot as well as in the forms of weapons in disguise, and suitably arranged that Lord Civa would occupy the seat on the Great Chariot to fight and destroy them and their cities. The devas were immensely proud of their wonderful plan since such a concerted endeavour alone would destroy the demons.

Lord Civa understood the thinking of the devas and wanted to teach them also a lesson. The Devas approached Lord Civa and told them their plans to destroy the three flying cities. Lord Civa without the help of the chariot simply smiled. The three cities were destroyed. The story provides ample testimony to the fact that Lord Civa, the Almighty who is in control of the entire cosmos could take any suitable manifestation – depending upon the situation to protect whatever is good and destroy the evil found in any form.

87. Gracing the Iravatham

See Story No. 3

88. Wearing the Elephant's Skin

See Story No. 2

89. Becoming a Child in Mandothari's Arms

See Story No. 25

90. Devas sufferings by Veerabhadran

See Story No. 60

91. Begging Sage in Dharugavanam Forest

See Story No. 33

92. Lord as a Hunter

See Story No. 45

93. Lord Civa providing weapons / missiles at Velambuthur

Goddess Thadathakai (Meenakshi), the supporter of the world, had acquired intense fascination to court the graces and submit to the discipline of Tamil Literature and to disseminate its oriental exuberance all around. Thadathakai, along with Lord Civa bearing the name Soundara Pandyan and Lord Kumara Vezh bearing the name Ukkira Kumara Pandyan were ruling the Pandyan Kingdom with Madurai as their capital city. During His Governance, Lord Civa at Velambuthur town presented to Lord Ukkira Kumaran a Vezh, certain essential weapons of warfare such as A Fine Lance, Boomerang and A Sharp Bifurcated Rod (Missile) in recognition of his extra ordinary qualities. All the three – Lord Civa, Thadathakai and Kumara Vezh greatly rejoiced in internalizing and disseminating Tamil Language and Tamil Culture – having divine attributes besides endeavoured to transform Tamilnadu into a revered and sacred place.

THIRUCHCHITRAMBALAM

உ
சிவமயம்

திருவாசகத் திருவுள்ளக்கிடை

(பிரதிகளிற் காணப்படும் வேற்றுமைகள் ( ) என்று பகவரைகளுள் தரப்பட்டுள்ளன)

சிவபுராணம் – சிவனது அநாதி முறைமையான பழமை; என்பது. சிவனது அருவநிலைமை கூறுதல் (சிவபுராணமும் கீர்த்தித் திருவகவலும் சிவனுடைய உயிர்; அருள் நிலைமை என்பது அருவநிலை). கீர்த்தித்திருவகவல் – சிவனது திருவருட்புகழ்ச்சி முறைமை (சிவனுடைய அருளின் முறைமை). திருவண்டப் பகுதி – சிவனுடைய தூலசூக்குமத்தை வியந்தது (சிவனுடைய தூலசூக்குமத்தை விகற்பித்தது, யோகநூல் தூல சூக்குமத்தை வியந்தது). போற்றித் திருவகவல் – சகத்தினுற்பத்தி; என்பது, பிரபஞ்சத்தைத் தோற்றுவித்தல் (ஞானஞ் சகத்து உற்பத்தி). திருச்சதகம் – பத்தி வைராக்கிய விசித்திரம்; என்பது, பத்து வகையாக இரட்சித்த முறைமை; 1. மெய்யுணர்தல்–தேகாதி பிரபஞ்சங்களைக் கண்டு நீங்கல்; 2. அறிவுறுத்தல் – பொறியோடே கூட்டுதல், அருள் தரிசனம், குருதரிசனம்; 3. சுட்டறுத்தல் – தன்செயலறுத்தல் (ஆனந்தத்தழுந்தல்); 4. ஆத்தும சுத்தி – அனுபவத்தழுந்தல் (ஆனந்தபரவசமாதல்); 5. கைம்மாறு கொடுத்தல் – தன்னைச் சிவத்தினிடத்திலே கொடுத்தல் (ஆனந்தாதீதமாதல்); 6. அனுபோகசுத்தி– சுகமேலீடு (சுட்டறிவொழித்தல்); 7. காருணியத்திரங்கல் – சிவனுடைய வெற்றிப் பாட்டிரங்கல் (ஆத்தும சுத்தி); 8. ஆனந்தத் தழுவல் (கைம்மாறு கொடுத்தல்); 9. ஆனந்தபரவசம் (அனுபவசுத்தி); 10. ஆனந்தா தீதம். நீத்தல் விண்ணப்பம் – பிரபஞ்ச வைராக்கியம் (நீத்தல் விண்ணப்பமும் திருவெம்பாவையும் தெசசத்திகளை விகற்பித்தது. தெச சத்திகளாவன: அம்பிகை, ஞானாம்பிகை, கௌரி, கங்கை, உமை, பராசக்தி, ஆதிசக்தி, இச்சாசத்தி, ஞானசத்தி, கிரியாசத்தி ஆக பத்து). திருவெம்பாவை – சத்தியை வியந்தது; சத்திகளாவாா: அம்பிகை, கணாம்பிகை, கௌரி, கங்கை, உமை, பராசத்தி, ஆதிசத்தி, ஞானசத்தி, கிரியாசத்தி என ஒன்பதின்மர் (தெசசத்திகளையும் வியந்தது). திருவம்மானை – ஆனந்தக் களிப்பு; என்பது, சுகமேலீடு (ஆனந்தக் கனிவு). திருப்பொற்சுண்ணம் – ஆனந்த மனோலயம்; என்பது, தானன்றி நிற்றல் (திருச்சுண்ணம் என்பது தன்னறி நிற்றல்). திருக்கோத்தும்பி – சிவனோ டைக்கியம்; என்பது, சிவனுடன் இடையறாது நிற்றல். திருத்தெள்ளேணம் – சிவனோடடைவு; என்பது, சிவனுடனே சென்று கூடுதல் (சிவனுடைச் செலவு). திருச்சாழல் – சிவனுடைய காருணியம்; என்பது, சிவனுடைய அருட்சத்தி விளையாட்டு. திருப்பூவல்லி – மாயா விசய நீக்குதல்; என்பது, மாயையினுடைய பலத்தை மறுத்தல் (மாயா விஷயமறுத்தல்). திருவுந்தியார் – ஞானவெற்றி அருட்சத்தியினுடைய சாமர்த்தியம்

(ஞான வெற்றிப்பாடு). திருத்தோணோக்கம் – பிரபஞ்ச சுத்தி; என்பது, ஆன்மாக்களைச் சுத்திகரித்தல். திருப்பொன்னூசல் – அருட்சுத்தி; என்பது, அருளோடு கூடுதல் (அருள் கூட்டம் என்பது அருளோடே கூடினது). அன்னைப்பத்து – ஆத்தும பூரணம்; என்பது, ஆன்மா சிவனுடனே நிறைதல் (ஆத்தும சம்பூரணம்). குயிற்பத்து – ஆத்தும விரக்கம்; என்பது, சிவனைக் கண்டிரங்குதல் (ஆத்தும விகாரம் என்பது சீவனைக் கண்டிரங்குகிறது). திருத்தசாங்கம் – அடிமைகொண்ட முறைமை; என்பது, பத்தடையாளம் (பத்து வகையாய் அடிமை கொண்டது). திருப்பள்ளியெழுச்சி – திரோதான சுத்தி; என்பது, ஏகமாகிய திரோதாயி மறைப்பான மலம் நீக்குதல். கோயில்மூத்ததிருப்பதிகம் – அநாதியாகிய சற்காரியம் (சிவானந்தத்தில் திகைப்பு என்பது சிவானந்தம் அளவறுக்கொண்ணாமை). கோயிற்றிருப்பதிகம் – அனுபோக விலக்கணம்; என்பது, சிவானு பூதிக் கடையாளம். செத்திலாப்பத்து – சிவானந்த மளவறுக் கொணாமை; என்பது, சிவானந்த மணுகிச் செயிக்கப்படாமை (சிவானந்த் மலைவு). அடைக்கலப்பத்து – பக்குவ நிண்ணயம்; என்பது, வித்து மங்குரமும்போல என்றல் (வஸ்து நிண்ணயம்). ஆசைப்பத்து– ஆத்தும விலக்கணம்; என்பது, ஆன்ம பேதத்தையறிதல் (ஆத்தும ரூபத்தை அறிதல்). அதிசயப்பத்து – முத்தியிலக்கணம்; என்பது, மோட்சத்தின் அடையாளம். புணர்ச்சிப்பத்து – அத்துவித விலக்கணம்; என்பது, ஒன்றுமல்ல இரண்டுமல்ல என்றல் (அத்துவிதானந்த இலக்கணம்). வாழாப்பத்து – முத்தி யுபாயம்; என்பது, பிரபஞ்சத்தைவிட்டுப் பரபோகத்தைக் கூடுதற்குபாயம் (மோட்ச உபாயம், மோட்ச லட்சணம்). அருட்பத்து – மகாமாயா சுத்தி; என்பது, மாயையைச் சுத்தி பண்ணுதல். திருக்கழுக்குன்றப் பதிகம் – குருதரிசனம்; என்பது, பசுத்துவங் கெட்டவிடம் (சற்குரு தெரிசனம்). கண்டபத்து – நிருத்த தரிசனம் (பரமானந்த நிருத்த தரிசனம்). பிரார்த்தனைப் பத்து – சதாமுத்தி; என்பது, ஆன்மாக்களுக்கு முத்தி நிச்சயம் பண்ணுதல் (செகமுத்தி). குழைத்த பத்து – ஆத்தும நிவேதனம்; என்பது, நேயத்தோடே ஒன்றினது (குழைத்தல்). உயிருண்ணிப்பத்து – சிவானந்த மேலிடுதல்; என்பது, நேயமேலிடுதல். அச்சப்பத்து – ஆனந்த முறுதல்; என்பது, நேயத்திலே ஒன்றுபட்டுச் சிக்கென அழுந்தினது. (ஆனந்த முற்றுதல்). திருப்பாண்டிப்பதிகம் – சிவானந்த விளைவு; என்பது, சுகமேலீடு (திருப்பாண்டி விருத்தம்; சிவானந்த விரைவு). பிடித்தபத்து – முத்திக் கலப்புரைத்தல்; என்பது, மற்றுள்ள ஆன்மாக்களுக்கு முத்தியின் சுகத்தைச் சொல்லியது. திருவேசறவு – சுட்டறிவொழித்தல்; என்பது, தன்செயலற நிற்றல் (ஏசறப்பத்து சுட்டறிவு ஒழிதல்). திருப்புலம்பல் – சிவானந்த முதிர்வு; என்பது, சிவானந்தம் பெறாவிச்சை (சிவானந்தமிடி). குலாப்பத்து – அனுபவ மிடையீடுபடாமை; என்பது, விட்டுப்பற்றாமல் ஒரு தன்மையாவது (அனுபவம் இடையறாமை).

அற்புதப்பத்து – அனுபவம் ஆற்றாமை; என்பது, அனுபவமுற்றுதல் பொறாமை, விம்முதல். சென்னிப்பத்து – சிவவிளைவு; என்பது, சீவனுக்கு நிச்சயப்படுதல் (சிவனுக்கு நிச்சயப்படுதல்). திருவார்த்தை – அறிவித்தன்புறுதல்; என்பது, உன்னாலறியப்படாத துரைக்க அறியென்றது (அறிவிக்க அறிதல் என்பது உன்னால் அறியப்படாதது நானாக அறி என்றது). எண்ணப் பதிகம் – ஒழியாவின்பத்துவகை; என்பது, தேகமுதலாகிய ஆசையை அறுத்தல் (எண்ணப்பத்து அவாவினை ஒறுத்தல்). யாத்திரைப்பத்து – அனுபவாதீத முரைத்தல்; என்பது, அனுபவத்திலதீதப்பட்டுப் போனது. திருப்படையெழுச்சி – பிரபஞ்சப்போர்; என்பது, மலவிளைவற்றது. திருவெண்பா – அணைந்தோர் தன்மை; என்பது, பரிசவேதிபோல என்றது. பண்டாய நான்மறை –அனுபவத்துக்–கையமின்மை உரைத்தல் (அனுபவத்துக் கைம்மாறுரைத்தல் – இப்படி இரட்சிக்கப்பட்ட ஆசாரியற்குக் கைம்மாறிலை என்றது). திருப்படையாட்சி – சீவ உபாதியொழித்தல்; என்பது, கிரியா சூனியம் (பிரபஞ்சத்தில் சீவ உபாதி ஒழித்தல்). ஆனந்தமாலை – சிவானுபவ விருப்பம்; என்பது, சிவனாந்த மேலீட்டில் கிரியாசத்தியழிவுரைத்தல் (மின்னேரனைய பூங்கழல் வழக்கழித்தல், வழக்கறிவுரைத்தல்). அச்சோப்பதிகம் – அனுபவவழியறியாமை; என்பது, அனுபவத்ததிசயம் (அச்சோப்பத்து – அனுபவம் வந்தவழி அறியாமை அனுபவவதிசயம் என்பது, அனுபவம் வழியறியாமை).

திருச்சிற்றம்பலம்

உ
சிவமயம்

திருவாசக உண்மை

சிவபுராணம்

தேசுறுமா ணிக்கமெனச் சிறந்ததிரு வாசகத்தில்
பேசுதிருச் சிவபுரா ணத்தகவற் பெருமைசொலில்
ஈசர்தமக் கியல்பான திருநாம முதலெவையும்
மாசறவே வாழ்கவென வாழ்த்துகின்ற அருட்குறிப்பாம். 1

கீர்த்தித்திருவகவல் - திருவண்டப்பகுதி

புகழ்பெருகுஞ் செய்கையெலாம் புகல்அகவல் ஒன்றாகும்
திகழ்திருவண் டப்பகுதித் திருவகவல் செப்பியது
தகுசிருட்டி திதியொடுக்கஞ் சாற்றுதிரோ தம்பொதுவாய்
அகலமுறத் தேர்ந்திடவே யருளியநற் பொருளாகும். 2

போற்றித்திருவகவல் - திருச்சதகம் - நீத்தல்விண்ணப்பம்

முத்திபெறு நெறியறியு் மொழிபோற்றித் திருவகவல்
சத்தியஞா னந்தருதே சிகர்மோகஞ் சதகமதாம்
மித்தையுல கினையகற்றி விடாமலெனை யாண்டருளென்
றத்தரறிந் திடநீத்தல் விண்ணப்பம் அறைந்ததுவாம். 3

திருவெம்பாவை - திருவம்மானை

மலவிருளுற் றுறங்காமல் மன்னுபரி பாகரருள்
செலமுழுக வருகவெனச் செப்பல்திரு வெம்பாவை
நலமுறு மந்தணர் வடிவாய் நாரணன்காண் பரியபதம்
நிலமதில்வந் தாள்கருணை நினைந்தாட லம்மானை. 4

திருப்பொற்சுண்ணம் - திருக்கோத்தும்பி

சத்திகளாற் றனுகரண புவனபோ கங்கள்தமை
அத்தனுக்குச் சுண்ணமவை யாயிடிக்கக் கூவுதலே
ஒத்ததிருச் சுண்ணமுயர் போதமொரு வண்டாகச்
சித்தவிகா ரத்தூது செப்பவிடல் கோத்தும்பி. 5

திருத்தெள்ளேணம் - திருச்சாழல்

பொன்னார்மெய் யண்ணலரும் போதவின்ப மேமிகுந்து
தென்னாதென் னாவெனவே தெள்ளேணங் கொட்டியதாம்
முன்னாற் கலையுமுண ராமூகை யாமேடி
தன்னாற் பதிமுதன்மை சாற்றியதாந் திருச்சாழல். 6

திருப்பூவல்லி - திருவுந்தியார்

தேவரறி யாதசிவன் தேடியே யாண்டநலம்
ஆவலொடுஞ் சொல்லி யடியாரொ டுங்கூடிப்
பூவியந்து கொய்தல்திருப் பூவல்லி யாமரன்சீர்
பாவமுறு தீமையறப் பாடல்திரு வுந்தியதே. 7

திருத்தோணோக்கம் - திருப்பொன்னூசல்

சித்தஞ் சிவமாக்கிச் செய்தனவே புண்ணியமாய்
அத்தன் செயுங்கருணைக் காராமை யுண்மிகுந்து
பொத்தியகை கொட்டிப் புகழ்தல்தோ ணோக்கமருள்
சத்தியிருந் தாடத்தா லாட்டியிடுதல் பொன்னூசல். 8

திருவன்னைப்பத்து - குயிற்பத்து

நேயம்மி குந்த நிலைகுலையக் கூடு தலை
ஆயவருட் டாய்க்கங் கறைதலன்னைப் பத்தாகும்
தூயவருட் குயிலேநற் சோதியெனைக் கூடுதற்குன்
வாயினாற் கூவெனமுன் வாழ்த்தல்குயிற் பத்தாமே. 9

திருத்தசாங்கம் - திருப்பள்ளியெழுச்சி

பேர்நாடூ ராறுமலை பெயரூர்தி படைமுரசு
தார்கொடியெ லாமரற்குச் சாற்றல் தசாங்கமதாம்
ஏர்மருவு திருப்பள்ளி யெழுச்சிபணி விடைகேட்
டார்வமுட னாண்டவரற் கன்புசெயு மியல்பே. 10

கோயின்மூத்ததிருப்பதிகம் - கோயிற்றிருப்பதிகம் - செத்திலாப்பத்து - அடைக்கலப்பத்து

கோயின் மூத்த திருப்பதிகஞ் சிதம்பரத்தி லருளடையுங் குறிப்பதாகும்
ஏயுங் கோயிற் றிருப்பதிகம் பெருந்துறைத் தேசிகர் மோகமியம்பலாகும்
ஆயபசுபோதம் முற்றுங் கெட வேண்டலே செத்திலாப் பத்தாகும்
ஓதுவல்வா தனைகள்வந் தணுகாம லடைக்கலப்பத் துரைத்ததாமே. 11

ஆசைப்பத்து - அதிசயப்பத்து

கருவியுறு மூனுடற்கண் வாராமற் றிருவருளிற் கலப்பதற்கே
அரனடியைப் புகழ்ந்துபெரு கார்வமொடு பாடுதலே யாசைப்பத்தாம்
வெருவிமலத் தினைச்சீலத் தொன்றாகு மடியர்குழாத் துடனேகூட்டும்
பரமரருட் பெருமை மிகுதியைப் புகழ்ந்துபாட லதிசயப்பத்தாமே. 12

புணர்ச்சிப்பத்து - வாழாப்பத்து

ஆண்டகுரு வைப்பிரியா தணைந்துபணி புரிந்துமிகு மன்போடின்பம்
பூண்டுகிடக் கப்பெறுவ தென்றுகொலோ வெனும்வி ருப்பம் புணர்ச்சிப் பத்தாம்
நீண்டவுல கத்தினிற்பற் றொன்றிலே னிவ்வுடற்க ணின்று வாழேன்
மாண்டகுநின் பதநிழற்கீழ் வருக வருள் புரியெனுஞ்சொல் வாழாப்பத்தே. 13

அருட்பத்து - திருக்கழுக்குன்றப்பதிகம்

சோதியருட் சுடர்விளக்கே துயர்பிறவிக் கூடல்விடுத்துன்றாள் சேர்தற்
காதரித்திங் குனையழைத்தா லதெந்துவெனக் கேளெனுஞ்சொல் அருட்பத் தாகும்
நீதிமறை பரவுதிருப் பெருந்துறையிற் குருவடிவாய் நிகழ்ந்த கோலம்
காதலொடுங் காட்டினை யேயெனுங் களிப்புப் பகர்தல்திருக் கழுக்குன்றாமே. 14

கண்டபத்து - பிரார்த்தனைப்பத்து

இந்திரிய வயமயங்கா தேயெடுத்துத் தானாக்கு மெழிலா னந்தம்
கந்தமலி தில்லையினுட் கண்டேனென் றுவந்துரைத்தல் கண்ட பத்தாம்
அந்தமிலா வானந்தத் தகலாம லெனையழுத்தி யாள்வா யென்று
சிந்தைகலந் துரைத்ததுவே பிரார்த்தனைப்பத் தாய்ப்புகலுஞ் செய்கை யாமே. 15

குழைத்தபத்து - உயிருண்ணிப்பத்து

இழைத்தேனிவ் வாக்கைபொறுத் தினிக்கணமும் பொறுக்ககிலே னேழையேனைக்
குழைப்பதேன் பிழைபொறுத்தா ளெனவிரங்கிக் கூறுதலே குழைத்த பத்தாம்
தழைத்துவளர் பேரின்பந் தானாகி யுயிர்தோன்றாத் தன்மை யாய்த்துன்
பொழித்துநிறை வைப்பெறுத லுயிருண்ணிப் பத்தாயிங் குரைத்த தாமே. 16

அச்சப்பத்து - திருப்பாண்டிப்பதிகம்

தரையில்வளர் வினைமுழுதும் வரினுமஞ்சேன் சிவசமயத் தவஞ்சா ராதார்
அருகின்வரக் காண்கின்மன மஞ்சுமென விகழ்ந்துரைத்த லச்சப் பத்தாம்
புரவியின்மேற் பாண்டியன்முன் வரும் பதத்தை யாம்பெறுமற் புதம்போல் யாரும்
விரவுமின்க ளென்றடியார்க் குறுதிசொலல் திருப்பாண்டி விருத்த மாமே. 17

பிடித்தபத்து - திருவேசறவு

மிக்கபிற வித்துயரெ லாமொழித்து விபுத்துவமிங் களித்த லாலே
பிக்கறச் சிக்கெனப் பிடித்தே னின்னை யென்று துணிவுசெப்பல் பிடித்த பத்தாம்
தக்கபரி யாய்நரியை யாக்குதல்போ லெனைப்பெரிதாய்த் தாக்கித் தாட்கீழ்
அக்கணம்வைத் தனையேயென் றிரங்கல்திரு வேசறவென் றியம்பலாமே. 18

திருப்புலம்பல் - குலாப்பத்து

கரைந்துருகும் பேரன்புன் கழலிணைக்கே கற்றாவின் மனம்போலென்றும்
திருந்தும்வகை யெனக்கருள்க வெனக்கேட்டல் திருப்புலம்ப லாகுமுள்ளம்
விரும்புசிவா னந்தவெள்ளம் விழைந்ததில்லை நாயகனை மிகக்கொண்டாடி
நிரம்புமனக் களிமிகுத்த விறுமாப்பே குலாப்பத்தாய் நிகழ்த்த லாமே. 19

அற்புதப்பத்து - சென்னிப்பத்து

மாயவுருக் கொண்டுளத்தை மயக்குமின்னார் கண்வலையுண் மயங்கு வேற்கிங்
காயுமறி வளித்தாள லதிசயமென் றுரைத்தலற்புதப்பத் தாகும்
தூயவருட் குருபதத்தைச் சூட்டுதற்குப் பெற்றவுயிர் சுகத்தை நோக்கிச்
சேயமலர்ப் பதத்தருமை யடியரொடும் வியந்துரைத்தல் சென்னிப் பத்தே. 20

திருவார்த்தை - எண்ணப்பதிகம்

அறம்பெருகும் பெருந்துறையிற் றமையாண்ட செயன்முதலா வரன்சீ ராட்டின்
திறமறிவா ரெம்பிரா னாவரென வுரைத்தல் திருவார்த்தை யாகும்
நிறம்வளரு மலர்ப்பொழில்சூழ்ந் தோங்குதிருத் தில்லைமன்று ணிமல னாமத்
திறம்பெருகு மின்பமரு ளென்றலெண்ணப் பத்தெனவும் நிகழ்த்த லாமே. 21

யாத்திரைப்பத்து - திருப்படையெழுச்சி

பொல்லாத பவத்தைவிட்டுச் சிவன்கழற்கீழ்ப் புகுங்காலம் புணர்ந்த தெற்கிங்
கெல்லாரும் வாருமெனக் கருணையினா லழைத்திடல்யாத் திரைப்பத் தாகும்
அல்லாத துர்க்குணமா யப்படைகள் விளையாம லருள்வா ளேந்தி
நல்லோர்க ளியாரு மெம்மோ டெய்துமெனப் படையெழுச்சி நவிற லாகும். 22

திருவெண்பா - பண்டாயநான்மறை

தொந்தமா மலமொறுத்துச் சுகம்பெருக்கிப் பெருந்துறைவாழ் சோதி யென்றன்
சிந்தனையே யூராகக் கொண்டிருந்தா ரென்றுரைத்தல் திருவெண் பாவாம்
எந்தைதிருப் பெருந்துறையை யேத்துநம ரேவாழ்வுற் றிடர்சேர் பாச
பந்தமறுத் திடுவரெனப் பண்டாய நான்மறையும் பகர்ந்த தாமே. 23

திருப்படையாட்சி - ஆனந்தமாலை - அச்சோப்பதிகம்

வாகுதிருப் பெருந்துறையா ரெழுந்தருளப் பெறிலெல்லா வளங்கள் முற்றும்
ஆகுமெமக் கல்லாத தாகாதென் றியம்பல் படையாட்சி யாகும்
மோகமிகு மடியரொடுங் கூடவிரும்பிய தானந்த மொழியு மீசர்
போகசுக மெனக்களித்தா ரார்பெறுவா ரெனுமருமை புகற லச்சோ. 24

இவ்விருபத்து நான்கு செய்யுட்களும் சுந்தரலிங்கமுனிவர் இயற்றிய திருப்பெருந்துறைப் புராணத்துள் காணப்படுகின்றன.

திருச்சிற்றம்பலம்

உ
சிவமயம்

திருவெம்பாவைக் கருத்து

இது 1871-ஆம் வருடம் வித்வான் காஞ்சிபுரம் சபாபதி முதலியார் அவர்கள் வெளியிட்ட பதிப்பில் உள்ளது.

ஆடி மாதம் முதல் மார்கழி மாதம் முடிய இராத்திரியாகவும், தை மாதம் முதல் ஆனி மாதம் முடிய பகலாகவுமிது தேவர்களுக்கொரு நாள். சங்கார காலத்துக்குஞ் சிருஷ்டிகாலத்துக்கும் பிரமாணமாக இந்த ஆறு மாதமும் பிரிந்து நடக்கும். மார்கழி மாதம் உதய காலமாய் இது சிருஷ்டிகாலத்துக் கேதுவாயிருக்கும். பிரபஞ்ச சிருஷ்டியைத் திருவுளத்தடைந்து வைந்தவ சத்தியைச் சிருஷ்டிக்கத் தொடங்குகிற அவசரம் திருப்பள்ளியெழுச்சியென வழங்கும். இனி, அந்தச் சுத்தமாயை நாதவிந்துகளாகவுஞ் சாதாக்கியமாகவும், மகேசுரமாகவும், சுத்த-வித்தையாகவும் அஞ்சுதலமாயிருக்கும். நாதவிந்துகளாகிய தலங்களிலே பரமும் பரையும், அதிஷ்டிக்கும். சாதாக்கியமாகிய தலத்திலே சதாசிவமூர்த்தி எழுந்தருளியிருப்பர். போகாங்கங்கள் ஆகிய அணுசதாசிவரே சேவிக்கவும் இதன் கீழே ஈசுரற்கு அதிட்டானமாகிய மகேசுர தலத்திலே யனந்தாதி அஷ்டவித்தியேசுரர் சேவிக்கவும் இதன் கீழே உருத்திரர்க்கு அதிஷ்டானமாகிய சுத்தவித்தியா தலத்திலே மந்திரேசுவரர் சேவிக்கவும் இப்படி பிரபஞ்சவனுக்கிரக காரியமாகப் பராசத்தியின் தோன்றிய ஞானக் கிரியைகளொத்த விச்சையே திருமேனியான சதாசிவமூர்த்தி திருவருளாலந்த மகேசுர தத்துவத்திலே சத்தி மண்டலத்திலிருந்த மனோன்மணிச் சத்தியைப் பிரேரிக்க அந்தச் சத்தி சருவபூத தமனியைச் சிருஷ்டிக்க அந்தச் சருவ பூத தமனி பெலப்பிரம தனியைப் பிரேரிக்க அந்தச் சத்தி பெலவி கரணியைப் பிரேரிக்க அந்தச் சத்தி காளியைப் பிரேரிக்க அந்தச் சத்தி இரவுத்திரியைப் பிரேரிக்க அந்தச் சத்தி சேட்டையைப் பிரேரிக்க அந்தச் சத்தி வாமையைப் பிரேரிக்க இப்படி பிரேரியா நிற்கப்பட்ட நவசத்திகள் பிரேர கத்தினால் மாயையை அதிஷ்டித்திருக்கிற அனந்த தேவராலே அசுத்தமாயை காரியப்பட்டுப் பிருதிவி முடிவான பிரபஞ்ச காரியம் நடக்கும். இனி,

ஆதியுமந்தமும் – மனோன்மணியென்னுஞ் சத்தியின் திருவாக்காய்ச் சருவபூத தமனியை உணர்த்தும். பாசம்பரஞ்சோதி – சர்வ பூத தமனியென்னுஞ் சத்தியின் திருவாக்காய்ப் பெலப்பிரமதனி யென்னுஞ் சத்தியை உணர்த்துகிறது. முத்தன்ன – பெலப்பிரம தனியென்னுஞ் சத்தியின் திருவாக்காய்ப் பெலவிகரணி என்னும் சத்தியை உணர்த்துகிறது. ஒண்ணித்தில –

பெலவிகரணி என்னும் சத்தியின் திருவாக்காய்க் காளி என்னும் சத்தியை உணர்த்துகிறது. மாலறியா – காளி என்னும் சத்தியின் திருவாக்காய் இரவுத்திரி என்னும் சத்தியை உணர்த்துகிறது. மானேநீ – இரவுத்திரி என்னும் சத்தியின் திருவாக்காய்ச் சேட்டை என்னும் சத்தியை உணர்த்துகிறது. அன்னேயிவையும் – சேட்டை என்னும் சத்தியின் திருவாக்காய் வாமை என்னும் சத்தியை உணர்த்துகிறது. கோழிசிலம்ப – வாமை என்னும் சத்தியின் திருவாக்காய்ச் சுத்த மாயையைப் பிரேரிக்கிற அநந்ததேவரை ஆசரித்து அப்பால் பிரகிருதியில் விகுர்தியான ஆத்மதத்துவம் நடப்பது பொருட்டாக விஷ்ணுவினிடத்தில் அதிஷ்டிக்கிற சிவ சத்தியை நோக்கி ஆழியானன்புடைமையாமாறும் இவ்வாறோவென்று பிரேரித்ததாகக் கருதினது. ஆக இப்படி நவசத்திகள் கூடி விசுவ காரியம் பண்ணுகிறதே பாட்டாகப் பாடியபடி.

முன்னைப் பழம்பொருள்–அனாதியாய் உள்ளவர்களுக்கு எல்லாம் அனாதியாய் உள்ளவனுமாய் அனுபவிப்பவர்களுக்கு மேன்மேலும் புதுமை கொடுக்கும் ஆநந்தத்தைக் கொடுப்போனும் ஆயிருக்கிற உன்னடியார் அடிபணிதலும் அவர்களை ஆசரித்தலும் அவர்களே பத்தாவாக அங்கீகரித்தலும் அவர் ஏவல்பணி செய்தலும் யாங்களுரிமையாயிந்த முறைமை ஒழியா வண்ணம் பிரசாதித்தருளி ஒருகுறைப்பாடும் இல்லோம் என்று நவசத்திகளும் தம்மில் சொல்லியது.

உன்னடியா ரென்பது – விஞ்ஞானிகளில் மலபக்குவராய் அணுசதாசிவரென்னும் பேர்பெற்றிருப்பார் ஒருவகையும், அதிகார மலத்துடனே கூடியனந்தாதி அஷ்டவித்தியேசுரர் என்னும் பேர் பெற்றிருப்பார் ஒருவகையும், ஆணவமல சகிதராய்ச் சத்தகோடி மகாமந்திரேசுரர் என்று பேர் பெற்றிருப்பார் ஒருவகையுமாக, விஞ்ஞானகலர் மூன்றுவகையையும் உன்னடியார் என்றது. இனி நிரை நிரையாக அணுசதாசிவர் தாள்பணிவோம், அட்டவித்தியேசுரர்க்குப் பாங்காவோம், சத்தகோடி மகாமந்திரேசுரர் எங்களுக்குப் பத்தாக்களாவார்கள், சொன்ன பரிசே தொழும்பாய்ப் பணிசெய்வோம் என்பது, அவர்கள் ஏவலால் அசுத்த மாயையைப் பிரேரியா நிற்போம்.

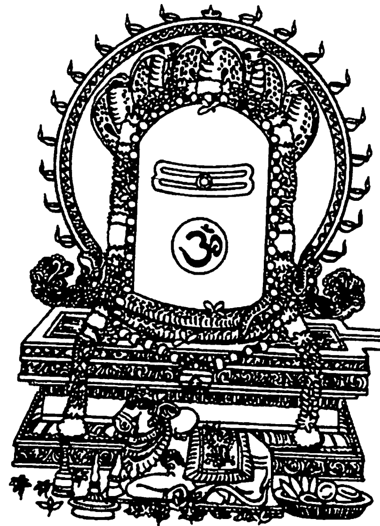
பாதாளமேழினுங்கீழ் சொற்கழிவு பாதமலரென்பது – எண்பத்து நூறாயிரம் யோஜனை–யான பூமியின் கனத்தையும் சிவஞான மன்றியே தவசுபண்ணுகிறவர்கள் சென்றிருக்குமிடமாகிய கனிட்ட பாதாளத்தையும் அதன் கீழேயுண்டாகிய அசுரகண்டம், சர்ப்ப கண்டம், இராக்கதகண்டம் இப்படி ஒவ்வொன்று மும்மூன்று கண்டமாய் ஆடகேசுரர்க்குப் புவனமுமாயிருக்கிற ஏழு பாதாளத்துக்கும் அதன் கீழாக ரவுரவம் கும்பீபாகம் அவிசிகம் என்று சொல்லப்பட்ட மயிரராசநரக மூன்றும் இவையுட்படப் பதின் மூன்று நரகம் ஒரு அடுக்காகவும், பத்து நரகம் ஒரு அடுக்காகவும்,

ஒன்பது நரகம் ஒரு அடுக்காகவும், ஆக முப்பத்திரண்டு நரகமும் இவர்களைச் சூழ்ந்து, சேவித்திருக்கிற நூற்றெட்டு நரகமுமாக நூற்றுநாற்பது நரகமுமாகக் கூர்மாண்ட தேவர் என்னும் உருத்திரர்க்குப் புவனமாயிருக்கப்பட்ட நரகபுவனங்களுக்குக் கீழ் காலாக்கினி–உருத்திரர் புவனம் பதினேழுகோடி யோஜனையாய் அண்டகடாகமுடப்பட்ட புவனமாயிருக்கும். இப்படிச் சொல்லப்பட்ட பிரமாண்ட முதலாக அண்டங்களனைத்துக்கும் ஆதார பூதமாய்ச் சிவசத்தியான ஆதார சத்திக்கும் அப்பாற் சிவனுடைய பூரணத்துக்குள் எல்லைப் படுத்தி இன்னமட்டென்று சொல்லுதற்கு முடியாதாதலாற் சொற்கழிவாயிருக்கப் பட்டது மலர்போன்ற சீபாதம். போதார்புனை முடியு மெல்லாப் பொருண்முடிவென்றது – இனிப்பிருதிவிகண்டம் முன் சொன்ன அண்டகடாகமுதல் ஐம்பதுகோடி யோஜனையுட்பட மேற்புவலோகமுதல் சிவலோகம் அளவாக ஏழுலோகமும் மேல் அண்ட கடாகம் உட்பட ஐம்பதுகோடி யோஜனையுமாகப் பிரமாண்டம், நூறு கோடி யோஜனையாக அதற்குமேல் அதிற் பதின்மடங்கு அப்பு அண்டம், அதற்கு மேல் அதிற் பதின்மடங்குதேயு அண்டம், அதற்கு மேல் பதின்மடங்கு வாயுவண்டம், அதற்குமேல் பதின்மடங்கு ஆகாசஅண்டம், அதற்குமேல் பதின்மடங்கு மனவண்டம், அதற்கு மேல் பதின்மடங்கு புத்தியண்டம், அதற்குமேல்–பதின்மடங்கு ஆங்கார அண்டம், அதற்குமேல் பதின்மடங்கு குணவண்டம், அதின்மேல் நூறுமடங்கு பிரகிருதியண்டம், அதின்மேல் நூறுமடங்கு அராகவண்டம், அதின்மேல் நூறுமடங்கு வித்தையண்டம், அதின்மேல் நூறு மடங்கு கலையண்டம், அதின்மேல் நூறுமடங்கு நியதியண்டம், அதின் மேல் நூறுமடங்கு காலவண்டம், அதின்மேல் ஆயிரமடங்கு அசுத்த மாயை, அதின்மேல் பதினாயிரமடங்கு சுத்த மாயையிற் சுத்தவித்தை, அதற்குமேல் பதினாயிரமடங்கு மகேசுவரம், அதற்கு மேல் சாதாக்கியம், அதற்கு மேல் பரவிந்து, அதற்குமேல் பரநாதம், அப்பால் சிவனுடைய பூரணமளவு எல்லைப்படாதாதலால் எல்லாப் பொருளுக்கு முடிவும் ஆயிருப்பது திருமுடியாதலாற் சிவபாதமுந் திருமுடியும் ஒருவர்க்கும் அளவுபடுத்த முடியாதாதலாற் பேதையொருபாற் றிருமேனியொன் றல்லவென்பது முன்சொல்லி வரப்பட்ட லோகங்களிடத்தும் அதற்கு மேலுங்கீழுஞ் சத்தி சிவான்மகப் பூரணமாக விருக்கையாலே ஒரு வடிவாய் ஏகதேசியுமாய் இரான் ஆதலாலும் என்பது.

வேதமுதல் விண்ணோருமண்ணுந் துதித்தாலு மோதவுலவாவொரு தோழன் தொண்டருளன் என்பது – சதுர்வேதங்களும் பிர்மவிஷ்ணுக்களாகிய தேவர்களும் பூமியில் உண்டானவர்களும் அளவற்ற தோத்திரம் பண்ணினாலும் அந்தத் தோத்திரத்தினால் இன்ன மட்டென்று அளவுபடுத்த முடியாமல் முன்சொன்ன தேவர்கள் திரட்சியாகிய வீட்டங்கள் தோன்றலுள் சாத்திரங்களைக் கிளறிக் கிளறிப் பலபடப் பன்னியுந்தெரியாத வஸ்துவைக் கோதில்

குலத்தரன்றன் கோயிற் பிணாப்பிள்ளைகாளென்பது. உபாதிசூனியனாய் நின்மலனாய் அரன் என்னுந் திருநாமத்தை உடையவனுமாயிருக்கிற சிவனுக்கு ஆலயமான சுத்தமாயையிற் சுத்த வித்தையிலிருந்து தம்பிரானார் பணிவிடையாகப் பிரபஞ்சகாரியத்தைப் பண்ணுமவர் வாமை முதலாகிய சிவசத்திகள்.

ஏதவனூரேதவன் பேராருற்றாராயலார் – இப்படியே உணர்ந்தார்க்கு உணர்வு அரியோனாகிய சிவக்கூறு ஏது பேரேது உறவார் அடுத்தோர் ஆர் இவைகள் ஒன்றும் இல்லாமையால் இந்த முறைமை உடைய சிவனைப்பாடும் வண்ணம் எவ்வண்ணமோ தோழி என்றவாறு.

திருச்சிற்றம்பலம்

உ
சிவமயம்

சிவபெருமான் பெயரகராதி

திரு.மா.வே. நெல்லையப்பப் பிள்ளை அவர்கள், பி.ஏ., தொகுத்தது

முழுமையான எண்கள் பாட்டின் வரிசை எண்களைக் குறிக்கும். உதாரணமாக, அண்டத்தவர்நாதன் 332 ஆவது பாட்டு. புள்ளி வைத்துள்ள எண்கள் 3.45 என்று குறிப்பிடப்பட்டிருப்பவை மூன்றாவது பதிகத்தில் 45ஆவது அடியைக் குறிக்கும். இவ்வாறு புள்ளி வைத்த இரட்டை எண்கள் முதல் நான்கு பதிகங்களுக்கு மட்டுமே உண்டு.

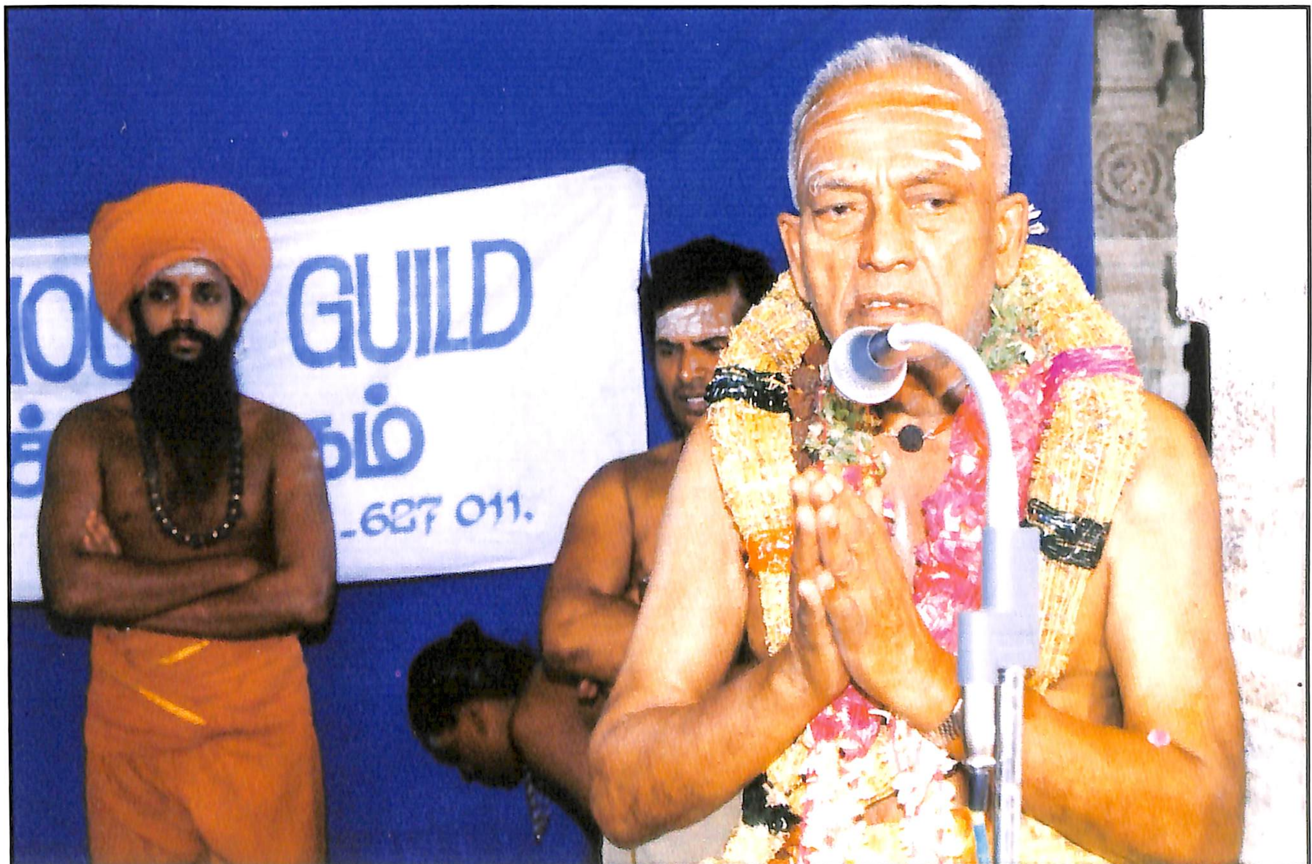
Felicitation Speech by Mrs. Mathimani agis Velayutham, Daughter of CI SU MANI

Felicitation Speech by Sri. P.N. NAYAGAM

Felicitation Speech by Dr. V. NAMASIVAAYAM

General Editor Sri. V. ARUMUGAM'S Speech

திருச்சிற்றம்பலம்

உ
சிவமயம்

உவமை அகராதி

திரு. மா.வே. நெல்லையப்பப் பிள்ளை அவர்கள், பி.ஏ. தொகுத்தது

முழுமையான எண்கள் பாட்டின் வரிசை எண்களைக் குறிக்கும். உதாரணமாக, அண்டத்தவர்நாதன் 332–ஆவது பாட்டு. புள்ளி வைத்துள்ள எண்கள் 3.45 என்று குறிப்பிடப்பட்டிருப்பவை மூன்றாவது பதிகத்தில் 45–ஆவது அடியைக் குறிக்கும். இவ்வாறு புள்ளி வைத்த இரட்டை எண்கள் முதல் நான்கு பதிகங்களுக்கு மட்டுமே உண்டு.

இருதலைக் கொள்ளியினுள்ளெறும் பொத்துநினைப்பிரிந்த விரிதலையேன் 113

இருமுச் சமயத்தொரு பேய்த் தேரினை நீர்நசை தரவருநெடுங்கண் மான் கணந்தவப்பெருவாயிடைப் பருகித் தளர்வொடும் அவப் பெருந்தாப நீங்கா தசைந்தன 3.79 – 3.82

இரும்பு தருமனத்தேனை ஈர்த்தீர்த்தெ னென்புருக்கிக் கரும்பு தருசுவையெனக்குக் காட்டினை 546

இருவினை மாமரம் வேர்பறித்தெழுந்துருவ அருள்நீர் ஒட்டாவருவரைச் சந்தின் வான்சிறைகட்டி மட்டவிழ் வெறிமலர்க்குளவாய் கோலி நிறையகின் மாப்புகைக் கரைசேர்வண்டுடைக் குளத்தின் மீக்கொள மேன்மேன் மகிழ்தலினோக்கி அருச்சனை வயலுள் அன்பு வித்திட்டுத் தொண்டவுழவராரத் தந்த அண்டத்தரும் பெறன் மேகன் 3.87 – 3.95

இருள்கடிந் துள்ளத்தெழுகின்ற ஞாயிறே போன்று நின்றநின் தன்மை 394

இருள்திணிந் தெழுந்திட்டதோர் வல்வினைச் சிறுகுடிலிது 437

இரைதேர் கொக்கொரத் திரவு பகலேசற்றிருந்தே வேசற்றேன் 382

இன்னுழை கதிரின்றுன்ன ணுப்புரைய 3.5

உணக்கிலாததோர் வித்துமேல் விளையாமலென் வினையொத்தபின் 468

உழைதரு நோக்கியர் கொங்கை பலாப்பழத் தீயினொப்பாய் விழைத்ருவேன் 150

உள்ளங்கொண்டோ ருருச்செய் தாங்கெனக் கள்ளூறாக்கையமைத்தனன் 3.176, 3.177

உள்ளனவேநிற்க இல்லனசெய்யுமையற்றுழனி வெள்ளனலேன் 128

உன் குரைகழற்கே கற்றாவின் மனம்போலக் கசிந்துருக வேண்டுவன் 558

ஊசலாட்டு மிவ்வுடலுயிராயின இருவினையறுத்து 576

ஊரா மிலைக்கக் குருட்டா மிலைத்து 91

ஊரேறாயிங் குழல்வேன் 57

ஊழி முதற்சிந்தாத நன்மணிவந்தென்பிறவித்தாழைப்பறித்தவா 327

ஊற்றுமணற் போனெக்கு நெக்குள்ளே யுருகி யோலமிட்டுப் போற்றி நிற்பது 439

ஊன்பாவிய வுடலைச் சுமந்தடவி மரமானேன் 515

எறும்பிடை நாங்கூழெனப் புலனாலரிப்புண் டலந்தவெறுந்தமியேன் 129

என்செவி யிரும்பினும் வலிது 401

என்னுடைய சிந்தையே உவந்து ஊராகக் கொண்டான் 627

ஏற்றார் மூதூரெழில் நகையெரியின் வீழ்வித்தாங்கன்று 3.158, 3.159

ஐம்புலனாய சேற்றி லழுந்தாச் சிந்தைசெய்து 439

ஓரின்ப வெள்ளத் துருக்கொண்டு தொண்டரையுள்ளங்கொண்டார் 528

கடக்களி றேற்றாத் தடப்பெருமதத்தின் ஆற்றேனாக 3.155, 3.156

கடலினுள் நாய்நக்கி யாங்குன் கருணைக் கடலினுள்ளம் விட லரியேன் 117

கடலின் திரையது போல்வரு கலக்கம் 511

திருச்சிற்றம்பலம்

உ
சிவமயம்

சொல்லகராதி

திரு.ஜி. கலியாணம் பிள்ளை அவர்கள், பி,ஏ. தொகுத்தது

எண்கள் பதிக எண் அடியெண் குறிப்பன. உதாரணமாக அகத்தாய் 20.36 என்பதை 20-வது பதிகத்தில் 36வது அடியுள் இச்சொல் வருவதெனக் கொள்க..

Sannidhaanam Blessing the General Editor

Sannidhaanam with Sri. V. Arumugam

திருச்சிற்றம்பலம்

உ
சிவமயம்

சிறப்புப் பெயர் அகராதி

திரு. ரா. சண்முகசுந்தரம் செட்டியார் அவர்கள் தொகுத்தது

இதில் சிவபெருமான் பெயரகராதியுள் காணப்பெறாத சிறப்புப் பெயர்ச் சொற்கள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. எண்கள் பதிக எண் அடியெண் குறிப்பன.

திருச்சிற்றம்பலம்

உ
சிவமயம்

அரும்பொருளகராதி

திரு ஜி. கலியாணம் பிள்ளை அவர்கள், பி.ஏ., தொகுத்தது

இவ்வகராதியிற் பல முக்கியமான விஷயங்கள் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. இதை அடிப்படையாகக் கொண்டு அறிஞர்கள் ஆராய்ச்சி செய்து பெருக்கிக் கொள்ளவும். இந்நூலில் பல அகராதிகளிருத்தலால் இது மிகச் சுருக்கமாகவே உள்ளது. எண்கள் பாட்டெண்கள். முதல் நான்கு பாட்டுகளில் மட்டும் அடியெண்ணும் தரப்பட்டுள்ளது.

அடிக்கடி ஆளப்படும் சொற்றொடர்கள்

அவனருளால் அவன்தாள் வணங்கி 1.18, அழுதால் உன்னைப் பெறலாமே 94, ஆயக்கடவன் நானோதான் என்னதோ இங்கதிகாரம் 503, கண்ணைத் துயின்றவமே காலத்தைப் போக்காதே 158, தென்னாடுடைய சிவனே போற்றி எந்நாட்டவர்க்கும் இறைவா போற்றி 4.164–165, நன்றே செய்வாய் பிழைசெய்வாய் நானோ இதற்கு நாயகமே 502, மூலபண்டாரம் வழங்குகின்றான் வந்து முந்துமினே 530, வேண்டத்தக்க தறிவோய் நீ வேண்டமுழுதும் தருவோய் நீ 501.

அடியார் கூட்டுறவு விழைதல்

உனக்கன்ப ருள்ளாஞ் சிவமே பெருந்திரு எய்திற்றிலேன் 9, நள்ளேன் நினதடியாரோடல்லால் நரகம் புகினும் 6, நாடகத்தால் உன்னடியார் போல் நடித்து நான் நடுவே வீடகத்தே புகுந்திடுவான் மிகப்பெரிதும் விரைகின்றேன் 15.

அடுக்குத்தொடர்

அந்தோ அந்தோ 614, ஆட ஆட 204, ஆடி ஆடி 495, ஆர்ப்ப ஆர்ப்ப 201, ஆர்மின் ஆர்மின் 3.142, உணராய் உணராய் 159, உருகி உருகி 445, ஊடி ஊடி 495, என்று என்று 499, ஒத்தன ஒத்தன 7, கூடிக்கூடி 495, சய சய 4.8, சரண் சரண் 473, சாதல் சாதல் 473, சிவனே சிவனே 159, தென்னா தென்னா 243, நாத நாத 2.136, நெக்கு நெக்கு 439, பாடிப்பாடி 447, போற்றி போற்றி 4.223, மாண்டு மாண்டு 78, வந்து வந்து 78, வர வர 233, வாடி வாடி 495, விம்மி விம்மி 155, வேண்டும் வேண்டும் 488.

அட்டமாசித்தி

பட்டமங்கையிற் பாங்காயிருந்தங்கு அட்டமாசித்தி அருளிய அதுவும் 2.62; 63.

அண்டமும் பிண்டமும்

வான்கெட்டு மாருதம் மாய்ந்து அழல்நீர் மண்கெடினும் . . . ஊன் கெட்டு, உயிர் கெட்டு உணர்வு கெட்டு, என் உள்ளமும் போய் நான் கெட்டு 252.

அரிய சொல்வழக்குகள்

அதெந்துவே 458 – 467, அவிதா 8, இறவு 541, கல்லேன் 37, கிறி 36, கிற்பன் 45, கிற்றவா 38, கிற்றிலேன் 45, குமண்டை 559, சட்டோ 221, சிறவு 4.182, துவந்துவங்கள் 561, பளகு 39, முகேர் 165.

அருஞ்சொற்றொடர்

இல்நுழை கதிர் 3.5, எய்ப்பினில் வைப்பு 3.105, கயிலை மாமலை மேவிய கடல் 407, நினைப்பற நினைத்தல் 394.

அறுவகைச்சமயம்

ஆனந்தக்கூத்தன் அறுசமயம் பணிவகை செய்து 591, இருமுச்சமயத்தொரு பேய்த்தேர் 3.79, திருத்தகும் அறுவகைச் சமயத் தறுவகையோர்க்கும் 3.16–17.

ஆகமம்

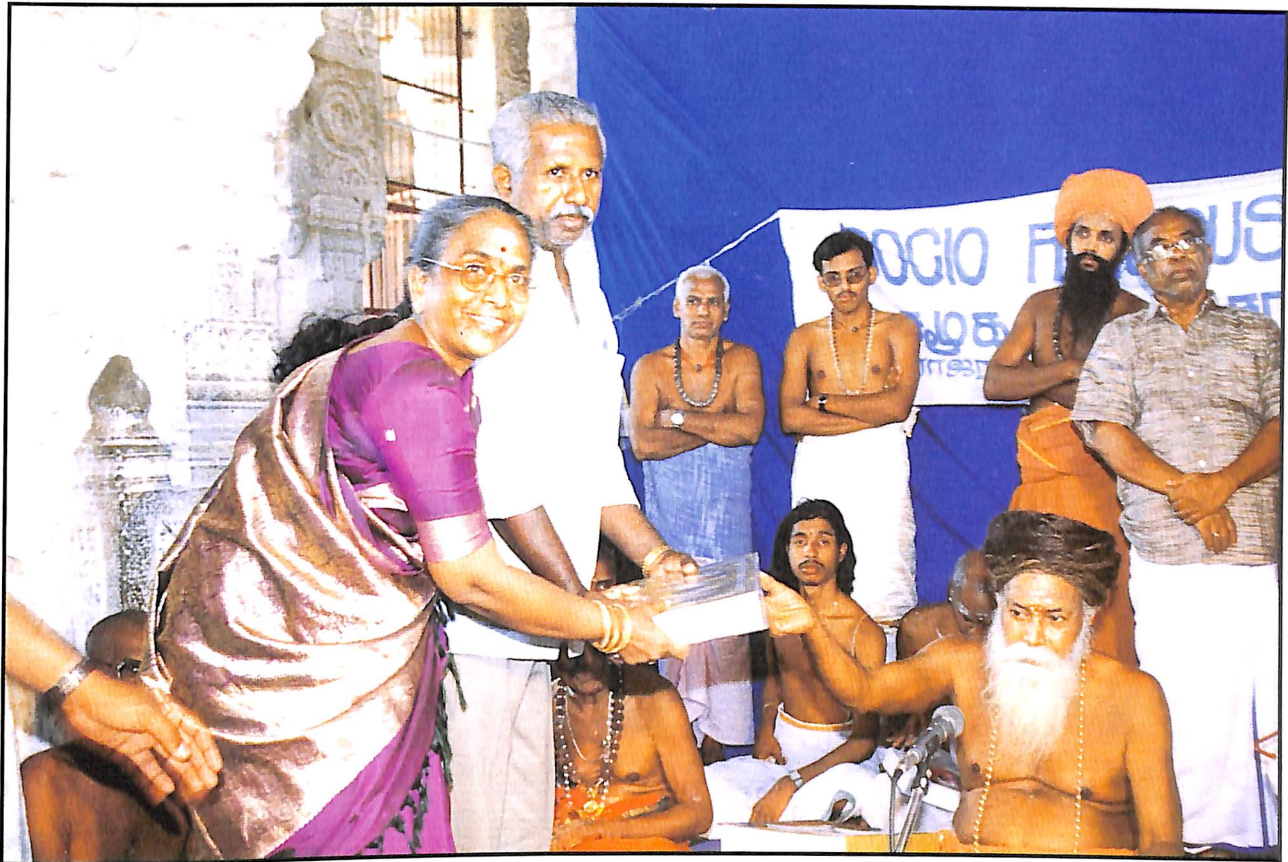
ஆகமமாகி நின்றண்ணிப்பான் 1.4, மன்னுமாமலை மகேந்திரமதனிற்சொன்ன ஆகமம் தோற்றுவித்து அருளியும் 2.10, கேவேடராகிக் கெளிறதுபடுத்து மாவேட்டாகிய ஆகமம் வாங்கியும் 2.17–18.

Sri R.V.P. Gopalakrishnan and Smt. Valliammal Gopalakrishnan Receiving the Book

Sri D. Sivasubramanian and
Smt. Siva Kanthimathi Sivasubramanian receiving the Book

Sri S. Govindan and Smt. A. Sivakami Govindan receiving the Book

Sri A. Somasundaram and Kumari Somasundaram receiving the Book

ஆண்டானடிமைத்திறம்

அவன் எம்பிரான் என்ன நான் அடியேன் என்ன இப்பரிசேபுவன் எம்பிரான் தெரியும் பரிசாவதியம் புகவே 13, நான் நின் அடியேன் நீ என்னை ஆண்டாய் 62.

இசைக்கிசைவோன் ஈசன்

இன்னிசை வீணையி லிசைந்தோன் 3.35, பண்சுமந்த பாடற் பரிசு படைத்தருளும் .... பாகத்தான் 182.

இறைவன் அடியார்க்கருளும் தன்மை

கறந்தபால் கன்னலோடு நெய் கலந்தாற்போலச் சிறந்தடியார் சிந்தனையுள் தேனூறி நின்று பிறந்த பிறப்பறுக்கும் எங்கள் பெருமான் 1.46 – 48, அடியாருள்ளத் தன்புமீதூரக் குடியாக் கொண்ட கொள்கையுஞ் சிறப்பும் 2.7 – 8, பத்திசெய் யடியாரைப் பரம்பரத்து உய்ப்பவன் 2.119, தீர்ந்த அன்பாய அன்பர்க்கவரினும் அன்பன் 73.

இறைவன் ஆண் பெண் வடிவம்

ஏறுடையீசன் இப்புவனி உய்யக் கூறுடை மங்கையும் தானும் வந்தருளி 2.25 – 26, ஏகம்பத்தின் இயல்பாய் இருந்து பாகம் பெண்ணோடாயின பரிசும் 2.77 – 78, மாதிற் கூறுடை மாப்பெருங்கருணையன் 2.107, குவளைக்கண்ணி கூறன் 3.64, பாகம் பெண்ணுருவானாய் 4.152, பஞ்சேரடியாள் பங்கன் 4.184, குரவுவார் குழல்மடவாள் கூறுடையாள் ஒருபாகம் 21, மான்அன நோக்கிதன்கூறன் 42, கொம்பர்ஆர் மருங்குல் மங்கை கூறன் 71, மைகலந்த கண்ணி பங்கன் 77, ஏலம் ஏலுநற்குழலி பங்கன் 98, மாதிருக்கும் பாதியன் 181, பெண்சுமந்தபாகத்தன் 182, கிளி வந்த மென்மொழியாள் கேள்கிளரும் பாதியன் 192, கயல் மாண்ட கண்ணிதன்பங்கன் 245, மாவடுவகிரன்ன கண்ணிபங்கன் 415, பஞ்சேரடியாள் பாகத்தொருவன் 427, பாதிமாதொடுங்கூடிய பரமன் 429, பண்ணினேர் மொழியாள் பங்கன் 452, பந்தணை விரலாள் பங்கன் 455, பழுதில்தொல்புகழாள் பங்கன் 457, காவிசேரும் கயற்கண்ணாள் பங்கன் 489, கொடியேரிடையாள்கூறன் 497, தையலிடம் கொண்ட பிரான் 652.

இறைவன் இறைவி உறவு

எம்பெருமான் இமவான் மகட்குத் தன்னுடைக் கேள்வன் மகன் தகப்பன் தமையன் 207.

இறைவன் ஐந்தொழிற்சிறப்பு

ஆக்குவாய் காப்பாய் அழிப்பாய் அருள்தருவாய் போக்குவாய் என்னைப் புகுவிப்பாய் நின்தொழும்பின் 1.42–43, போற்றியெல்லாவுயிர்க்கும் தோற்றமாம் பொற்பாதம், போற்றி யெல்லாவுயிர்க்கும் போகமாம் பூங்கழல்கள், போற்றியெல்லா வுயிர்க்கும் ஈறாம் இணையடிகள், போற்றிமால் நான்முகனுங் காணாத புண்டரிகம், போற்றியாம் உய்ய ஆட்கொண்டருளும் பொன்மலர்கள் 174.

இறைவன் திருமேனியில் அணிந்தவை

நீற்றுக்கோடி நிமிர்ந்து காட்டியும் 2.104, கழுக்கடைத் தன்னைக் கைக்கொண்டருளியும் 2.110, கழுநீர்மாலை ஏலுடைத்தாக எழில்பெற அணிந்தும் 2.114, ஏனத்தொல்லெயிறு அணிந்தோன் 3.31, கானப்புலியுரி அரையோன் 3.32, கரும்பணக் கச்சைக் கடவுள் 3.96, நதிசேர் செஞ்சடை நம்பன் 4.109, தாளி அறுகின் தாராய் 4.201, சந்தனச் சாந்தின் சுந்தரன் 4.203, சிவனவன் திரள்தோள் மேல் நீறு நின்றது 37, பொருதலை மூவிலை வேல்வலன் ஏந்திப்பொலிபவன் 113, வெண்தலை மிலைச்சிக் கொத்துறுபோது மிலைந்து குடர்நெடுமாலை சுற்றித் தத்துறு நீறுடனாரச் செஞ்சாந்தணிந்த சச்சையன் 134, வலக்கையேந்தும் ஊனகமாமழுச்சூலம் 211, நரம்போடெலும்பணிந்து கங்காளம் தோள்மேலே காதலித்தான் 265, காதாடுகுண்டலங்கள் தாதாடுகொன்றைச் சடையான் 334, வெள்ளைக் கலிங்கத்தர் வெண்திருமுண்டத்தர் 344, தாளிஅறுகினர் சந்தனச் சாந்தினர் அடிகளார் தங்கையில் தாளமிருந்தவாறன்னே என்னும் 345, கொன்றை மதியமுங்கூவிள மத்தமும் துன்றிய சென்னியர் 347, அங்கி தங்கிய கையாய் 406.

இறைவன் திருமேனி வர்ணனை

நிறங்களோர் ஐந்துடையாய் 1.49, தூயமேனிச் சுடர்விடு சோதி 2.112, திருமுகத்தழகுறு சிறுநகை 2.148, மின்ஆர் உருவவிகிர்தன் 4.96, வண்ணந்தான் சேயதன்று வெளிதேயன்று 29, செந்தாமரைக் காடனைய மேனித்தனிச்சுடர் 30, செச்சைமாமலர் புரையும் மேனி எங்கள்

சிவபெருமான் 33, அரத்தமேனியாய் 97, தெளிகின்ற பொன்னும் மின்னும் அன்னதோற்றச் செழுஞ்சுடர் 108, நீறுபட்டே யொளிகாட்டும் பொன்மேனி நெடுந்தகை 115, திருநீற்றை உத்தூளித் தொளிமிளிரும் வெண்மையனே 126, வெளியாய் கரியாய் பச்சையனே செய்ய மேனியனே 135, வேலை நஞ்சுண் மழைதரு கண்டன் 150, செம்பவள வெற்பின் தேசுடையாய் 154, கண்டங்கரியான் செம்மேனியான் வெண்ணீற்றான் 183, தோலுந்துகிலும் குழையும் சுருள்தோடும் பால் வெள்ளை நீறும் பசுஞ்சாந்தும் பைங்கிளியும் சூலமும் தொக்க வளையுமுடைத்தொன்மைக்கோலம் 232, நீண்டகரத்தர் நெறிதரு குஞ்சியர் 342, செந்தழல்போல் திருமேனித் தேவர்பிரான் 357, முத்துமாமணி மாணிக்க வயிரத்த பவளத்தின் முழுச்சோதி 434.

இறைவன் திருவிளையாட்டுக் குறிப்புக்கள்

கேவேடராகிக் கெளிறதுபடுத்து மாவேட்டாகிய ஆகமம் வாங்கியும் 2.17–18, குதிரையைக் கொண்டு குடநாடு அதன்மிசைச் சதுர்படச் சாத்தாய்த் தானெழுந்தருளியும் 2.27–28, வேலம்புத்தூர் விட்டேறருளிக் கோலம் பொலிவு காட்டிய கொள்கையும் 2.29–30, தர்ப்பணமதனிற் சாந்தம் புத்தூர் விற்பொருவேடற்கீந்த விளைவும் 2.31–32, நரியைக் குதிரையாக்கிய நன்மையும் 2.36, பாண்டியன் தனக்குப் பரிமாவிற்று 2.38, மதுரைப் பெருநன்மா நகரிலிருந்து குதிரைச் சேவகனாகிய கொள்கையும் 2.44–45, ஆங்கது தன்னில் அடியவட்காகப் பாங்காய் மண்சுமந்தருளிய பரிசும் 2.46–47, தண்ணீர்ப் பந்தர் சயம்பெறவைத்து நன்னீர்ச் சேவகனாகிய நன்மையும் 2.58–59, வேடுவனாகி வேண்டுருக் கொண்டு காடது தன்னிற் கரந்த கள்ளமும் 2.64–65, ஓரியூரின் உகந்தினி தருளிப்பாரிரும் பாலகனாகிய பரிசும் 2.68–69, பதஞ்சலிக்கருளிய பரம நாடக 2.138, இத்திதன்னின் கீழிருமூவர்க் கத்திக்கருளிய அரசு 4.162–163, ஏனக்குருளைக் கருளினை 4.166, நஞ்சேயமுதாய் நயந்தாய் 4.173, புலிமுலைப் புல்வாய்க்கருளினை 4.206, அலைகடல் மீமிசை நடந்தாய் 4.207, கருங்குருவிக்கன்றருளினை 4.209, நரகொடு சுவர்க்கம் நானிலம்புகாமற் பரகதி பாண்டியற்கருளினை 4.212–213, கொடுங்கரிக்குன்றுரித் தஞ்சுவித்தாய் வஞ்சிக்கொம்பினையே 123, அலைகடல்வாய் மீன்விசிறும் பேராசைவாரியன் 176, கலிமதுரை மண்சுமந்து கூலிகொண்டக் கோவால் மொத்துண்டு புண்சுமந்த பொன்மேனி 182, சந்திரனைத் தேய்த்தருளி தக்கன்தன் வேள்வியினில் இந்திரனைத் தோள் நெரித்திட்டெச்சன் தலையரிந்து அந்தரமே செல்லும் அலர்கதிரோன் பல்தகர்த்து 189, கொற்றக்குதிரையின்மேல் வந்தருளி 194, அயன்தலைக் கொண்டு செண்டாடல், காலனைக் காலால் உதைத்தல் 212, மண்பால் மதுரையிற் பிட்டமுது செய்தருளித் தண்டாலே பாண்டியன்தன்னைப் பணிகொண்ட புண்பாடல் 290,

பாலகனார்க்கன்று பாற்கடல் ஈந்திட்ட கோலச்சடையான் 311, தேரை நிறுத்தி மலையெடுத்தான் சிரம் ஈரைந்தும் இற்றவாறுந்தீபற 313, இயக்கிமார் அறுபத்து நால்வரை எண்குணம் செய்த ஈசன் 474. பரிமேற்கொண்ட சேவகனார் ஒருவரையன்றி உருவறியாதென்றன் உள்ளமதே 526, நரிகளெல்லாம் பெருங்குதிரையாக்கியவாறன்றே உன்பேரருளே 546, மதிக்குந்திறலுடைய வல்லரக்கன் தோள்நெரிய மிதிக்கும் திருவடி 565, இடக்கும் கருமுட்டேனப் பின்கானகத்தே நடக்கும் திருவடி 566, சங்கங்கவர்ந்து வண்சாத்தினோடுஞ் சதுரன் பெருந்துறை ஆளி அன்று மங்கையர் மல்கும் மதுரை சேர்ந்த வகை 598.

இறைவனுடைய பத்துறுப்புக்கள்

திருநாமம் – ஆரூரன் 358, தேவதேவன் 2.122, நாடு – தென்பாண்டி நாடு 2.118; 359, ஊர் – உத்தரகோசமங்கை 2.120; 360, ஆறு – ஆனந்தம் 2.106; 361, மலை – முத்தியருளுமலை 2.124; 362, ஊர்தி – வான்புரவி 2.116; 363, படை – கழுக்கடை 2.110; 364, முரசு – நாதப்பறை 2.108; 365, தார் – தாளியறுகுதார் 366. கழுநீர்மாலை 2.113–114, கொடி – ஏறாங்கொடி 367, நீற்றுக்கோடி 2.104.

உடலின் தன்மை

வேற்றுவிகார விடக்குடம்பு 1.84, அழிதரும் ஆக்கை 3.118, அளிதரும் ஆக்கை 3.120, ஆற்றா இன்பம் அலர்ந்தலை செய்யப்போற்றா ஆக்கை 3.122–123, ஊண்தலை குரம்பை நாயுடலகம் 3.171–172, கள்ளூராக்கை அல்லது அள்ளூராக்கை 3.177, படிற்றாக்கை 48, மலமாக்குரம்பை 58, ஊனார்புழுக்கூடு 59, முடையார் புழுக்கூடு 60, செடிசேர் உடலம் 87, துயர் ஆக்கையின் திண்வலை 143, விடக்கூன் மிடைந்த சிதலைச் செய்காயம் 145, புழுக்கணுடைப் புன்குரம்பை 408, இருள்புரியாக்கை 412, மொய்ப்பால் நரம்பு கயிறாக மூளை என்புதோல் போர்த்த குப்பாயம் 419, சீவார்ந்தீ மொய்த்தழுக்கொடு திரியுஞ்சிறுகுடில் 420, மிடைந்தெலும் பூத்தை மிக்கழுக்கூறல் வீறிலிநடைக்கூடம் 421, அளிபுண்ணகத்துப் புறந்தோல்மூடி அடியேனுடையாக்கை 422, செடியாராக்கை 416, பொத்தைஊண் சுவர் புழுப் பொதிந்தொழுத் தசும்பொழுகிய பொய்க்கூரை 434, இருள்திணிந் தெழுத்திட்டதோர் வல்வினைச் சிறுகுடில் 437, ஊன்பாவிய உடல் 515, முடைவிடா . . . முழுப்புழுக்குரம்பை 537, வெந்து விழும் உடல் 655.

உலகத்தில் உயிர்த் தோற்றம்

புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப் பல்விருகமாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக் கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய் கணங்களாய், வல்லசுரராகி முனிவராய்த் தேவராய் 1.26–29.

உவமைகள் சில

அறம்பாவம் என்னும் அருங்கயிறு 1.52, மலஞ்சோரும் ஒன்பது வாயிற்குடில் 1.54. பரமானந்தபழங்கடல் 3.66, இன்பப்பெருஞ்சுழி – பந்தமாக்கரை – இருவினை மாமரம் – அருள்நீர் – சந்தின் வான்சிறை – வெறிமலர்க்குலவாய் – நிறையகில் மாப்புகைக் கரைசேர் வண்டுடைக்குளம் – அருச்சனை வயல் – அன்புவித்து – தொண்ட உளவர் 3.84 – 94, அருட்பெருந்தீ 3.160. கருணைவான்தேன் 3.180, மிண்டிய மாயாவாதமென்னும் சண்டமாருதம் 4.54–55. உலோகாயதனனெனு மொன்திறற் பாம்பின் கலாபேதத்த கடுவிடம் 4.56–57, அன்பெனும் ஆறு 4.81, பெரும்பிறவி பௌவம் – எவ்வத்தடந்திரை – கனியை நேர்த்துவர் வாயாரென்னுங்கால் – காம வான்சுறவு – அஞ்செழுத்தின் புணை – முதலந்தமில்லா மல்லற்கரை 31, பாவனையிரும்பு கல்மனம் 41, தினியார் மூங்கிலனையேன் வினை 93, கருணைவெள்ளம் 95, வல்வினைக் காடு 123, வியன் கங்கைப் பொங்கிவருநீர் – மடுவுள் மலைச்சிறு தோணிவடிவின் வெள்ளைக்குருநீர் மதி 130. அடற்கரிபோல் ஐம்புலன்கள் 136, கறங்கோலை போல்வதோர் காயப்பிறப்போடிறப்பென்னும் அறம்பாவம் 242, வன்பராய் முருடொக்கும் என்சிந்தை மரக்கண் என்செவி இரும்பினும் வலிது 401. பொழிகின்ற துன்பப் புயல்வெள்ளம் – கழற்புணை – இடர்க்கடல்வாய்ச்சுழி – மாதர்த்திரை – காமச்சுறவு 411, சித்தமெனும் திண்கயிற்றால் திருப்பாதம் கட்டுவித்த 481, திணியார் மூங்கிற் சிந்தையேன் 492, வாழ்வெனும் ஆழி 569, ஞானவாள் – நாதப்பறை – மானமா – மதிவெண்குடை – நீற்றுக் கவசம் – வானவூர் மாயப்படை 615, அல்லற்படை 616.

ஐந்தெழுத்து

நமச்சிவாய வாழ்க 1.1, அஞ்செழுத்தின் புணைபிடித்துக் கிடக்கின்றேனை 31, போற்றியோ நமச்சிவாய . . . போற்றி போற்றி 66, நமச்சிவாய என்னுன்னடி, பணியாப்பேயன் 404, எண்ணிலேன் திருநாம அஞ்செழுத்தும் 433, நானேயோ தவஞ்செய்தேன் சிவாயநம எனப்பெற்றேன் 555, நான் இயல்பொடு அஞ்செழுத்தோதித் தப்பிலாது 575.

ஐம்புலன்

மலங்கப் புலன் ஐந்தும் வஞ்சனையைச் செய்ய 1.55, கள்ளப் புலக்குரம்பை 1.88, ஐம்புலப்பந்தனை வாளரவு 3.70, நன்புலன் ஒன்றி 4.83, இரும்புலன் புலர இசைந்தனை 4.210, சீரில் ஐம்புலன்கள் 83, ஐம்புலன் ஆற்றங்கரை மரமாய் வேருறுவேனை 107, புலனாலரிப் புண்டலந்தவெறுந் தமியேன் 129, ஐம்புலன் தீக்கதுவக் கலங்கி 134, பிறவி ஐவாயரவம் 139, மாறிநின்றென்னை மயக்கிடும் வஞ்சப் புலன் ஐந்து 388, ஐம்புலனாய சேறு 439, ஐவர் கோக்களையும் வென்று 535, கடக்குந்திறல் ஐவர்கண்டகர் 566.

ஒரு தெய்வ வழிபாடு

உள்ளேன் பிறதெய்வம் உன்னையல்லாது எங்கள் உத்தமனே 6, ஓர் நின்னலால் தேசனேயொர் தேவருண்மை சிந்தியாது சிந்தையே 82, தொழுவனோ பிறரைத் துதிப்பனோ எனக்கோர் துணையென நினைவனோ 457, கற்றைவார்சடை எம்மண்ணல் கண்ணுதல் பாதம் நன்னி மற்றும் ஓர் தெய்வந்தன்னை உண்டென நினைந்தெம் பெம்மாற் கற்றிலாதவரைக் கண்டால் அம்மநாம் அஞ்சுமாறே 546, தம்பிரானாந் திருவுருவன்றி மற்றோர் தேவரெத்தேவரென்ன அருவராதவரைக் கண்டால் அம்மநாம் அஞ்சுமாறே 517, எச்சத்தார் சிறுதெய்வம் ஏத்தாதே அச்சோ என்சித்தத்தாறுய்ந்த வாறன்றே உன்திறம் நினைந்தே 549, மற்றறி யேன்பிற தெய்வம் 550.

ஓங்காரம்

உய்ய என்னுள்ளத்துள் ஓங்காரமாய் நின்று மெய்யன் 1.33–34, ஓங்காரத்துட்பொருளை 656.

கடவுள் கூறப்படும் வகைகளில் சில

இமைப்பொழுதும் என் நெஞ்சில் நீங்காதான் 1.2, ஏகன் அநேகன் 1.5, வேகங் கெடுத்தாண்ட வேந்தன் 1.6, புறத்தார்க்குச் சேயோன் 1.8, பிறப்பறுக்கும் பிஞ்ஞகன் 1.7, கரங்குவிவார் உள்மகிழும் கோன் 1.9, சிரங்குவிவார் ஓங்குவிக்கும் சீரோன் 1.10, நேயத்தேநின்ற நிமலன் 1.13, மாயப் பிறப்பறுக்கும் மன்னன் 1.14, ஆராத இன்பம் அருளும் மலை 1.15, உள்ளத்துள் ஓங்காரமாய் நின்ற மெய்யன் 1.33–34, வேதங்கள் ஐயா என ஓங்கி ஆழ்ந்து அகன்ற நுண்ணியன் 1.35, மெய்ஞ்ஞானமாகி மிளிர்கின்ற மெய்ச்சுடர் 1.38, ஆக்கம் அளவு இறுதி இல்லாய் 1.41, மாற்றம் மனம்

கழிய நின்ற மறையோன் 1.45, நிறங்கள் ஓர் ஐந்துடையாய் 1.49, தாயிற் சிறந்த தயவான தத்துவன் 1.61, பாசமாம் பற்றறுத்துப் பாரிக்கும் ஆரியன் 1.64, ஓராதாருள்ளத்தொளிக்கு மொளியான் 1.68, இன்பமும் துன்பமும் இல்லானே உள்ளானே 1.70, அன்பருக்கன்பன் 1.71, யாவையுமாய் அல்லையுமாஞ் சோதியன் 1.71–72, ஆதியனே அந்தம் நடுவாகி அல்லானே 1.73, போக்கும் வரவும் புணர்வுமிலாப் புண்ணியன் 1.77 கள்ளப் புலக்குரம்பை கட்டழிக்க வல்லான் 1.88, அல்லற் பிறவியறுப்பான் 1.91, அரியோடு பிரமற் களவறி யொண்ணான் 2.35, எவ்வெவர் தன்மையுந்தன் தன்வயிற் படுத்துத் தானேயாகிய தயாபரன் 2.95–96, மீண்டுவாராவழியருள் புரிபவன் 2.117, எப்பெருந்தன்மையும் எவ்வெவர் திறமும் அப்பரிசதனால் ஆண்டுகொண்டருளி 2.125–126, நாடொறும் அருக்கனிற் சோதியமைத்தோன் 3.19–20, திருத்தகுமதியில் தண்மை வைத்தோன் 3.20–21, திண்டிறல் தீயின் வெம்மை செய்தோன் 3.21–22, பொய்தீர் வானில் கலப்பு வைத்தோன் 3.32–23, மேதகு காலின் ஊக்கம் கண்டோன் 3.23–24, நிழல்திகழ் நீரில் இன்சுவை நிகழ்ந்தோன் 3.24–25, வெளிப்பட மண்ணில் திண்மை வைத்தோன் 3.25–26, சொற்பதங் கடந்ததொல்லோன் 3.40, சித்தமுஞ் செல்லாச் சேட்சியன் 3.41, பத்திவலையிற் படுவோன் 3.42, அருள் நனிசுரக்கும் அமுது 3.59, உள்ளத்துணர்ச்சியிற் கொள்ளவும் படாஅன் 3.112, தொழுதகை துன்பம் துடைப்பாய் 4.131, அழிவிலா ஆனந்தவாரி 4.132, தென்னாடுடைய சிவன் எந்நாட்டவர்க்கு மிறைவன் 4.164–165, அருவமும் உருவமும் ஆனாய் 4.193, துரியமு மிறந்தசுடர் 4.195, பேராயிரமுடைப் பெம்மான் 4.200, புவனம் நீர் தீக்காற்றிய மானன்வான மிருசுடர்க் கடவுள் 67, எவ்வுயிர்க்கும் தோற்றம் ஆகிநீ தோற்றம் இல்லாய் – எல்லாவுயிர்க்கும் ஈறாய் ஈறின்மையானாய் – ஐம்புலன்கள் . . . புணர்கிலாப் புணர்க்கையன் 73, முன்னைப் பழம்பொருட்கும் முன்னைப் பழம்பொருள் – பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்தும் அப்பெற்றியன் 163, ஓயாதே உள்குவார் உள்ளிருக்கும் உள்ளான் 181, சேர்ந்தறியாக் கையான் 187, பொய்யர்தம் பொய்யனை மெய்யர் மெய்யை 206, ஊனார் உடைதலையில் உண்பலிதேர் அம்பலவன் 216, கரணங்கள் எல்லாம் கடந்துநின்ற கறைமிடற்றன் 223, பருகற்கினிய பரங்கருணைத் தடங்கடல் 249, தாயுமிலிதந்தையிலி தான்தனியன் 257, தம் பெருமை தானறியாத் தன்மையன் 273, வான்பழித் திம்மண் புகுந்து மனிதரை ஆட்கொண்ட வள்ளல் 351, அருள்நிதி தரவரும் ஆனந்தமாலை 369, எல்லா உயிர்கட்கும் உயிர் 391, தீதிலா நன்மைத் திருவருட் குன்று 396, பேரா ஒழியாப் பிரிவில்லா மறவா நினையா அளவிலா மாளா இன்பமாகடல் 490, பொருளுடைக் கலையே 539, முடிவில்லா ஒத்தானே பொருளானே 553, குணங்களுங் குறிகளுமிலாக் குணக்கடல் 574.

கண்ணப்ப நாயனார்

கண்ணப்பன் ஒப்பதோர் அன்பின்மை கண்டபின் 218, செருப்புற்ற சீரடிவாய்க் கலசம் ஊனமுதம் விருப்புற்று வேடனார் சேடறிய மெய்குளிர்ந்து 317.

கல்வி

துன்னிய கல்வி 2.5, கல்வியென்னும் பல்கடல் 4.38, பொல்லாக் கல்வி ஞானமிலா அழுக்கு மனத்தடியேன் 408.

குமரக் கடவுள்

நல்வேலன் 197, குமரன் 311.

சாதிகுலம் பிறப்பு

சாதிகுலம் பிறப்பென்னும் கழிப்பட்டுத் தடுமாறும் ஆதமிலிதாயேன் 479.

சொந்த அனுபவம்

மெய்யேயுன் பொன்னடிகள் கண்டு இன்று வீடுற்றேன் 1.32, நலந்தா னிலாத சிறியேற்கு . . . நிலந்தன்மேல் வந்தருளி நீள்கழல்கள் காட்டி 1.58–59, நாயினேனை நலமலி தில்லையுட் கோலமார் தருபொதுவினில் வருகென 2.126–127, கண்ணால் யானுங்கண்டேன் 3.58, இன்றெனக் கெளிவந்தருளி அழிதரும் ஆக்கை யொழியச் செய்த வொண்பொருள் இன்றெனக் கெளிவந்திருந்தனன் 3.117–119, ஒள்ளிய கன்னற் கனிதேர் களிறு எனக் கடைமுறை என்னையும் இருப்பதாக்கினன்; என்னிற் கருணை வான்தேன் கலக்க அருளொடு பரா அமுதாக்கினன் 3.178–181, என்னையு மொருவனாக்கி யிருங்கழல் சென்னியில் வைத்த சேவகன் 4.129–130, ஞாலத்துள்ளே நாயினுக்குத் தவிசிட்டு நாயினேற்கே காட்டாதன வெல்லாங் காட்டிப் பின்னும் கேளாதன வெல்லாங் கேட்பிருந்தென்னை மீட்டேயும் பிறவாமற் காத்தாட் கொண்டான் 32, தொண்டனேற்குள்ளவா வந்து தோன்றினாய் 46, ஈறிலாதநீ எளியை யாகிவந்தொளிசெய் மானுடமாக நோக்கியுங் கீறிலாத நெஞ்சுடைய நாயினேன் 95, சிவம் உருவந்து பூதலத்தோர் உகப்பெய்தக் கொண்டருளிக் கருவெந்து வீழக் கடைக் கணிந்தென் உளம்புகுந்த 239, சிவன்

சிவபுரா ணங்கீர்த்தி திருவண்டப் பகுதி
திருப்போற்றி யுடனகவ றிருச்சதக நூறாம்
நவநீத்தல் விண்ணப்ப மைம்பதாம் பாவை
நலந்திகழு மம்மானை நல்லபொற் சுண்ணம்
புவனமகிழ் கோத்தும்பி திருவார்தெள் ளேணம்
பொருவரிய திருச்சாழல் பூவல்லி யுந்தி
இவையிருப தாமிரே ழாகுதோ ணோக்கம்
எழிற்பொன்னூ சலுமேயொன் பானென்ப விவையே. 4

திருவன்னை குயிற்பத்துத் திருத்தசாங்கம்
திருப்பள்ளி யொடுகோயின் மூத்ததிருப் பதிகம்
அருட்கோயிற் றிருப்பதிகஞ் செத்திலடைக் கலமே
ஆசையதி சயம்புணர்ச்சி வாழாப்பத் தருட்பத்
தொருபதென வுரைசெய்வர் கழுக்குன்ற மேழாம்
உயர்பிரார்த் தனைகள்பதி னொன்றாகுங் காண்பத்
திறமைபெருங் குழைத்தபத் துயிருண்ணி யச்சம்
எழிற்பாண்டி பிடித்தபத்தொ டேசறவு பத்தே. 5

திருப்புலம்பல் மூன்றுகுலா வற்புதமே சென்னி
திருவார்த்தை பத்தெண்ணப் பதிகமொரு வாறாம்
பாற்குரிய யாத்திரைப்பத் தொருபதா மற்றைப்
படையெழுச்சி யிரண்டாகும் பதினொன்றாம் வெண்பா
அருட்டவமும் பண்டாய நான்மறையே ழாகும்
வலியபடை யாட்சியெட் டானந்த மேழாம்
அருட்பெறுமச் சோவொன்ப தைம்பத்தொன்றாம் பதிகம்
அகவலொடு செய்யுள்அறு நூற்றைம்ப தெட்டே. 6

திருச்சிற்றம்பலம்

உ
சிவமயம்

பாடபேதங்களின் அட்டவணை

திரு. மு. அருணாசலம்பிள்ளை **M.A.** *அவர்கள் தொகுத்தது*

1.8 புறத்தார்க்குஞ்சேயான்.

1.23 மிக்கா விளக்கொளியாய்.

1.24 எண்ணிறந்த வெல்லை.

1.27 பன்மிருகமாகி.

1.33 உள்ளத்தின் ஓங்கார.

1.48 எங்கள் பெருமானே.

1.54 வாசற் குடிலை.

1.57 உள்ளுருகி.

2.8 குடியாய்க் கொண்ட.

2.9 மயேந்திர மதனில்.

2.11 கலந்தினி தருளியும்.

2.11 மயேந்திரத்திருந்து.

2.31 தர்ப்பணமதனை.

2.35 அளவறியொண்ணா.

2.37 அருளிய அழகுறு.

2.40 அங்கோர் அருள்வழி.

2.48 மங்கையுளிருந்தும்.

2.53 பாதஞ்சிலம்பொலி.

2.67 ஒருவனாகியதொன்மையும்.

2.71 திகழ்தருதீயில்.

2.100 மயேந்திரவெற்பன்.

2.102 பரிசதுபகரில்.

2.114 ஏல்வுடைத்தாக.

2.129 ஈங்கெழுந்தருளியும்.

2.139 பெய்த வேங்கின.

3.2 அளப்பரும் பெருமை.

3.3 ஒன்றினுக்கொன்று.

3.5 விண்ணுழை கதிரின்.

3.28 அடைந்தோன்.

3.35 வீணையினிசைந்தோன்.

3.47 அரியதின் அரிய.

3.72 நீடொழில்.

3.102 கூற்றொடு குனிப்போன்.

3.122 அலைந்தலை செய்ய.

3.124 மாமணிபிறங்க.

3.129 வருந்துமுறைப்பவர்.

3.133 கனிவர.

3.137 துற்றுவ.

3.138 அருந்தவக்காட்சி.

3.153 மயங்கியுமத்தரின்.

3.169 தவாக்கடல்.

3.173 குரம்புகொண்டின்றென் பாலாக்கினன்.

3.177 அமைந்தனன்.

3.181 அருளொடும்.

4.11 எறும்பூராக.

4.26 காலையில்.

4.27 எனைப்பலவிழைத்தும்.

4.42 சித்தமுண்டாக.

4.46 ஆர்த்தமானார்.

4.50 வேதியர்களும்.

4.102 ஈசா போற்றி இறைவா.

4.106 வேதி.

4.107 ஆதி.

4.124, ஒருவா.

4.132 வழுவிலா.

4.173 அமுதாம் நம்பா.

4.197 தோளார் முத்த.

4.218 தொழுதார் மையல்.

5.7 பெறில் இறைவா.

5.9 நினைந்துருக.

5.14 ஆவாவெந்தா என்ற விரதாய் விடு.

5.17 புரிந்திலேன்.

5.22 இரந்ததெல்லா.

5.24 நிரந்தரமா வருளாய்.

5.75 இன்றும் போய்.

5.77 வாழாதே.

5.83 உருகாதல்.

5.97 அநேகநேக அணு அணு.

5.106 கனியினோர்.

5.112 பிறவாமை காத்தாட்.

5.113 இது வொப்பதுண்டே.

5.114 ஆட்கொண்டாய்.

5.114 புகுந்தாண்டாய்.

5.117 பயந்து காத்தளிக்கும்.

5.119 வந்தாண்டு கொண்டா.

5.123 சூட்டுகின்றும் மிலை துணையிலி பிணை நெஞ்சே.

5.137 அளவறுப்பதையரியவன்.

5.141 புகுவதாவது போதரவில்லது பொன்னகர்.

5.144 மிகுவதாவதும் அன்றெனின்.

5.145 நாயேன்றன்னை.

5.158 மத்திடை தயிராகி.

5.166 அறிவொண்கிலை.

5.188 சிந்தையானும்.

5.206 பெறும் பேறெத்தனையும்,

5.213 உறுப்புவெறுத்திங்குனை.

5.235 நோக்குவாராரே.

5.237 புகுவேநினதே.

5.263 பிழைத்தது பொறுக்கை.

5.272 தனிமை தீர்ந்தே.

5.273 தீர்ந்த அன்பான.

5.282 நின்னொடென் னொடென்னிதாய்ப்.

5.298 உண்மை இன்மையில்.

5.301 நினைப்பதாவ.

5.315 வெந்தையாய்.

5.357 நெஞ்சம்.

5.359 தெளியே.

5.362 பரிசு பெற்று.

5.365 பின் மழுக்கை.

5.368 பொய்யிலிங் கெனை.

5.372 வம்பனே வினை.

5.374 கழற்கன்பதாக்கினாய்.

5.377 அறிவொணாத.

5.378 தெரிவொணாத.

5.379 உறுகி.

5.382 நின்கோயில்வாய்தலிற்.

5.392 வைப்பதோசொலாம்.

6.17 செழுகின்ற.

6.34 விருதலையேனை.

6.43 ஊறுபட்டே.

6.45 ஐம்புலன்கேள்கொண்டு.

6.61 நின்றெய்த்தலர்ந்தேன்.

6.70 நஞ்சமுதாய்.

6.78 நண்ணகில்லா.

6.80 அம்பரனே.

6.89 சுருக்குமன்பில்.

6.108 பின்னுங்காட்டு.

6.135 கனிவிப்பதுவ தெப்போது.

6.184 பழியினையே.

7.27 எல்லோருஞ்.

7.39 கோதுகுலத்தரன்.

7.43 விளையாட்டில்.

7.65 நம்பாலதாய்ப் பொங்கு கருங்குழலீர்.

7.70 கதிர்வந்து கால்கலப்ப.

7.73 உமக்கே.

7.73 அச்சத்தான்.

7.74 உமக்கொன்று.

7.75 உமக்கல்லா.

திருச்சிற்றம்பலம்

உ
சிவமயம்

சாத்திர மேற்கோளகராதி

திரு. தி. கி. நாராயணசாமி நாயுடு அவர்கள் தொகுத்தது

குறிப்பு:– திருவாசகத் தொடர்கள் பல சித்தாந்த சாத்திரம் பதினான்கின் உரைகளுள் மேற்கோள்களாக ஆளப்பட்டுள்ளன. அவற்றை ஆராய்வதனால் அத்தொடர்களின் உண்மைப் பொருள் விளங்கும். இவ்வகராதியில் பதினான்கு சாத்திர உரைகளுள் திருவாசகத் தொடர்கள் மேற்கோள்களாகக் காட்டப்படும் இடங்களெல்லாம் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வகராதியின் முதற் பத்தியில் திருவாசகத் தொடரின் முதற்குறிப்பும், இரண்டாம் பத்தியில் அத்தொடர் காணப்படும் திருவாசகப் பகுதியும் அடியும், மூன்றாம் பத்தியில் அத்தொடரினை மேற்கோளாகக் காட்டும் சாத்திர உரையின் பகுதி விவரமும், நான்காம் பத்தியில் அம்மேற்கோள் காணப்படும் சமாஜப் பதிப்பின் பக்கமும் தரப்பட்டுள்ளன. பாடிய பக்கங்கள் சமாஜப் பதிப்பையே குறிப்பன. இருபாவிருபது, சிவப்பிரகாச சிந்தனையுரைப் பக்கங்கள் பதினான்கு சாத்திர வுரையின் சமாஜ முதற்பதிப்புப் பக்கங்களைக் குறிப்பன. இவற்றின் பின் மு என்ற எழுத்து காணப்படும். ஏனைய பக்கக் குறிப்புகளையெல்லாம் பதினான்கு சாத்திர உரையின் சமாஜ இரண்டாம் பதிப்பிலுள்ள பக்க எண்களாகும். இருபா = இருபா விருபது, நமச்சிவாயத் தம்பிரான் உரை சமாஜ முதற்பதிப்பு. சங்கற்ப = சங்கற்பநிராகரணம் ஞானப்பிரகாச தேசிகருரை சமாஜ இரண்டாம் பதிப்பு. சித்தி* சிவஞான சித்தியார் சுபக்கம் சிவஞான சுவாமிகள் உரை சமாஜப் பதினான்கு சாத்திர இரண்டாம் பதிப்பு (சித்தியார் தனி வெளியீட்டுப் பக்கமல்ல). சிந்தனை = சிவப்பிரகாசம் சிந்தனையுரை சமாஜ முதற் பதிப்பு. சிவப்பிர = சிவப்பிரகாசம் மதுரைச் சிவப்பிரகாசருரை சமாஜ 14 சாத்திரவுரை இரண்டாம் பதிப்பு (சிவப்பிரகாசவுரை தனிப் பதிப்பல்ல). சிற்றுரை = சிவஞானபோதச் சிற்றுரை சமாஜ 14 சாத்திரவுரை இரண்டாம் பதிப்பு (சிற்றுரை தனிப்பதிப்பல்ல). நெஞ்சு = நெஞ்சுவிடுதூது (மேற்படி 2ம் பதிப்பு). பாடியம் = சிவஞான போத மாபாடியம் சமாஜப்பதிப்பு. இவ்வகராதியைப் பயன்படுத்தும் வகைக்கு ஒரு உதாரணம் காட்டுதும். "இமைப்பொழுதும்" எனத் தொடங்கும் திருவாசகத் தொடர் திருவாசக முதற்பகுதியாகிய சிவபுராணத்துள் 2–வது அடியிலுள்ளது. இத்தொடர் நெஞ்சுவிடுதூது உரையில் 121–வது அடியின் உரையுள் சமாஜத்தின் 14 சாத்திரவுரை இரண்டாம் பதிப்பில் 1146ம் பக்கத்தில் காணப்படுகிறது. இவ்வாறே பிறவற்றிற்கும் கொள்க.

முதற்குறிப்பு	பாட்டும் அடியும்	சாத்திரம்	பக்கம்
இமைப்பொழுதும்	1.2	நெஞ்சு 121	1146
அவனருளாலே	1.18	சிவப்பிர–பா	723
அவனருளாலே	1.18	சிவப்பிர 50	898
அவனருளாலே	1.18	சிவப்பிர 65	955
அவனருளாலே	1.18	சிவப்பிர 84	998
உய்யஎன்	1.33	நெஞ்சு 121	1145
இன்னுழை கதிரின்	3.5	பாடியம் 1.1	81
அருக்கனிற்	3.20	பாடியம் 2.2	165
தெய்வமென்ப	4.42	சிற்றுரை 12.2	201
கொடிறும்பேதை	4.63	பாடியம்–அவை	46
அருபரத்தொரு	4.75	இருபா–1	645மு
அருபரத்தொரு	4.75	சிவப்பிர–49	883
பாரிடை ஐந்தாய்	4.137	பாடியம் 2.2	165
மெய்தானரும்பி	5.1	சிவப்பிர–98	1037
நம்மவரவரே	5.14	பாடியம்–1.0	74
உள்ளந்தாள்	5.83	சிவப்பிர–98	1038
அவாவெள்ள	5.95	சிந்தனை–20	759மு
தேவர்கோஅறியாத	5.117	பாடியம்–1.0	75
பயந்துகாத்தழி	5.117	சித்தி 10.6	582
மாதாளும்பாக	5.118	நெஞ்சு 128	1151
அளவறுப்பதற்	5.137	சிவப்பிர–98	1037
கட்டறுத்தெனை	5.193	நெஞ்சு–119	1145
அறிவிலாமை	5.199	இருபா–3	652மு
அனைத்துலகுமாய	5.303	சிவப்பிர–55	915

Sri S. Sivarathinam and Smt. Vallimayil Sivarathinam Receiving the Book

Advocate S. Ganesan Receiving the Book

Mr. Dean Lesser and Ms. Elain of USA receiving the Book

A section of the Audiance with Mr. R.N. Sutharsan, the Printer of the Book (in the centre)

முதற்குறிப்பு	பாட்டும் அடியும்	சாத்திரம்	பக்கம்
ஆசைப்பட்டேன்	5.328	சிவப்பிர–91	1018
வானநாடரும்	5.377	சிவப்பிர–98	1037
விச்சதின்றியே	5.381	பாடியம் 2.0	123
விச்சதின்றியே	5.381	பாடியம்2.2	159
விச்சதின்றியே	5.381	பாடியம்2.2	160
நெடுந்தகை நீ	6.45	பாடியம் 8.4	497
வெளிவந்திலேனை	6.58	சிவப்பிர–பாயி	720
மலங்கள் ஐந்தாற்	6.116	சிவப்பிர 32	840
தினைத்துணையேனும்	6.156	சிற்றுரை 10.2	176
ஆதியும் அந்தமும்	7.1	இருபா 20	702மு
ஒள்நித்திலநகை	7.13	சிவப்பிர 28	824
போனதிசை	7.22	சிவப்பிர 28	824
ஐயாநீஆட்கொண்	7.43	சித்தி 1.36	416
ஐயாநீஆட்கொண்	7.43	சிவப்பிர 18	775
ஆர்த்தபிறவி	7.45	சிவப்பிர 18	775
காத்தும் படைத்தும்	7.46	சித்தி 1.36	416
காத்தும் படைத்தும்	7.46	பாடியம் 2.1	131
பேதித்து நம்மை	7.56	சிவப்பிர 92	1019
இங்கு நம்மில்லங்கள்	7.66	இருபா 20	702மு
செங்கமலப்பொற்பாதம்	7.67	இருபா 20	705மு
உன்கையிற்பிள்ளை	7.73	நெஞ்சு 128	1151
எங்கெழிலென்ஞாயிறு	7.76	சித்தி 8.31	555
போற்றியருளுக	7.77	நெஞ்சு 128	1150
போற்றியெல்லா	7.78	சிவப்பிர 18	775
குற்றங்கள் நீக்கி	8.117	பாடியம்–அவை	44

முதற்குறிப்பு	பாட்டும் அடியும்	சாத்திரம்	பக்கம்
பந்தமுமாய்	9.79	பாடியம் 2.0	126
கரணங்களெல்லாம்	10.33	சங்கற்ப 14.39	1239
ஒருநாமம் ஒருருவம்	11.3	சிவப்பிர—பாயி	719
அவமாயதேவ	11.13	சங்கற்ப 17.74	1251
அவமாயதேவ	11.13	சிவப்பிர 80	989
கனவேயுந்தேவர்கள்	11.37	சிவப்பிர 98	1037
வான்கெட்டு	11.69	சங்கற்ப 17.82	1252
வான்கெட்டு	11.69	சிவப்பிர 82	994
ஊன்கெட்டுயிர்	11.71	சிவப்பிர 80	988
நிலநீர்நெருப்பு	15.17	பாடியம் 2.2	169
நிலநீர்நெருப்பு	15.17	சங்கற்ப 17.69	1250
உலகேழெனத்திசை	15.19	சங்கற்ப 18.75	1263
சித்தஞ்சிவமாக்கி	15.23	சிந்தனை 18	755 மு
ஆனந்தக்கூத்தன்	15.31	சிந்தனை 95	854மு
துரைமாண்டவாபாடி	15.56	சித்தி 2.32	458
முந்துநடுவுமுடிவும்	18.19	பாடியம் 1.0	75
முந்தியமுதனடு	20.29	பாடியம் 1.0	75
புவனியிற்போய்	20.37	சிவப்பிர 98	1036
உடையாள்உன்றன்	21.1	நெஞ்சு 121	1145
உடையாள் நடுவுள்	21.1	இருபா 20	706மு
என் கருத்து முடியும்	21.4	நெஞ்சு 121	1146
ஆள்வாரிலிமாடா	21.26	சிற்றுரை 7—3	124
ஆள்வாரிலிமாடா	21.26	சித்தி 8.29	553
ஆள்வாரிலிமாடா	21.16	பாடியம் 7—3	455
பொய்யிருள்கடிந்த	22.10	பாடியம் 6.0	393

முதற்குறிப்பு	பாட்டும் அடியும்	சாத்திரம்	பக்கம்
உரையுணர்விறந்து	22.12	பாடியம் 1.1	82
இன்றெனக்கருளி	22.25	சங்கற்ப 20.62	1279
தந்ததுன்றன்னை	22.37	இருபா 20	704மு
ஆட்டுத்தேவர்	23.17	சிவப்பிர 80	985
அருளைப்பெறுவான்	25.4	சிவப்பிர 91	1017
வெஞ்சேலனைய	25.37	நெஞ்சு 129	1151
இத்தைமெய்யென	26.26	சிற்றுரை 3.7	69
இத்தைமெய்யென	26.26	பாடியம் 3.7	334
வேண்டுந்தனையும்	27.11	சிவப்பிர 98	1038
புலர்ந்துபோன	32.2	சிந்தனை 28	773மு
பாவியேற்கு	32.19	இருபா 20	701மு
கூறுநாவேமுதலாக	33.17	சிவப்பிர 96	1031
யானுமதுவேவேண்டி	33.23	சித்தி 10.3	579
அன்றேயென்றன்	33.25	நெஞ்சு 129	1151
உம்பர்கட்கரசே	37.1	இருபா 20	705மு
யானேயோதவஞ் செய்தேன்	38.37	சிவப்பிர 92	1019
கற்பனவும் இனியமையும்	39.10	சித்தி 9.8	570
நின்னருள் நாணாமே	44.12	சிந்தனை 80	840மு
காணுங்கரண	48.21	பாடியம் 11.1	547
காணுங்கரண	48.21	சிற்றுரை 11.1	190
மின்னேரனைய	50.1	நெஞ்சு 128	1150
ஓங்காரத்துட்பொரு	51.27	நெஞ்சு 121	1145

திருச்சிற்றம்பலம்

உ
சிவமயம்

பாட்டு முதற்குறிப்பகராதி

எண் - பாட்டெண்

திருச்சிற்றம்பலம்

உ
சிவமயம்

மெய் கண்ட சாத்திரம்

சைவ சித்தாந்தம்
மெய்கண்ட தேவ நாயனார் **(1223 A.D.)**
அருளிச் செய்த

சிவஞான போதம்

திருச்சிற்றம்பலம்

மெய்கண்ட தேவ நாயனார் வரலாறு

தொண்டை நாட்டிற்கும் சோழ நாட்டிற்கும் நடுவே உள்ளதான திருமுனைப்பாடி என்னும் நடுநாட்டிலே, திருப்பெண்ணாகடம் என்னும் திருப்பதியிலே, வேளாளர் குலத்திலே, சிவபெருமானிடத்தும் சிவனடியாரிடத்தும் அன்புமிக்குடையவராய், அச்சுத–களப்பாளர் என்னும் திருப்பெயருடையவராய் ஒருவர் வாழ்ந்து வந்தார். அவர் கல்விச் செல்வத்தினாலும் பொருட்செல்வத்தினாலும் சிறந்து விளங்கியும், மகப்பேறு இல்லாத குறையுடையவராய் இருந்தார். அவர் ஒருநாள் திருத்துறையூருக்குப் போய் தம் குலகுருவாகிய சகல ஆகமப் பண்டிதர் என்னும் சிறப்புப் பெயர் உடைய அருள் நந்தி சிவாசாரியாரிடம் சென்று தமக்கு மகப்பேறு இல்லாத குறையைத் தெரிவித்தார்.

அது கேட்ட அருள் நந்தி சிவாசாரியார், தம் வழிபடு கடவுளை வழிபாடு செய்து அதன் முடிவில் தேவாரத் திருமுறையை மலரிட்டு வணங்கி அதனிடத்தில் திருக்கயிறு சாத்தும்படி அச்சுத–களப்பாளருக்குச் சொல்லி அருளினார். அவ்வாறே அச்சுத–களப்பாளர் தேவார திருமுறையின் முன்னே எட்டு உறுப்புக்களும் நிலத்திலே தோயும்படி வணங்கி சிவபெருமானைத் துதித்து திருமுறைக்கண் கயிறு சாத்தினபொழுது திருஞான சம்பந்த அடிகள் பாடியருளிய திருவெண்காட்டுப் பதிகத்தில் இரண்டாவது பாட்டாகிய

"பேயடையா பிரிவெய்தும் பிள்ளையினோடு உள்ள
நினைவாயினவே வரம் பெறுவர் ஐயுறவேண்டா ஒன்றும்
வேயனதோள் உமைபங்கன் வெண்காட்டு முக்குளநீர்
தோய்வினையார் அவர் தம்மைத் தோயாவாம் தீவினையே"

என்னும் செய்யுள் காணப்பட்டது. பின்னர் சகலாகமப் பண்டிதர் பேருவகையுடன் அச்சுத-களப்பாளருக்கு அச்செய்யுளின் பொருளைக் கூறி திருவெண்காட்டுத் திருப்பதியின் மேன்மையையும், அப்பதியில் உள்ள திருக்குளத்தில் முழுகி இறைவனை வழிபடும் முறைமையையும் அறிவுறுத்தி, திருவெண்காட்டுக்குப் போகும்படி ஆணை செய்தார்.

அச்சுத–களப்பாளர் குருவின் ஆணையைத் தலைமேற்கொண்டு மனைவியாருடன் திருவெண்காட்டிற்குச் சென்று நாள்தோறும் சோமகுளம், சூரியகுளம், அக்கினிக்குளம் என்ற மூன்று குளங்களிலும் நீராடி சிவபெருமானையும் இறைவியையும் சிலகாலம் மெய்யன்புடன் வழிபட்டு வந்தார்.

ஒரு நாள் இரவில், அச்சுத–களப்பாளர் தூங்கும்போது இறைவன் அவர் கனவில் வந்து தோன்றி 'அன்பனே! உனக்கு இப்பிறவியிலே மக்கட்பேறு அரிதாயினும் எமக்கு மிகவும் விருப்பம் உடையதாயும் மெய்யன்போடு தன்னை ஓதுவார்க்கு எல்லாப் பேறுகளையும் தருவதாயும் உள்ள தேவார திருப்பதிகத்தையே உண்மையாக நம்பி வந்து வழிபாடு செய்கின்றாய். ஆதலின், அத்தேவாரங்களைப் பாடிய ஞானசம்பந்தன் போலவே அத்தேவாரத் திருப்பதிகங்களின் மெய்ப்பொருளை விளக்கி, மெய்ந்நெறியாகிய சைவ சமயத்தையும் விளக்கி நிறுவ வல்ல நற்புதல்வன் ஒருவனை நாம் உனக்குத் தந்தோம்' என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

உடனே, அச்சுத–களப்பாளர் விழித்தெழுந்து பெருமகிழ்வுற்று திருவெண்காட்டு இறைவர் தமக்குத் திருவருள் புரிந்ததை நினைத்து, அவரை வணங்கித் துதித்து, நிகழ்ந்த செய்தியைத் தம் மனைவியாருக்குத் தெரிவித்து, அவரோடு தாமும் திருக்கோவில் சென்று இறைவனையும் இறைவியையும் மிக்க பேரன்போடு வழிபட்டு தமது இல்லத்திற்குத் திரும்பினார். இங்ஙனம், அவர் நாள்தோறும் தம் மனைவியாரோடு திருக்கோவில் சென்று நீராடி வழிபாடு செய்து வந்தார். சிலகாலம் சென்றபின் அவர் மனைவியார் திருவயிற்றில் சிவபிரான் திருவருளினால் கரு தோன்ற பெரும்பேறு உளதாயிற்று.

அஃதறிந்த அச்சுத–களப்பாளர் சிவபிரான் தமக்கு அருள்செய்த திருவருளைப் புகழ்ந்து, துதித்து பத்துத் திங்களிலும் செய்ய வேண்டிய சடங்குகளை சிவாகம நெறிப்படி செய்து வந்தார். தென்னாடு செய்த தவவலியால் சைவ சமயம் சிறந்து விளங்குமாறு நற்கோள்கள் அமைந்த நல்ல வேளையிலே அவருக்கு நற்புதல்வர் ஒருவர் தோன்றி அருளினார்.

அச்சுத–களப்பாளர் பெருமகிழ்வுற்று குழந்தைக்கு சிவாகம நெறிமுறைப்படி செய்ய வேண்டிய பிறப்புக்குறிப்பு எழுதுதல் முதலிய சடங்குகளைச் செய்து அப்புதல்வருக்குத் திருவெண்காடர் என்னும் திருப்பெயர் இட்டருளினார். பின்பு, அவர் தம் மனைவியாரோடு அருமைக் குழந்தையோடும் திருவெண்காட்டு இறைவனையும் இறைவியையும் வழிபட்டு விடைபெற்றுக் கொண்டு தமது உறைவிடமாகிய திருப்பெண்ணாகடத்தை அடைந்தனர். அச்செய்தி அறிந்த அவ்வூரில் உள்ளோர் அச்சுத–களப்பாளர் மனைக்கு வந்து, இறைவன் திருவருளால் தோன்றி அருளிய குழந்தையைப் பார்த்து ஆசீர்வதித்து உவகையுடன் சென்றனர். அத்திருப்புதல்வர் வளர்பிறைபோல வளர்ந்துவரும் நாளில் திருவெண்ணெய் நல்லூரில் இருந்த அவர் நன்மாமனார் திருப்பெண்ணாகடம் வந்து குழந்தையைப் பார்த்து பெருமகிழ்வுற்று அவரைத் தம் இல்லத்திற்குக் கொண்டுபோய் அன்போடு வளர்ப்பாராயினர்.

அவர் இங்ஙனம் வளர்ந்து இரண்டாண்டு நிறைவுற்றபோது முற்பிறவியிலேயே சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் முடிக்கப்பெற்ற சாமு சித்தராதலின், சிவபிரானை உள்ளவாறு உணரும் மெய்யுணர்வு கைவரப்பெற்றவராய் விளங்கியருளினார். அப்பொழுது சிவபிரான் எழுந்தருளியிருக்கும் திருக்கயிலையில் காவல்பூண்ட திருநந்தி தேவர் மரபில் சனற்குமாரர் மாமுனிவருடைய மெய்யறிவுப் புதல்வராகிய சத்திய ஞான தெரிசனிகளிடம் அருள்விளக்கம் பெற்ற பரஞ்சோதி மாமுனிவர் என்பார் பொதிகை மலையில் வீற்றிருக்கும் அகத்திய மாமுனிவரைக் காணும் பொருட்டு பொதிகை நோக்கி வெளி வழியே (ஆகாய மார்க்கம்) செல்லும்பொழுது திருவெண்ணெய் நல்லூரில் அருள் ஒளிப் பிழம்பாய் விளங்கிய மெய்கண்ட தேவரைப் பார்த்து நிலத்திறங்கி, அவருக்கு சிவஞானத்தைக் கொடுத்தருளி, 'இதனை தமிழுலகம் உணர்ந்து உய்யும் பொருட்டு ஏது திருட்டாந்தங்களினால் விளங்க உரைக்க' என்று திருவாய் மலர்ந்தருளி தம் குருவாகிய சத்திய ஞான தெரிசனிகள்பால் தாம் கேட்டவாறே அவருக்கு சைவ சித்தாந்த மெய்ப்பொருளை உள்ளவாறு உணர்த்தி 'மெய்கண்டார்' என்ற திருப்பெயரையும் சூட்டி அவரைவிட்டு நீங்கி மீண்டும் வெளி வழியேறிச் சென்றார்.

பின்பு, மெய்கண்ட தேவர் திருவெண்ணெய் நல்லூரில் உள்ள பொள்ளாப் பிள்ளையார் திருக்கோவில் சென்று அங்கு திருமுன்பு நிட்டைகூடி, சிவஞானப் பொருளை தமது உள்ளத்தில் உள்ளவாறு நினைந்துணர்ந்து இத்தமிழுலகம் உய்யுமாறு சிவஞானத்தை ஏது திருட்டாந்தங்களினால் உரைத்தருளினார். மெய்யறிவு விளங்கப் பெற்ற ஞாயிறாய் விளங்கித்

தம்மை அடைந்த தகுதி வாய்ந்த மாணவர்கள் பலருக்கும் சிவஞானத்தை விளக்கி அறிவுறுத்திக் கொண்டு இருப்பாராயினர்.

அவர், இங்ஙனம் மாணவர்கட்கு சிவஞான நூற்பொருளை அறிவுறுத்திக் கொண்டு இருந்ததை திருத்துறையூரில் இருந்த குலகுருவாகிய அருள்நந்தி சிவாசாரியார் கேள்வியுற்று தம் மாணவர் பலரோடும் திருவெண்ணெய் நல்லூருக்குப் புறப்பட்டு வந்தார். அவர் அங்கு வந்து சேர்ந்தபொழுது அங்குள்ள சைவ நன்மக்கள் பலர் அவரை எதிர்கொண்டு வணங்கி முகமன் கூறினார்கள். ஆனால் மெய்கண்ட தேவர் மட்டும் அவர்களுடன் வரவில்லை. அவர் திருவெண்ணெய் நல்லூருக்குள் வந்த பின்னராவது அவரை வந்து பார்க்கவும் இல்லை. அருள்–நந்தி சிவாசாரியார் தம்மிடம் மெய்கண்ட தேவர் வராததை அறிந்து தாமே அவரைப் பார்த்துவர அவர் இருக்கை சென்றார். அவ்வாறு சென்ற பொழுது, மெய்கண்ட தேவர் தம் மாணவர்களுக்கு ஆணவ மல உண்மையைப்பற்றிக் கூறி விளக்கிக் கொண்டிருந்தாரேயன்றி, அருள்நந்தி சிவாசாரியாரைக் கண்டு ஒன்றும் பேசவில்லை.

தாம் அவர் இருப்பிடம் சென்றும் தம்மிடம் மெய்கண்ட தேவர் ஒன்றும் பேசாததைக் கண்டு உள்ளச் செருக்கோடு அருள்நந்தி ‘ஆணவமலத்திற்கு தன் உண்மை நிலை என்ன?’ என்று வினவினார். அவ்வினாவிற்கு விடையாக, மெய்கண்டதேவர் தம்முன் நின்று கொண்டிருந்த அருள்–நந்தி சிவாசாரியாரையே தமது ஆள்காட்டி விரலால் சுட்டிக் காண்பித்தார். காட்டவும் சிவாசாரியார் தமது அறியாமை நீங்கி மெய்யறிவு விளங்கப் பெற்று மெய்கண்ட தேவர் திருவடிகளில் விழுந்து வணங்கி தமக்கு மெய்ப்பொருளை அறிவுறுத்த வேண்டும் என்று குறையிரந்தார். அவ்வாறு குறையிரந்த அருள்நந்தி சிவாசாரியாரது முதிர்ந்த அறிவு நிலையைக் கண்ட மெய்கண்டதேவர் அவருக்கு மெய்ப்பொருளை உள்ளவாறு உணர்த்தி தம் மாணவர் நாற்பத்தி ஒன்பது பேர்களுள் முதன்மையான மாணவராய் இருக்கும் பெருமையையும் நல்கினார்.

அருள்–நந்தி சிவாசாரியார் தாம் தம் ஆசிரியர்பால் கேட்ட மெய்ப்பொருளை விரித்து விளக்கி முதல்நூலாகிய சிவஞான சூத்திரத்திற்கு வழிநூலாக சிவஞான சித்தியார் என்ற நூலை செய்தருளினார். இன்னும் அவர் இருபாவிருபஃது என்ற நூலையும் செய்தருளினார். மெய்கண்ட தேவர் சிலகாலம் நிட்டை கூடியிருந்து ஐப்பசித் திங்களில் சுவாதி நாளில் எங்கும் நிறைந்துள்ள பெருஞ்சுடர் பிழம்பாகிய சிவபெருமானொடு இரண்டறக் கலந்து பேராப்பேரின்ப வாழ்வு நிலையை அடைந்தார்.

ஸ்ரீமெய்கண்ட தேவநாயனார் அருளிச் செய்த சிவஞான போதம், சைவ சித்தாந்தச் செந்நெறியின் தலைமணி ஞான நூலாக விளங்கும் சிறப்புடையது. சுருங்கிய யாப்பில் பன்னிரெண்டே நூற்பாக்களில், சைவ சித்தாந்தத்தின் கொள்கைகள் அனைத்தையும் நுட்பமாகவும், திட்பமாகவும் விளக்கும் மேன்மையுடையது. இத்தகு அருள் நூல் என்றும் நின்று நிலவுதல் வேண்டுமென்ற பெருங்கருணைத் திறத்தால், திருக்கயிலாய பரம்பரைத் தருமை ஆதீனம் 26–ஆவது குருமகா சந்நிதானம் ஸ்ரீலஸ்ரீ சண்முக தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிகள் அவர்கள், 'சிவஞான போதம்' பன்னிரெண்டு நூற்பாக்களையும் அனைவருக்கும் பயன்படும் வண்ணம் கல்லில் வெட்டுவித்து, மெய்கண்டார் அவதரித்தருளிய பெண்ணாகடம் களப்பாளர் மேட்டில் திகழும் ஸ்ரீமெய்கண்டார் திருக்கோயிலில் அமைத்து உள்ளார்கள்.

இந்த சிவஞான போதத்திற்கு மாதவச் சிவஞான முனிவர் சிற்றுரை ஒன்றும் பேரூரை ஒன்றும் எழுதி உள்ளார்கள். பேரூரையை சிவஞான மாபாடியம் என்று கூறுவர். இவர், தமிழ்நாட்டில் தாமிரபரணி நதிக்கரையில் உள்ள விக்கிரமசிங்கபுரம் என்ற ஊரில் 13ஆம் நூற்றாண்டில் பிறந்தவர். அவர், திருவாவடுதுறை மடத்தின் குலதெய்வம் என்று போற்றப்பட்டார். அதுமட்டுமல்லாமல், அவர் சித்தாந்த சைவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் குலவிளக்காய் விளங்கினார். அவர் 1785ஆம் வருடம் சித்திரை மாதம் சுவாதி நட்சத்திரத்தில் திருவாவடுதுறையில் பரிபூரணம் அடைந்தார்கள்.

சிவஞான போதத்தில் உள்ள எட்டாம் சூத்திரத்தின் விளக்கமே, மாணிக்கவாசகர் அருளிய திருவாசகமும் திருக்கோவையாரும் ஆகும். உலகில் மிகச்சிறந்த உயரிய தத்துவம் "சைவ சித்தாந்தம்" என்பது சான்றோர்கள் கண்ட முடிவு. இவ்வளவு உயர்ந்த சைவ சித்தாந்த தத்துவத்தை மிகச் சுருங்கிய அளவிலான நாற்பதே வரிகளில் (216 வார்த்தைகளில்) மெய்கண்ட தேவநாயனார் அருளிச் செய்துள்ளார். அதை மக்கள் சிறு வயதிலேயே மனப்பாடம் செய்து கொள்ளுவார்களானால், பின்னால் அவர்கள் தத்துவ அறிவு விளக்கத்தை விரும்பும்பொழுது, இது மிகவும் உறுதுணையாக அமையும். இக்காரணங்களினால் சிவஞானபோதத்தை இந்த நூலில் இடம்பெற அமைத்துள்ளோம்.

மெய்கண்டார் திருவடி வாழ்க

MEI-KANDA-SAATHIRAM

Canonical Texts of the Saiva Siddhanta Philosophy

Life History of Mei-Kanda-Devar

The Chola kingdom and Thondai kingdom are separated by a land called Thiru-Munaip-Paadi (Nadu Naadu). In this land, there is a town called Thirup-Pennaa-Kadam where lived a venerable man called Achchutha-Kalappaalar. He was a very pious and true devotee of Lord Civa. He bestowed on the devotees of Lord Civa all kinds of help they needed. Though, he was well off economically and intellectually, he was not happy because he had no issues for a long time. Therefore, he approached his family preceptor and requested him to bestow his blessings to get a child. His family preceptor Sri Arul Nandhi Civaa-chaariyaar suggested a process known as 'Biblio-mancy' i.e., random opening of the scriptures text by laying a thread and accepting the divine revelation found therein (திருமுறையில் கயிறு சாத்திப் பார்த்தல்).

With all earnestness, he followed the process meticulously according to his preceptor's advice. He then came across the following poem.

peyadaiyaa piriveithum pillaiyinodu ulla
ninaivu aayinavee varam peruvar aiyura veenda ondrum
veeyanathol umaipangan venkaatu mukkula neer
thooivinayaar avarthammaith thooyaa-vaam thee vinaiyee

Thiru-Gnana-Sambandar (Thevaaram 1983)

Gist of the Poem:

Lord Civan, consort of Uma whose shoulders are as soft as bamboo is bestowing grace on His devotees in the temple situated in Thiru-Ven-Kaadu (near Virudhaachalam). Those who visit this temple and worship the Lord with full devotion, after taking bath in the three tanks called 'Muk-kulam' (முக்குளம்) - (சோம, சூரிய, அக்கினி தீர்த்தங்கள்) would beget a child. Also, they would be exorcised and relieved from all other problems in their life. No one need to doubt about these good effects.

As per the reading of the above poem, Achchutha-Kalappaalar and his wife went to the temple in Thiru-Ven-Kaadu and did the penance and prayer for 48 days very diligently and with full devotion.

Soon thereafter, they begot a boy child. They named the child as 'Thiru-Ven-Kaadar'. He was also called Suvetha-Vanap-Perumal (சுவேத வனப் பெருமாள்), which is the name of the deity in Thiru-Ven-Kaadu Temple. The child was growing well to the admiration of everybody. The child's maternal uncle who lived nearby in Thiru-Vennai-Nalloor came to see his sister's child and was extremely happy to see the child. On his return, he took the child with him and nurtured the baby in the divine way of life.

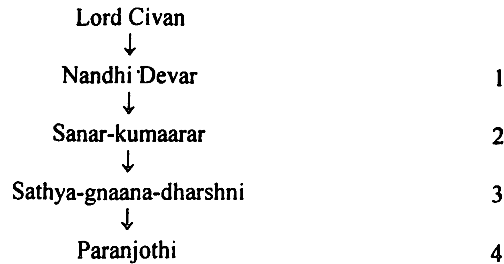
One day, Thiru-Ven-Kaadar was playing in the street in front of his house in Thiru-Vennai-Nalloor. He was just two and a half years old then. At that time, Paranjothi Munivar was travelling in space from Mount Kailash to meet Saint Agasthiyar in Pothigai Hills in South India (Western Ghats)*.

This Saint Paranjothi, while travelling in space over Thiru-Vennai-Nalloor, sighted the boy - Thiru-Ven-Kaadar enwrapped in divine light (halo). Thiru-Ven-Kaadar, a Saamu-Sidhdhar (சாமு–சித்தர்) was a devotee of Lord Civan even at this young age with inborn enlightenment owing to the influence of his meritorious deeds in his previous births and had the full knowledge of reality (தத்துவஞானி).

---

* **Note:** Paranjothi Munivar is the fourth and last link in the Ahach-Chanthaana-Achaaryaas (அகச்சந்தான குரவர்கள்). These four Achaaryaas or Kuravargal received their spiritual instructions and got initiated into the mysteries of religion by communication of the manthraas from Lord Civa.

Geneology of the four Ahach-Chanthaana Kuravargal (Achaaryass)

(These four are celestial preceptors)

Realizing the high spiritual status of Thiru-Ven-Kaadar, Paranjothi Munivar landed by his side. He imparted spiritual initiation to him and explained the Sivagnaanam that was acquired by him from his preceptor Saint Sathya Gnaana Dharshni. He also gave him the Spiritual Name (Deeksha Name - தீட்சா நாமம்) as Mei-Kandaar (மெய்கண்டார்), which is the Tamil version of his preceptor's name. Thereafter, Paranjothi Munivar proceeded on his onward journey.

The young Mei-Kandaar went to the Ganesh temple nearby known as 'Pollap-Pillaiyaar Kovil' (பொள்ளாப் பிள்ளையார் கோவில்) and went on a long meditation recollecting the knowledge which was imparted to him by Paranjothi Munivar. Later on, he brought out a treatise on 'Sivagnaanam', which we now call as 'Sivagnaana Botham'. This is a treatise on Saiva Siddhanta Philosophy which represent the cream of Tamilian thought and Tamilian Self-Realisation. The philosophical details given therein, are unique in several aspects and go far beyond the limits which other well known systems have reached.

Mei-Kandaar's name and fame started spreading all around. Scholars gathered and listened to his philosophical exposition of Saiva Siddhanta.

In the meantime, the family preceptor (Sakala-Aagama-Pandithar) Arul-Nandhi-Civaa-chaariyaar came to know about the divine qualities of Mei-Kandaar and went to meet him in Thiru-Vennai-Nalloor. He had some egoistic feelings in his mind as to why the boy born out of his efforts and advice had not been brought to him to get his blessings. When he reached Thiru-Vennai-Nalloor many of his aspirants greeted him and offered worship to such a great scholar of eighty two years old. Even then Mei-Kandaar had not gone to receive and greet him. His egoism rose up further. Then he himself went to the Ganesh temple where Mei-Kandaar was preaching. Even on reaching the place, Mei-Kandaar did neither notice him nor went near him to prostrate. Arul-Nandhi-Civaa-chaariyaar's egoism reached its climax. With egoistic and perturbed condition of his mind, he suddenly addressed Mei-Kandaar and asked him 'What is the essential nature of Aanava Malam (ஆணவ மலம்)?'. Mei-Kandaar then only realized the presence of the old man. Instead of replying to his question by words of mouth, Mei-Kandaar pointed his forefinger towards the old man. That very moment, the old man's spiritual knowledge sparkled and he prostrated before Mei-Kandaar and begged him to take him as his

disciple. Thus, Arul-Nandhi-Civaa-chaariyaar became the foremost and leading out of forty-nine disciples to whom Mei-Kandaar imparted this great philosophical knowledge.

After some years, Mei-Kandaar reached the lotus Feet of Lord Civan. The fourteen *Siddhantha Shastras* are the authoratative works expounding the Saiva Siddhantha system of philosophy. They were codified during the 12th, 13th, and 14th Centuries.

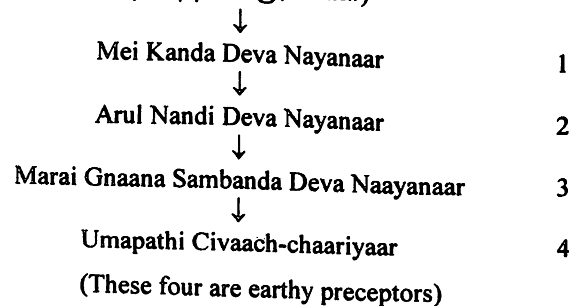
The most important of the fourteen, is undoubtedly *Meikanda Deva's Sivagnana Bodham* (மெய் கண்ட தேவர் அருளிய சிவஞான போதம்). *Meikanda Deva* belonged to the first half of the thirteenth Century.

**Meikanda Deva* stands at the head of the *Purach-chanthaana Paramparai* (Religious teachers - புறச்சந்தான குரவர்கள்.) His preceptor, St. Paranjothi, is the last link in the celestial chain (called the Ahachandanam - அகச்சந்தான குரவர்கள்).

Of these fourteen *Shastras*, *Sivagnana Bodham*, *Sivagnana Siddhiyar* and *Civaprakasam* are the three that are mostly studied and referred to, by scholars. They form a class by themselves and are respectively called the Primary, Secondary, and the Derivative. It is for these three works that we find several commentaries. Of all the commentaries of the *Sivagnana Bodham*, the best one is the commentary of *Madhava Sivagnana Swamigal* (மாதவச் சிவஞான சுவாமிகள்) of Vickrama-singa-puram, Tirunelveli, Tamil Nadu, India.

These fourteen Shastras divide the Universe into three eternal categories, Pati, Pasu, Paasam (பதி, பசு, பாசம்). They co-exit for all times. Pati is God; Pasu is Soul; Paasam is Bondage.

Matter

These three have no beginning and no end. Of these Pati, or God has two aspects, i.e., the transcendental and the immanant. He has the following eight attributes:

1. Self control	1. தன் வயத்தனாதல்
2. Free from all impurities	2. தூய உடம்பினன் ஆதல்
3. Fountain head of wisdom	3. இயற்கை உணர்வினன் ஆதல்
4. Omniscience	4. முற்றும் உணர்தல்
5. Free from bondage	5. இயல்பாகவே பாசங்களினின்று நீங்குதல்
6. Boundless Grace	6. பேரருள் உடைமை
7. Omnipotence	7. முடிவில்லா ஆற்றல் உடைமை
8. Boundless happiness	8. வரம்பில்லாத இன்பம் உடைமை.

All these are perfect and absolute in Him. He is the Supreme Lord of the universe and the Supreme Regulator of the destinies of the Soul. He is the Supreme Director of the five great cosmic action:

1. Creation	1. படைத்தல்
2. Protection or Sustentation	2. காத்தல்
3. Dissolution	3. ஒடுக்கல் (அழித்தல்)
4. Veiling or obscuration	4. மறைத்தல்
5. Bestowal of Grace	5. அருளல்

In all these actions, He is inseparably united to Chakthi (சக்தி). He is the efficient cause; the Chakthi is the instrumental cause; and Maayaa (மாயா) is the material cause. The soul, too is as eternal as God Himself. Similarly Pasu (Soul) and Paasam (Bondage) have no beginning and no end like Pati (God). These, and many other concepts about philosophy are found in all the fourteen Shastras but mainly in the *Sivagnana Bodham*.

The first commentary for these 216 words of 'Sivagnaana Botham' by Maadhava Sivagnana Munivar* runs to more than 500 pages. A few more books by different scholars are appearing in the market now and then giving commentary for Sivagnaana Botham as well for

* Maadhava Sivagnana Munivar known as Draavida Mahaa Bhaashyakaarar born in a village called Vikkramasingapuram situated in the river bed of Tambarabarani in Tamilnadu, South India. He attained Pari Pooranam in 1785 in the Tamil Month of Chithirai (April - May) in the star of Aailyam (9th Star). His exact birth date is so for not known. He is not only a tutelary deity of Thiruvaavaduthurai Aadheenam, but also he is the family deity of every true Saiva Siddhantin.

Saiva Siddhantam John H. Piet in his book 'A Logical Presentation of the Saiva Siddhanta Philosophy' writes as under:

> 'The Saiva Siddhanta means the conclusion of conclusions - that which speaks the last religious - philosophical word. It is the final authority, the terminus of philosophical thought, the capstone of religious beliefs. By its very name, it claims that nothing higher exists'.

Rev. H. W. Schomerus, a German Scholar, have also written about the Saiva Siddhanta Philosophy. In the year 1854, Rev. H. R. Hoisington was the first scholar to translate the Sivagnaana Botham into English even before it was printed in Tamil. Now, in the year 1948, one Rev. Gorden Mathews has brought out a translation of Sivagnaana Botham in such a detailed manner as to surpass all earlier editions.

The Thiruvaachakam is verily an illustration of the philosophical concepts immanent in the 8th aphorism of the *Sivagnana Bodham.* We, therefore, preferred to reproduce *Sivagnana Bodham* also in this book as to enable children to memorise these forty lines easily. Later in their life, they can study the commentary and understand the Philosophy. The twelve aphorisms of Tamil *Sivagnana Bodham* contains only 40 lines of 216 words. In these 216 words, they deal about God, Soul, Bondage (Malam), Maayaa, Karma and Liberation.

Let the Holy Feet of Mei-Kandaar be hallowed for ever

சிவஞான போதம்

மங்கல வாழ்த்து

வஞ்சித்துறை

கல்லால் நிழல்மலைவு
இல்லார் அருளிய
பொல்லார் இணைமலர்
நல்லார் புனைவரே.

உரை: அருள் வடிவாகிய கல்லால மர நிழலின்கண் எழுந்தருளியிருந்து, தனது மாணவர்க்கு மலைவு தீர்த்து அருளிய முதலாசிரியர், மேன்மேலருள் செய்தற்பொருட்டு, சுயம்பு மூர்த்தியாகிய பிள்ளையாரது அறிவாற்றல், செயலாற்றல் என்ற இரண்டு திருவடிகளை மெய்யன்பர் தலைமேற்கொள்ளுவர்.

The good, will crown their heads with the two feet of Lord Ganesa who was begotten by the great teacher who sat under the sacred mountain banyan tree and removed the doubts of the great Nandhi.

அவையடக்கம்

தம்மை உணர்ந்து தமையுடைய தன்னுணர்வார்
எம்மை உடைமை எமைஇகழார் – தம்மை
உணரார் உணரார் உடங்கு இயைந்து தம்மில்
புணராமை கேளாம் புறன்.

உரை: (உடைமைப் பொருளாகிய) தம்மியல்பினை உணர்ந்து தம்மை உடையனாகிய தலைவனை உணர்ந்தவர்கள், தமக்கு உடைமையாக எம்மை உடையவர்களாதலின், எம்மை அன்பாற் பாராட்டுவாரன்றி இகழமாட்டார். தம்மை உணராதவர்கள் தலைவனையும் உணராதவர்களே. அவர்கள் ஒருங்கு சேர்ந்து தம்முள் ஒற்றுமைப்பட மாட்டாராகலான், அவர்களது புறங்கூற்று மொழியை யாம் பொருளாகக் கொள்ளாம்.

Those who know their Lord from the knowledge of themselves (their true nature) will not revile me, and my word as I am their own slave. Those who do not know themselves, cannot know this, and of course cannot agree among themselves. Their abuse I hear not.

பொது அதிகாரம்

பிரமாண இயல்

முதல் சூத்திரம்

அவன் அவள் அதுவெனும் அவை மூவினைமையின்
தோற்றிய திதியே ஒடுங்கி மலத்(து) உளதாம்;
அந்தம் ஆதி என்மனார் புலவர்.

உரை: அவன், அவள், அது என்று பகுக்கப்படும் உலகத் தொகுதி, தோன்றுதல், நிலைபெறுதல், ஒடுங்குதல் ஆகிய மூன்று தொழிலுடைமையால், அது ஒருவனால் தோற்றுவிக்கப்பட்டு, நிலை பெறுவதேயாம். அது, தான் ஒடுங்குதற்குக் காரணமான, கடவுளாலேயே தோன்றுவது. ஆணவமலம் தீர்ந்து ஒடுங்காமையால், அது ஒடுங்கியதோடு நில்லாது மீளவும் உண்டாவது. அதற்கு ஒடுக்கமாய் முடிவைச் செய்யும் அந்தமாகிய கடவுளே ஆதியுமாகின்றான் எனத் தருக்க நூலறிந்தோர் கூறுவர்.

As the seen universe, spoken of as He, She, and It, undergoes three changes (origin, development and decay); this must be an entity created by an efficient cause. This entity owing to its conjunction with *Aanava Mala* has to emanate from 'Hara' to whom it returns during Dissolution *(Samhaaram)*. Hence the learned say that 'Hara' is the first cause.

இரண்டாம் சூத்திரம்

அவையே தானே ஆய் இரு வினையிற்
போக்கு வரவு புரிய, ஆணையின்
நீக்கமின்றி நிற்கும் அன்றே.

உரை: இறைவன் கலப்பினால் உயிர்களேயாயும், தன்னியல்பால் தானேயாயும், உயிர்களுடன் நின்று அறிவித்தலால், உடனாயும் நின்று, கட்டளை என்ற தனது ஞானசத்தியால் இருவினைப் பயனுக்கேற்ப இறத்தல் பிறத்தல்களை உயிர்கள் மேற்கொள்ளும்படி, அந்த ஞான சத்தியோடு பிரிவில்லாது நிற்பன்.

He is one with the souls (*Abetham*). He is different from them (*Betham*). He is one and different from them (*Bethabetham*). He stands in *Samavaya* union with his *Gnana Sakti* and causes the souls to undergo the processes of evolution (births) and return (*Samhaaram*) by inducing their good and bad acts (*Karma*).

மூன்றாம் சூத்திரம்

உளது இலது என்றலின், எனது உடலென்றலின்,
ஐம்புலன் ஒடுக்கம் அறிதலின், கண்படில்
உண்டிவினை யின்மையின், உணர்த்த உணர்தலின்
மாயா இயந்திர தனுவினுள் ஆன்மா.

உரை: நான் இதுவல்ல, அதுவல்ல என்று கூறுவதொன்று உண்டாகலானும், எனது உடல் என உடலைக் கூறுவதொன்று உண்டாகலானும் ஐம்பொறியினையும் அவற்றின் நீக்கத்தையும் அறியும் அறிவுடையது ஒன்று இருத்தலானும், துயின்றபோது, உணவு, செயல், இல்லாதது ஒன்று இருத்தலானும், ஒன்றை உணரச் செய்யுங்காலை, உணர்வதொன்றி இருத்தலானும், மாயையால் ஆகிய கருவியாகிய உடம்பினுள், உயிரென்பது உடம்பின் வேறாய் உள்ளது.

It rejects every portion of the body as not being itself; it says my body; it is conscious of dreams; it exists in sleep without feeling pleasure or pain or movements; it knows from others; This is the soul which exists in the body formed as a machine from *Maayaa*.

இலக்கண இயல்

நான்காம் சூத்திரம்

அந்தக்கரணம் அவற்றின் ஒன்று அன்று அவை
சந்தித்த(து) ஆன்மாச் சகசமலத்(து) உணராது
அமைச்(சு) அர(சு) ஏய்ப்பநின்(று) அஞ்சு அவத்தைத்தே.

உரை: ஆன்மா, அகக்கருவிகளாய மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம் என்னும் அவைகளில் ஒன்று அன்று; அரசனுக்கு அமைச்சன் போல அவற்றைத் துணையாகக் கொண்டுளது ஆன்மா. தன்னோடு எப்போதும் உள்ள ஆணவ மலத்தினால் பொருள்களைத் தானே அறியமாட்டா. அவற்றின் துணைகொண்டு அறிந்து ஐந்து வகையான உணர்வு எல்லைகளை உடையது ஆன்மா.

The soul is not one of the four *Anthakarana*. It is not conscious when it is in conjunction with *Aanavamala*. It becomes conscious only when it meets the *Anthakarana*, just as a king understands through his ministers. The relation of the soul to the five *Avastha* is also similar.

ஐந்தாம் சூத்திரம்

விளம்பிய உள்ளத்து மெய்வாய் கண்மூக்(கு)
அளந்தறிந்து அறியா ஆங்கவை போலத்
தாம்தம் உணர்வின் தமிஅருள்;
காந்தங் கண்ட பசாசத் தவையே.

உரை: மேலே கூறிய உயிராலே, மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்ற ஐந்து பொறிகளும் தத்தம் விடயங்களை அளவிட்டறிந்தாலும் தம்மையும் தம்மைச் செலுத்தும் உயிரையும் அறிய மாட்டா. அப்பொறிகள்போல, உயிர்களும் தம்மையும் தமது அறிவிற்கு விளக்கந் தருபவனாகிய தனி முதல்வனது திருவருட் சத்தியையும் அறிய மாட்டா. உயிர்கள் முதல்வனால் அறிதல், காந்தத்தின்முன் வைத்த இரும்புபோல முதல்வன் சந்நிதிமாத்திரையில் நிகழும். ஆதலால் முதல்வன் விகாரப்படான்.

The senses while perceiving the object cannot perceive themselves or the soul; and they are perceived by soul. Similarly, the soul while perceiving cannot perceive itself (while thinking cannot think the thought) and God. It is moved by the *Arul Sakti* of God, as the magnet moves the iron, while Himself remains unmovable or unchangeable.

ஆறாம் சூத்திரம்

உணருரு அசத்தெனின், உணரா தின்மையின்,
இருதிறன் அல்லது சிவசத் தாமென
இரண்டு வகையின் இசைக்குமன் னுலகே.

உரை: இறைவன் அறியப்படும் இயல்பினன் எனின் உலகப் பொருள் போல நிலையிலாப் பொருள் ஆவான். அவன் எவ்வாற்றாலும் அறியப்படாதவன் எனின், அவன் சூனியம் ஆவான். ஆதலின் இரண்டு தன்மையும் இன்றி உயிர் அறிவால் அறியப்படாமையும், பதியறிவால் அறியப்படுதலுமாகிய இரண்டு வகையானும் இறைவன் சித்தாகிய சத்தாய் உள்ளவன் எனக்கூறுவர் மெய்யில் நிலைபெற்று உயர்ந்தோர்.

That which is perceived by the senses is *Asat* (changeable). That which is not so perceived does not exist. God is neither the one nor the other; and hence called Civa Sat or Chit Sat by the wise; Chit or Civa when not understood by the human intelligence and Sat when perceived with divine wisdom.

உண்மை அதிகாரம்

சாதன இயல்

ஏழாம் சூத்திரம்

யாவையும் சூனியம் சத்(து)எதிர் ஆகலின்,
சத்தே அறியா(து); அசத்தில(து) அறியா(து);
இருதிறன் அறிவுள(து) இரண்டலா ஆன்மா.

உரை: அசத்தாகிய உலகப் பொருள் எல்லாம் சத்தாகிய சிவத்தின்முன் பாழாம் ஆகலின், சத்து அசத்தை அறிதல் செய்யாது. அசத்தாகிய உலகம் அறிவிலதாகலின் ஒன்றையும் அறியும் தன்மை உடையது அன்று. சத்தையும் அசத்தையும் அறியும் இருவகைத் தன்மை உடையதாய்ச் சத்தேயாகவும் அசத்தேயாகவும் இல்லாத சதசத்தாகி உயிர் உளது என அறிக.

In the presence of *Sat*, every thing else (Cosmos-*Asat*) is *Sunyam* (சூனியம்) (is not apparent). Hence *Sat* cannot perceive *Asat*. As *Asat* does not have intelligence it cannot perceive *Sat*. That, which perceives both, cannot be either of them. This is the Soul called *Satasat* (சதசத்து).

எட்டாம் சூத்திரம்

ஐம்புல வேடரின் அயர்ந்தனை வளர்ந்தெனத்
தம்முதல் குருவுமாய்த் தவத்தினில் உணர்த்தவிட்(டு)
அன்னியம் இன்மையின் அரன்கழல் செலுமே.

உரை: உயிர்களது தவ மிகுதியால், அவற்றிற்கு உள் நின்றுணர்த்திய முதல்வன் குருவடிவாய் எழுந்தருளி வந்து, நீ ஐம்பொறிகளாகிய வேடருள் அகப்பட்டு வளர்ந்து நின் பெருந்தன்மையை மறந்தாய் என்று உண்மை யறிவிக்க அறிந்து ஐம்புல வேடரை விட்டு நீங்கி, இறைவனோடு அந்நியமாகாத தன்மையில் நிலைபெற்று அவன் திருவடிகளை அணையும் என்றவாறு.

The Lord appearing as Guru to the Soul which has advanced in Tapas (Virtue and knowledge) instructs him that he has wasted himself by living among the savages of the five senses; and on this, the soul, understanding its real nature, leaves its former associates, and not being different from Him, become united to His Feet.

ஒன்பதாம் சூத்திரம்

ஊனக்கண் பாசம் உணராப் பதியை
ஞானக் கண்ணினிற் சிந்தை நாடி;
உராத் துனைத் தேர்த்தெனப் பாசம் ஒருவத்
தண்ணிழலாம் பதி; விதி யெண்ணும் அஞ்செழுத்தே.

உரை: குறைவான அறிவாகிய பாசஞானத்தால் அறியப்படாத முதல்வனை அவனது திருவடி ஞானமாகிய கண்ணினால், அறிவின்கண்ணே ஆய்ந்தறிக. ஒருவரும் ஏறிச்செலுத்தாத விரைவுடைய பேய்த்தேராகிய கானல் போலப் பாசக்கூட்டம் நீங்கியொழிய இறைஞானமானது பிறவித்துயராகிய வெப்பத்திற்குக் குளிர்ந்த நிழலாய் வெளிப்பட்டு, விளங்கும். அக்காட்சி சலியாமைப் பொருட்டு, அப்பொருள் பயக்குந் திருவைந்தெழுத்தை விதிப்படி தியானிக்க.

The soul, on perceiving in itself with the eye of *Gnanam*, the Lord who cannot be perceived by the human intellect or senses, and on giving up the world (*Pasa*) by knowing it to be false as a mirage, will find its rest in the Lord. Let the soul contemplate *Sri Panchatchara* (ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரம் - சிவாய நம) according to Law.

பயன் இயல்

பத்தாம் சூத்திரம்

அவனே தானே ஆகிய அந்நெறி
ஏக னாகி இறைபணி நிற்க;
மலமாயை தன்னொடு வல்வினை யின்றே.

உரை: உயிர்கள் கட்டுற்ற காலத்திலே, இறைவன் உயிரோடு அத்துவிதமாய்க் கலந்து நின்ற அம்முறையே, உயிர் முதல்வனோடு ஒற்றித்து நின்று தானென வேறு காணப்படுமாறு இல்லாமல், இறைவன் கட்டளையில் வழுவாது நிற்கவே, ஆணவமலம், மாயை என்பவற்றோடு, கொடிய வினையும் இல்லையாய் ஒழியும்.

As the Lord becomes one with the Soul in human condition, so let the Soul become one with Him and perceive all its action to be His. Then will it lose all its *Mala*, *Maayaa* and *Karma*.

பதினோராம் சூத்திரம்

காணுங் கண்ணுக்குக் காட்டும் உளம்போற்
காணஉள் ளத்தைக் கண்டு காட்டலின்
அயரா அன்பின் அரன்கழல் செலுமே.

உரை: காட்டக் காணும் இயல்புடைய கண்ணுக்கு உருவத்தைக் காட்டித் தானும் காண்கின்ற உயிர்போல, உயிர் பொருள்களை அறியும்படி முதல்வன் அதனோடு இயைந்து நின்று அறிவித்து அறிந்து வருதலால், அந்த உபகாரத்தை மறவாது கடைபிடித்துச் செய்யும் அன்பாலே, முதல்வன் திருவடியாகிய சிவானந்த அனுபவத்தை எய்தும்.

As the soul enables the eye to see and itself sees, so *Hara* enables the soul to know and itself knows. And this *Adwaitha* knowledge and undying Love will unite it to His Feet.

பன்னிரண்டாம் சூத்திரம்

செம்மலர் நோன் தாள் சேரல் ஒட்டா
அம்மலங் கழீஇ அன்பரொடு மரீஇ
மால்அற நேய(ம்) மலிந்தவர் வேட(மு(ம்)
ஆலயந் தானும் அரன்எனத் தொழுமே.

உரை: சீவன்முத்தன் உடம்பில் வீடெய்தியவன் செந்தாமரை மலர்போல விரிந்து விளங்கிய முதல்வனது வலிய திருவடிகளை அணைய வொட்டாது மறத்தலைச் செய்விக்கும் மும்மல அழுக்கை ஞானநீரால் கழுவி, மறவா அன்பு செய்யும் அறிஞரோடு கலந்து மலமயக்கம் நீங்க, அன்புமிக்க அவரது திருவேடத்தையும் சிவன்கோயிலையும் முதல்வன் எனவே கண்டு வழிபடுவன்.

Let the *Jivatmaa* after washing off its *Mala* which separates it from the strong Lotus Feet of the Lord and mixing in the society of *Bhaktas* (*Jivan Muktas*) whose soul abound with love, having lost dark ignorance, Contemplate their Forms as well the Forms in the temples as His Form.

ஸ்ரீமெய்கண்ட தேவ நாயனார் திருவடி வாழ்க

எடுத்தாண்ட நூல்கள்

REFERENCES

1. திருவாசகம் – மகாவித்துவான் திரு. ச. தண்டபாணி தேசிகர் எழுதிய நூலாராய்ச்சி, குறிப்புரைகளுடன் தருமை ஆதீனப் பதிப்பு எண் 202 – 1949.

2. திருவாசக வியாக்கியானம் – இரண்டாம் பகுதி – பதிகங்கள் – சீகாழித் தாண்டவராயர் – Madras Government Oriental Series – 1954.

3. திருவாசகம்–திருக்கோவையார் – குறிப்புரை ஆசிரியர் மகாவித்துவான் திரு. சி. அருணை வடிவேல் முதலியார் அவர்கள் – தருமை ஆதீனப் பதிப்பு எண் 572 – 1966.

4. திருவாசகம் – திரு கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை அவர்கள் உரையுடன் – B. இரத்தின நாயகர் சன்ஸ் – 1963.

5. திருவாசக விரிவுரை – நான்கு அகவல்கள் – உரையாசிரியர் மறைமலை அடிகள் – 1958.

6. திருவாசகம் – விளக்கவுரை – மகாவித்துவான் திரு. ச. தண்டபாணி தேசிகர் அவர்கள் – திருவாவடுதுறை ஆதீனப் பதிப்பு – 1964.

7. Thiruvaachakam - English Translation, Introduction and Notes by Rev. G. U. Pope, M.A., D.D. - Oxford University, England - 1900.

8. Thiruvaachakam - Translation in English Verse - by Thiruvaachakamani Sri K. M. Balasubramanian, B.A., B.L. - published by The Chennamalleeswarar and Chennakesava Perumal Devasthanam, Madras - 1958.

9. திருவாசகம் – ஸ்ரீமத் சுவாமி சித்பவானந்தர் தபோவனப் பிரசுராலயம் – 1968.

10. Pathway to God through The Thiruvaachakam - by G. Vanmikanathan - Thirup-Panandal Sri Kasi Mutt Publication - 1980.

11. திருவாசகம் – மூலமும் பல ஆராய்ச்சி அகராதிகளும் – அகத்தியர் அருட்பணி மன்றம் – உரிமை சைவ சித்தாந்தப் பெருமன்றம் – 1992.

12. திருவாசகம் – விளக்கக் குறிப்புரை – மகாவித்துவான் திரு. சி. அருணை வடிவேல் முதலியார் அவர்கள் – பொழிப்புரை – முனைவர் எம். சிவச்சந்திரன் அவர்கள் – தருமை ஆதீனப் பதிப்பு வெளியீடு எண் 994 – 1997.

13. Thiruvaachakam - The Hindu Testament of Love - by M.S. Ratna Ma Navaratnam, Jaffna, Ceylon, published by Bharathya Vidya Bhavan, Bombay - 1963.

14. திருவாசகம்–திருச்சதகம் – திரு. பண்டிதமணி மு. கதிரேசன் செட்டியார் இயற்றிய கதிர்மணி விளக்கம் – உரிமை மேலைச்சிவபுரி சன்மார்க்க சபை – 1965.

15. திருவாசகத் தேன் – தவத்திரு. குன்றக்குடி அடிகளார் – 1995.

16. திருவாசகம் – தெளிவுரை – புலவர் கருப்பூர் திரு. மு. அண்ணாமலை – 2000.

17. திருவாசகம்–சில சிந்தனைகள் – திரு. அ. ச. ஞான சம்பந்தன் – ஐந்து தொகுதிகள் – 1999.

18. Thiruvaachakam - Tamil Text and English Translation - by Sekkizhaar Adi-p-podi Sri T.N. Ramachandran, published by International Institute of Tamil Studies - 2001.

19. திருவாசகம் – மூலமும் உரையும் – டாக்டர் சாது. சு. ஸ்ரீனிவாஸ் – 2002.

20. Thiruvaachakam - Word Beatific - Translated into English by S.A. Sankara Narayanan - Sri Suriyanar Koil Aadheenam - 2001.

21. மெய்கண்ட சாத்திரம் – திரு. முத்து சு. மாணிக்கவாசக முதலியார் அவர்கள் – தருமை ஆதீனப் பதிப்பு வெளியீடு எண் 377 – 1942.

22. சிவஞான போதம் – வழித்துணை விளக்க உரையுடன் – முனைவர் ஆ. ஆனந்தராசன்.

23. Saiva Siddhantam - edited by Sekkizhaar Adi-p-podi Sri. T. N. Ramachandran - Volume 1 - 1984.

24. சிவஞான போதமும் சிவஞான பாடியமும் – திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற் பதிப்புக் கழகம் – வெளியீடு எண் 183 – 1936.

25. Civagnana Bodham - English Rendering and Commentary by J.M. Nallaswamy Pillai, Chennai - 1900.

திருவாசகம் இரண்டாம் தொகுதி முற்றிற்று.

Thiruvaachakam Second Volume ends.

About the General Editor . . .

An eminent Saivite Savant and Tamil Scholar, Mr. V. Arumugam Pillai was born on 1st June, 1918, in the village of Vannaarpettai (on the riverbed of Tambarabarani) in Tirunelveli, South India. He served in Madurai Mills Company Limited, Madurai, Calcutta, New Delhi, Ambasamudram and Tuticorin for 37 years from 1973 and retired as Manager of the Company in 1974. While serving in New Delhi, he was Vice-President of Delhi Tamil Sangam from 1954 to 1963

The 25th Guru Maha Sannithanam of Dharmapuram Mutt realising his spiritual devotion honoured him with the title "Senthamizh Sivaneri Selvar" in the year 1962. The present 26th Guru Maha Sannithanam Sri-la-Sri Shanmuga Desiga Gnana Sambanda Paramacharya Swamigal ordained him in Samaya and Viseda Dikshas.

Being a naturalized citizen of USA, he served as an Executive Officer in the Houston Meenakshi Temple, where he also acted as a priest for few weeks. For two years, he was the Executive Officer in the Chicago Balaji Temple. In these two cities, he conducted several classes on theology for young children, teenagers and adults. He guided hundreds of twelfth grade US students to write their thesis on Hinduism. He had delivered lectures about Hinduism and its culture in many churches. He has guided Mrs. Koped Rayer from Canada and Mrs. Barbara Handmaker of USA for their thesis on Saiva Sidhantha Philosophy and Hinduism. Mr. William P. Harman has acknowledged Mr. Arumugam Pillai's help for translating 199 Tamil poems in Thiruvilayadal Puranam in his book "The Sacred Marriage of a Hindu Goddess".

Propelled by a desire to make known the treasure house of spiritual wisdom contained in Saiva Thirumurais among the Tamil diaspora in USA and other foreign countries, he undertook the task of translating the Eighth Thirumurai "Tiruvaachakam" in prose order and published it in two volumes.

It is significant that on July 30, 2004, the present 26th Guru Maha Sannithanam of Dharmapuram Mutt released the publication of the book in the hallowed thousand pillared Hall of the Sacred Nataraja Temple in Chidambaram, the very place where the original script dictated by Saint Maanikkavaachakar and written by Lord Civan, was revealed to the world.

* * * * *

A view of the Audience

Photographs Nos 1 to 22 taken at the presentation Ceremony of this book "Thiruvaachakam" on 30th July 2004 at the RAJYA SABHA known as Thousand Pillar Mandapam situated inside the Nataraja Temple in Chidambaram by Sri-la-Sri Shanmuga Desika Gnaana Sambanda Paramaachaarya Swamigal, 26th Pontiff of Dharmapuram Mutt.